knihovna
Jana Drdy Příbram
120 let

Nic, jen voda

Almanach 24. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2020“

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy 1. SčV, a. s.

© Knihovna Jana Drdy, 2020
ISBN 978-80-86937-55-7

Výsledky literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2020”

Letošního 24. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka” se zúčastnilo 112 autorů všech věkových kategorií z celé naší republiky. Vítězní autoři byli porotou vyhodnoceni takto:

Poezie 12 - 15 let:
1. Zuzana Balíková
2. Kryštof Vaněk
3. Eric Agulár

Poezie 16 - 19 let:
1. Vít Wognar
2. Hedvika Lukesová
3. Veronika Škubalová

Poezie 20 - 23 let:
1. Johana Filipová
2. Eliška Kohlíčková
3. Tomáš Henry Abraham

Poezie 24 - 60 let:
1. Pavel Karnet
2. Adam Šabat
3. Ilona Boturová

Poezie 60 let a více:
1. Josefa Růžičková
2. Blanka Hlávková
3. Hana K.

Próza 12 - 15 let:
1. Nela Poživilová
2. Alexandra Hamplová
3. Václav Zíka

Próza 16 - 19 let:
1. Alena Pelikánová
2. Eliška Poledníčková
3. Veronika Dandová

Próza 20 - 23 let:
1. Andrea Šťástková
2. Vojtěch Hrůza
3. Denisa Korotvičková

Próza 24 - 60 let:
1. Markéta Machová
2. Libor Michvocík
3. Václav Moravec

Próza 60 let a více:
1. Jan Kux
2. Renata Novotná
3. Marie C.

Poezie 12 – 15 let

••• Zuzana Balíková

Slova do větru

Mám hodně nejrůznějších papírů,
zaplněných těmi nejrůznějšími slovy.
Těžko řeknu, proč by
nemělo se psát.
Ponožka, lampion, strom, kout.
Venku je moc hluku,
tak mi řekni,
proč ta auta jezdí?
Přimáčknu se ke zdi,
ať mám chvíli klidu.
Motorka, sůl, koberec, mrak.
Ale já klid ráda nemám.
Radši do města si sedám,
než někam do lesa.
Pomyslnou puškou střílím
pomyslné ptáky.
Obraz, vlak, seriál, vězení.
Jak je možné, že slovo
je náplast i zbraň?
Jak je možné,
že člověk ztratí směr,
i když kolem je taková fůra lidí.
Bedna, hlava, slovník.
Proč se země točí?
Proč lidé mají oči?
Proč máme hlad?
Proč, když máme peněz dost,
přijde zas nějaká pitomost?
Proč máme tolik druhů sýrů?
Proč, sakra, nežijeme v míru?
Proč je tam tolik hluku?
Proč auta jezdí zrovna touhle ulicí?
Proč píšeme?
Košile, tulipán.
Proč jsme?

Jak je známo, každá milostná báseň začíná lásky pocítěním.
Nebo pohledem
a následným spřízněním.
Stejně jako v životě
každý pocit lásky,
začíná pohledem do očí
krasavce či krásky.
Nebo třeba plyšového medvěda,
jak jen chcete.
Hlavně se z toho pocitu nezblázněte.
Vzpomeň si, jak sis hrála s panenkama.
Nějaký chlapec a sličná dáma.
Nebo třeba dvě dámy.
Jako by na tom sešlo.
Hlavní je, co z toho vzešlo.
Láska, nebo rozvod a dvě děti.
Láska, nebo odhozené smetí.
Láska, nebo povinnosti?
Násilí či nevinnosti?
Pozitivní těhotenský test
a muž, co umí hlavy plést.

Hrají na varhany
o květinovém bále.
V nebeském sále
začaly rudnout stěny.
Koukají do oken
jakoby čekali
a hloupě plakali
ze strachu z opuštění.
Čekají na spásu
jako by na krásu
už zapomněli.
A pak ten jediný
řasami rozdmýchá

špinavý vzduch.
Mraky se rozplynou
červánky pominou
zůstane ruch.

Lidice

Tam, kde růže pokvetou,
čeká na zrození.
Ale už to není,
co to bývalo.
Černé mraky pomsty
pokryly už celou
oblohu potemnělou.
Jak se mi zdávalo.
Zkamenělá poslední
slzu vytlačí
a úsměv potlačí
bezcitný muž.
A tam, kde žilo to,
moc zimy na zimu,
moc tepla na léto,
prázdno je už.

Občas už nevím,
co od světa očekávat.
Kde jak se zachovat.
Budeme se muset nějak vypořádat
se smrtí a svět s úctou pochovat.
Oplakat a ostatní odstrčit
a vymyslet novou společnost.
A třeba se z toho i poučit,
uvidět nechutnou skutečnost.

Nechápej to špatně, ještě mám víru,
ještě mám dokonce i pocit bezpečí,
ztratila jsem však
radosti značnou míru.
Jsem ještě teenager,
tak mi to nesvědčí.
Kde vidíš spravedlnost,
když lidé umíraj?
Kdepak jsou lidé, když hoří les?
Pro snahu pomoci
mladý lid zavíraj
a to ostatní?
...na to sere pes.
Jak je možné, že na Zemi
trpí se hladomorem,
zároveň ale obezitou a problémy všemi,
nemajíc společnou ni drobnost
s lidským tvorem.
Za někoho dlouho truchlit budeme.
Na jiné rychle zapomeneme.
Pak ale s hořkostí stejně půjdeme
kupředu s mapou - cíl: Poslední den.

••• Kryštof Vaněk

Jezírko

Za horami, za doly,
rostou všude topoly.
A za těmi stromy
stojí prosté domy.
Tam konají se hody,
u jezera čisté vody.

Ve vodě to žbluňká,
žába na žábu si kuňká.
A když zasyčí tam had,
všechny otočí se vzad.
Jsou maskované velmi dobře,
vyhly by se klidně kobře.
Had je potom nevidí,
jak moc jim ale závidí.

Rybky ve vodě si plavou,
vždy se vztyčenou hlavou,
jen když na štiku narazí,
úplně se zarazí.
Ztuhnou jako kámen,
teď je s nimi amen.

Ve vodě nejsou jenom ryby,
jež dělají chyby.
Jsou v ní hlavně řasy,
co rostou jako vlasy.
Bývají dost hutné,
pro ryby však chutné.
V nich dá se snadno skrýt,
a štika může jít.

Pytláci

Je místo, kam já chodím rád,
k jezírku si zaplavat.

Kolem mne jsou samé stromy,
žádné postavené domy.

Les se zde už nekácí,
však řádí tu zlí pytláci.

Lišky, vlky, srnky loví,
pro zisk schovaní jsou v křoví.

Jejich vinou les se mění,
už neslyším tu ptačí pění.

Zastavme ty pytláky,
co kladou pasti na ptáky.

Když se nám to podaří,
příroda nás obdaří.

Vrahem z milosti

Byla hluboká noc,
když někdo volal o pomoc,
v tom někde hluboko v lese,
kde temnota se nese,
stojí statný muž,
co má v ruce nůž.

Ten nůž byl celý od krve,
dlouhou čepel měl,
krvavý byl od chvíle,
co dřepěl vedle něj.

Jeho bratr, velmi mladý,
býval chytrý, i když slabý.
Teď už je však uspaný.

Ten vrah se v lese prochází,
zlé myšlenky ho provází.
V dál odhodil svůj nůž,
vše dochází mu už.
Zlo ho sžírá stále více,
až se zlostí dmou mu plíce.

Náhle v kolenou se zlomí,
byl to bratr, i když chromý.
On pomoci mu chtěl,
když žádný doktor neuspěl.
Chtěl ho utrpení zbavit,
však on tam zůstal zabit.

••• Eric Agulár

Na dvorku

Na dvorku U dvou kachniček
žije mnoho slepiček.
Když se podíváš za vrátka
najdeš tam další malá zvířátka.

Prasátko, co se v bahně válí,
v chlívku často neotálí,
pak se vůbec neumyje,
to se mu to pěkně žije.

Koťátko si klidně přede,
běhá, loví myši,
i když myslíš, že si hraje,
všechno dobře slyší.
Po celém dnu unavené
vleze do pelíšku,
zdá se mu, že ulovená myška
skončí u něj v bříšku.

Pohlédni na králíčka,
barevného chlupáčka.
Ráno, když se probudí,
pije vodu, seno sní.
Hupká, skáče do polí,
se zajíci se honí.

Když se podívám za vrátka,
mám rád všechna ta zvířátka.

Škola

Chodím do školy,
plním úkoly.

Nejraději mám pátek,
dětí den svátek.

Víkend je rychlý,
nestačím nic,
sotva se vyspím,
už musím pryč.

A opět pondělí,
utíkám do školy.

Paní učitelka třídní
vládne tabulí,
nabývám nové vědomosti,
hlava zabolí.
V úterý neuvěříte,
mám zas úkoly!

Středa, prostřední den,
rozvrh rychle skončí všem,
je to snad sen?

Čtvrtek je dlouhý,
učení jen,
a je tu pátek,
těším se ven.

A má milá škola?
Z dálky na mě volá...

Ať otevře škola

(23. duben 2020)

Normálně, když v září zvoní,
že začíná škola,
těším se i netěším se,
že mě opět volá.

Co je to teď?
Žádná škola,
co se to jen děje,
místo paní učitelky
učíTelka denně.

Moc mě to nebaví,
bez školní zábavy,
nemám třídu, spolužáky,
učení mi nejde taky,
školní život, všední den,
je v dubnu 2020 můj tajný sen.

A tak, školo milá,
víš, co duši mou právě svírá?
Rád bych...
...celý týden co má grády,
povídal se všemi kamarády,
viděl paní učitelku,
zkrátka celou školu, život, vcelku.

Těším se, už otevři,
na děti nikdy nezanevři!

Poezie 16 – 19 let

••• Vít Wognar

Můj svetr

Když mám svůj svetr, nejsem dívkou ani chlapcem.
Jsem jen androgenní medúza vznášející se někde ve vesmíru.
Jsem jen bezpohlavní duše ztracená
v tomto plandavém kusu látky.
Jsem jen osoba, jež kreslí rejnoky, pije moc kafe
a píše hloupé básničky.

Již odmala jsem se bál zrcadel

Vlasy barvy tyrkysu mi připomněly, kdo vlastně jsem
Proč mám v batohu pánvičku a proč si hraju s účesem
Proč píšu tuhle básničku a proč spasit se chci útěkem
Proč svého odrazu jsem se stranil
Proč mě její výrok zranil
Proč jsem cítil osten v srdci, když vyřkla slova bodavá
Jak pomohla mi vzpomenout si ta barva modravá

(Ne)populární kultura

Cítím se jak lžička vanilkové zmrzliny,
která se pomalu rozpouští v šálku kakaa.
Cítím se jako hodiny z Dalího obrazu,
pomalu taji v té mysteriózní krajině.
Cítím se jako film od Bertolucciho, kde si přejete,
aby se čas zastavil a vy seděli v té francouzské koupelně
už napořád.
Cítím se jako na Hanging Rock, kde se ponořím do snů
a slečna McCraw už mě nikdy nenajde.

••• Hedvika Lukesová

Zpověď

Má být život špatný?
Má se nám dostat pouze pár chvil štěstí?
Má být můj život nenahraditelný?
Má se žít bez neřestí?
Má něco vůbec význam?
Mám já nějaký význam?

Ne, jistěže ne.
Jsem nic a ničím zůstanu.
Když zmizím, ani si nevšimnou.
Proč se vůbec namáhat budu?
Náš konec je sílou nevyhnutelnou.

Nedívej se tak na moje řádky.
Bez smyslu to vše je, že?
Nevíš, co chci říct, a leží ti tu otázky.
Upřímně, stejně ti každý lže.
Zjednoduším ti to raději
a názorem svým ti přispěji.

Život nemá smysl,
všechno jednou velmi brzy skončí.
Každá tvá radost se rozplyne
a tobě již nic nezbyde.
Jsou to patetické, ubohé, pesimistické básně,
ale nesnaží se pouze znít drsně.

Básníci nepíší pro tebe,
my píšeme pro sebe.
Když čmářu na papír,
chvilku v hlavě klid pocítím.
Proč se snažit,
když vše brzy skončí?

Co je smyslem našeho bytí?
Co to je?
Možná jsou to ty konce,
nikdy jsem je ráda neměla.
Milovala jsem počátky
a zbytek příběhu jsem uspěchala.
Když všechno jednou skončí,
začne něco nového.
Možná to je to, co hledáme.
Možná je tu naděje.

Zamotané myšlenky

Kdo jsem?
Nic necítím,
nic nedělám,
nic nechci,
ale vlastně něco chci.
Něco specifického,
ale nemám zdání,
co to může být.

Kdo jsem?
Proč najednou mé srdce ztěžklo?
A proč je kolem něj ta temnota?
Proč se takto cítím?
Co je problémem?
Co to je?
Nic nedává smysl.

Kdo jsem?
Jen chci být o samotě,
ale vlastně nechci.
Opravdu chci něco dělat,
ale vlastně chci jen brečet.
Brečet do polštáře
a nikdy s tím nepřestat.
Proč nic nedává smysl?

Ať už to skončí,
prosím, prosím,
ať už to přestane.
Už chci jen konec,
chci ticho
a chci hluk.
Chci naprosto všechno
a nechci vůbec nic.

Kdo jsem?
Je mi ze sebe zle,
tak moc zle
a to ani nevím proč.
Nedělám nic špatného
a přitom vše,
co dělám,
špatné je.
Nemůžu přestat myslet,
nemůžu se pustit do práce.
Potřebuji všechno pozastavit
a potřebuji pokračovat.

Kdo jsem?
A kdo jste vy?
Nedívejte se tak na mě,
taky na vás necivím.
Nic necítím,
nic naprosto nic.
Přestaňte se mi snažit porozumět,
vždyť nerozumím sama sobě.

Kdo jsem?
Myslím, že potřebuji pomoc,
opravdovou pomoc,
ale nevím,
jak si o ni říct.
Jsem blázen?
Nehledám odpověď,

tak neodpovídejte.
Hledám svůj klid v bouři.

Kdo jsem?
Všechno je najednou zamotané,
připadám si jako zvíře v zoo.
Jsem sama
a přitom jsem obklopená hlasy.
Ať už jdou všichni pryč,
ale ať tu zůstanou.
Chci všechno
a chci nic.
Sama nevím,
co vlastně chci.
A nejhorší je,
že to nikdy vědět nebudu.

Kdo jsem?
Mám sny
a mám budoucnost,
ale tahle otázka je zaseknutá v mé hlavě.
Zeptám se tedy znovu.
Co se to děje?
Proč jsem taková?
Kdo jsem?
Kdo jsem?
Kdo sakra jsem?

••• Veronika Škubalová

Příběh poety

Někdy nevíš, kým chceš být,
jenom tápeš stále.
Musíš odvahu teď mít,
byť máš srdce malé.

Ta myšlenka ti nedá spát,
pořád musíš jen se ptát

Kdo jsem a kým chci být?

Duše tvoje ptá se dál.
Chci být chuďas, nebo král?
Co tak býti kapkou v řece,
nebo pták co vylít z klece?
Být slunce, jež stále září,
či snad listem v kalendáři?

Vždyť už vrásky musíš mít,
však stále se ptáš

Kdo jsem a kým chci být?

Život protek mezi prsty,
srdce přestává ti bít.
Jej promrhal jsi pro otázku
Kdo jsem a kým chci být?

A proto...
Nedělej tu samou chybu,
dělej, co vhodné se ti zdá.
Přeji ti, ať chytíš *Rybu*,
jež tě šťastným udělá.

Věrné nevěrné

Ach věrné nevěrné,
kam as mě vedete?
Kam Vy mě vezmete?
Kam až Vy dojdete?

Jen Ony, věrné nevěrné,
chůdy mé toulavé
vedou mě k neznámu
za chůze houpavé.

Čemu se vzpíráte
mé nevěrné,
mé vůli, to ano.
Ne touze nezměrné,
jež velí jít dál.

Nechť skončím, kde chcete
mé věrné nevěrné.

Tak jako metronom pravidelná,
tak je má vděčnost nesmrtelná
k Vám mé věrné.

Tak jako trefí šíp svůj cíl
i cesta dojde cíle.
Provádíte mě životem,
přešly jste mnohé *Míle.*

Děkuji Vám mé věrné nevěrné!

Karty

Stejně tak jako hodiny,
bije a bije
až na den jediný.
Ať už je veliké nebo malé,
pomalu, zběsile
tluče tam stále.

Kolik as padlo jich,
By mohli jsme karty hrát.
Kolik v žilách proudilo života tepů,
a pak už nic, už byl tich.
Nesčetně jsme jich zlomili,
jen abychom se bavili.

Svršek, spodek, eso, král.
Koho pozbyli jsme!
By nám je dal.
Pak na každé osmé kartě
obraz srdce jeho se zjevoval.

Někdo snad ztratil je,
jiný ho vsadil.
Nebo snad zabit byl
a o ně okraden?

Zbude jen doufat,
že sám je dal třebas
ten, kdo ty karty
až příliš často hrál.

Ať tak či onak,
už nechci je hrát!
Nikdo dnes neví,
kolik nevinných srdcí
to může stát.

Já, však jsem vinna!
Tudíž vzdávám se svého,
tím dám šanci Tvému...

...mé už náleží *esu* srdcovému.

Poezie 20 – 23 let

••• Johana Filipová

Staré řecké báje a pověsti

Mé srdce je Achillova pata:
a ty víš přesně kam namířit svůj šíp
v létě na horkém chodníku,
utrhl se mi pásek na botě,
a šla jsem boso, za tebou,
s náručí pouťových perníků,
přes asfalt a trávu a střepy skla
a možná bych si ani nevšimla.

Mé srdce jsou Prométheova játra:
trháš je na kousky a necháváš je tlít
červený otisk tvé pusy na cigaretě
a kola s rumem a červené víno
řekla si: pojď zničíme si zdraví,
jen si mě vem, těžká hlíno!
jen si nás vem, dokud jsme mladí...

Mé srdce, to je Pandořina skříňka:
mor a smrt, kde se podíváš
třeskot talířů, váz, a potom ticho
a ani slovo od žádné z nás
a ani slovo omluvy - jen
přijď zlato někdy ke mně zas.

A tahle láska, to jsou Tantalova muka:
ráj nám na dosah, ale není náš
čtyři dny cesty a potom moře,
písek ti skřípal mezi zuby,
a voda ti uschla ve vlasech.
Slunce se lesklo na zlaté lyře -
a už tehdy ses měla začít bát,
že mezi solí moře a září slunce
bude tohle
tvůj
Ikarův pád.

Sen

Sním
sním ostří
Co je břit bez čepele?
krutost a chlad
útok
jed
a had

Sním
sním čepel
hrdou, rudou
krev mnoha a mnoha
utnutá ruka hlava noha

Sním
sním jílec
onošená kůže,
otisk dlaně otce mého
a předtím otce jeho
tvého

Sním
sním meč
hluboko ve mně
hluboko v mé hrudi
prastarý, spící
už se budí

Sním
sním pochvu
kované hrdlo
jazyk, zuby, rty
rukojeť- přesně mi do ruky
tasím přes jazyk a tváře
a čepel mě trhá, rve a páře -

sním sama sebe
pochvu
a hrdlo rozpolcené

sním sama sebe
meč.

Mánesův most

Pláču
nad bílou řekou
nad chudou bárkou
archou labutí

Vodopád řas teče mi po tváři

Starý Noe vzhlédne
jedna mu přistála ve vlasech
a další
sbírá řasu po řase
a pak si přeje
křičí třeskutě
„Krajíc chleba!”
pro sebe
a pro své labutě

••• Eliška Kohlíčková

Dlaňové hnízdo

Roky pod našima rukama připomínají štvanou zvěř
prsty mají plno práce
na plný úvazek
oddělují maso, kost a tvé jméno

moje papírové ženy přikládají uši k chodníkům
kam se ztratila ozvěna tvých kroků?

jednou se podaří tě zašít
a najít někoho kdo poskytne pomoc
někoho
pro chvíle kdy je všechno kolem
plaché
křehké
a citlivé na dotek.

Ne, nikdy jsi mnou neprošel

Vždycky se nakonec otočím čelem k místu tvého odchodu
je důležitý znát
svý místo
odkud tě nevyženou za to jméno přitlučený na jazyk

chybíš mi víc
než o jedno žebro

tvůj význam s každým dnem o půl stupně zbledne
ale nikdy se nestane úplně neviditelným
vždycky budeš
zvlášť v dny kdy svět najímá nové ranhojiče

ano v tyto dny se zaryješ hluboko
vím
kůže je mapa která má místo názvů ulic
konkrétní příjmení.

Co nám nepatřilo

Tišíš pozůstatky pod bříšky
zulo si to boty
pověsilo kabát v předsíni
a v ložnici a v kuchyni nechalo svůj stín

chtěl bys to někde nechat
ale už roky nejsi schopný vyjít sám ze sebe

kolikrát ses to snažil vyhnat
a vždycky se vrátilo s očima horkýma láskou

vědomí
že už zase
nemáš
pro koho
žít.

••• Tomáš Henry Abraham

Velmužaté huš

Řekl velmi pětkrát:
Nechci už,
znovu už,
nikdy už,
prostě už,
snad jenom...- muž.
A já mu řekl nevelmi a jednou méně:
Huš jedna,
huš druhý,
huš troje,
huš čtyři a krát.
A on na to, že to je bez dvou dva
a to znamená, že spolu nebudeme.
A mně se v tu chvíli chtělo velmi,
ale velmi moc počítat.

Topič

Andělé závislí na koksu,
topí tělem. Sexem ztrhaní.
Cena za tělo z kostí, kůže,
krve s příměsí uhlí, klesá.

Sex. Bez radosti.
Trn. Čnící kosti.

Ufuněný zlem. Idejí kat.
Slunce z uhelných slojí. Stojí.
S každým přírazem vraždí.
Dětství.
Aspoň si děti mají s kým hrát.

Maminka

Polohovatelné lůžko
Pod ním plastový bažant
Plný žlutavé moči
Všechny ty kosti
Urputné bolesti
Svázaná bez zubů
V *tomhle* těle
Slabě se usměje
Jenom ty oči
Neumí lhát
Chtěly by znovu skočit
Letět... Letět... Letět...
Aniž by musely dopadat

Poezie 24 – 60 let

••• Pavel Karnet

Metoda ledovce

Autor eliminuje vše nepodstatné, aby účinnost textu byla co možná největší, a soustředí se tak především na hlavní myšlenku celého příběhu. Na malé ploše se odehrávají vyhrocené životní situace, které jsou poté rozvíjeny autorskou řečí. (wiki-slovník)

Chrpy a mák,
z okurek lák.
Karkulka mlčí,
ten mák byl vlčí.
Nechme to tak.

Stesky

Procházím staré esemesky,
ty, co jsem dostal od Tebe.
Stezky,
až příliš krásné na to,
aby zavedly nás do nebe.

Hic rudent leae

Rty
a bozky se pouští
tvého těla spouštím...
Ty!
Chytlas prudce
moje ruce.
Příběh je teď bez pointy.
...
Na kalhotky ti
píši fixem
ZDE ŘVOU LVICE

••• Adam Šabat

***

Na síti
Opuštěné profily
Dávno mrtvých
Neaktivně vyhlíží
Další připomínku
Narozenin
Naplánovaných událostí
V jejíž realitě už jejich
Zakladatelé nežijí

Smutné profily
Co nikdy nezmizí
Jen svou prázdnotou
Neaktivností
Připomínají váhu smrti
Bolestnou tíhu žití

Občas procesy sítě
Na moment ožijí
Pak všichni živí
Ještě stále aktivní
Zří vybledlost vzpomínky
Pomíjivost života

Poté zase odstoupí
Do pozadí
Zastíněny novými
Příspěvky
Těch stále živých
Aktivních
Ještě víc vyblednou

Nakonec ze všech z nás
Jen neaktivní profily
Na síti
Blednoucí vzpomínky
Mizející z hlavních zdí
Žití...

***

V nové době
Uši uvyklé
Na technický šum
Spánek vyžadující
Záři modrých světel
Poblikávající kontrolky
Zpěv kompjůtrů

Cítíš
Jak se přes Tebe
Během nočního bdění
Přelévají datové toky
Tisícero neviditelných
Vláken
V nich naše nepřítomná
Komunikace
Anonymní láska
Ztracená blízkost

Nebyli jsme svědky
Stavby katedrál
Jen růstu digitálních sítí
Rozpadu po staletí
Udržovaných principů
Destrukce dávné morálky

A tak se dál noříš
Do zrnícího se světa
Falešných realit
Instagramových životů
Nejtvrdší pornografie

Otupěn
Neustálým obsahem
Jsi postupně
Schopen spatřit
Jen pozlátko věcí
Matný odraz

Okraden novou dobou
O city
Paměť i naději
Budeš stále jen upínat zrak
K dalšímu
Bezpředmětnému obsahu
Stávat se jeho otrokem
Vyprázdněnou schránkou

Nakonec možná
Všechno tohle odezní
Veškerá modrá světla
Pohasnou
Sítě se zbortí
A ty si znovu vzpomeneš
Na vycházející Slunce
Pravou modř oblohy

Lidskou blízkost…

***

Občas
Nad ránem
Ji ještě vídáš
Procházet se pokojem
Bez pohybu rtů
K Tobě promlouvá
Ta nejsladší slova…

To však
Už jen sen
Mizející vzpomínka
Hluboko uvnitř to tušíš
Ale necháváš se dál
Zmáhat snovou iluzí
Aspoň posledních pár
Sekund do probuzení
Aspoň poslední pohled
Než na dobro zmizí…

Její něžné tělo
Už kdesi daleko
V cizím pokoji
Vchází do cizích snů

Lidský život moc krátký
Aby člověk dokázal zapomenout
Přenesl se přes všechnu bolest
Zcela zacelil všechny rány

A tak nezapomínáš
Střádáš ty obrazy
Ve svém vnitřním chrámu
Galerii prožitků

Jednou
Až budou stěny chrámu
Pokryty až po okraj
Znovu do nich vstoupíš
Prožiješ každou drobnou radost
I drásavou bolest

Jen aby si mohl
Pro jednou
Zase všechno cítit…

Tím
Narušena
Kontinuita času
Navěky v ráji i pekle
Vlastních vzpomínek
Navěky na cestě
Do nejvyššího patra
Chrámu

Tam kdesi
Těsně pod vrcholem
Na točitém schodišti osudu
Se možná zase střetnou
Naše už dávno vyřčená slova
Znovu souzní
A blednoucí vzpomínka
Na Tebe
Mizející s ranní mlhou
Už nikdy nikam
Nezmizí…

(Věnováno Z.)

••• Ilona Boturová

Bez domova

Netuší kolik dní
kolik nocí
a tak tu bloumá
bez pomoci

Svět se mu vysmívá
svět se mu směje
a tak tu bloudí
bez naděje

Nemá kam jít
kde hlavu složit
neví jak život svůj
správně prožít

Nevidí zlo
nevidí dobro
nedokáže se
smířit s prohrou

Bloumá tu sám
a lidi řvou
„Tak táhni dál!“
a „Proč ho nezavřou?!“

Ptal se sám sebe
ptal se i lidí
proč se za něho
společnost stydí

Ptal se sám sebe
kudy má jít
a dal si odpověď
„Prostě jen žít!“

Na konci světa

Na konci světa
do jemných pavučin zahalená
v tmavém koutě sedí
smutná panenka bezejmenná

Na konci světa
tam, kde se duha dotýká země
pláče a čeká ve tmě
až ji někdo pohladí jemně

Na konci světa
malá panenka nedůvěřivá
možná je mrtvá
možná zas bude jednou živá

Na konci světa
malá panenka nevěrná
chtěla, aby ji měli rádi
místo toho je jim odporná

Na konci světa
ta malá smutná děvka neví
jak vrátit čas
a těžko jí to někdo poví

Na konci světa
vidí už jenom černý stíny
nechce se jí brečet
už nemá ani pocit viny

Na konci světa
tam, kde stále zpívají ptáci
malá panenka schoulená
dívá se na svět a zvrací.

Smrtelná závislost

Prolog:

Jsi jako alkohol,
neneseš vinu,
sama si můžu
za svoji kocovinu.
.
.
.
Smrtelná závislost
a stavy beztíže
ukřižuješ mě
bez kříže

Na krk mi navlékneš
neviditelné lano
polibek na šíji
a mé tiché „ANO“

A přímo do srdce
zasadíš poslední ránu
a je ti jedno
jestli ještě vstanu

Jsem ve tvém zajetí
v cele smrti
a tvoje blízkost
mě něžně drtí

Bez tebe umírám
s tebou jsem sama
naše společná hra
nedohraná...

Poezie 60 let a více

••• Josefa Růžičková

Konec lyžařské sezóny na Červenohorském sedle

Hrubě krystalická
Kaše
Znuděná ztuhlost
Lomcování rýnami
- hotelu
- stanice Horské služby
- soukromé chatky
Nařídilo prý slunce
Už předevčírem
Obézním rampouchům
A sněhulákům u hotelu
Přísnou dietu
Uf!

Pradědovi skřítci
V noci kreslili
Na čtvrtky A3
- zimní královnu
- tajícího sněhuláka
- karikaturu náčelníka Horské služby
No, tohle!

Cedule varuje:
- jižní svah na blátě
- severní mírně „vydřený“
- vleky do poloviny svahů
Co na to
Fanatici zimy
Hm

Špinavý firn
Kaluže
Blatisko
Fuj

Reklama pojišťovny /pst, nejmenovat/
Potěší
Tutově
Klientům proplatí
- vykloubené rameno
- vyražený zub
- zlomenou nohu
Radostně vzhůru
I dolů
Samé muldy
Ledové plotny
Vydřeno až na kamení
Bacha

Svahem sviští
- frajer na prkně
- Barbína v růžovém
- šílenec bez přilby
 Ještě to jde

Cyklisti od Šumperka
Míří do Jeseníku
Kmitají nohama
Jako by přivolávali
Předčasné jaro
Nééééééé! To je brzy!

U věštkyně

Prosím o sdělení
Co mne
Příští měsíc
Mine

Určitě vás nemine...
Pardon
Řekla jsem
Mine

Hmm
Když se „mine“
Probíralo
/A byla to škola delfského typu/
Chyběla jsem
Kvůli angíně

Chápu

A tak tedy
Co mne nemine
Trénuji totiž
Na půlmaraton

Co na to
Křišťálová koule

Posílíte tělo

Fajn

Vůle bude pevnější

Fáájn

A co brouci v hlavě

Ti uletí

Fááájn

Jen tohle je jisté

Malířka v zámeckém parku

Vstávala
Za šírání
Nedělního brzce ranního
Kvůli chladným polibkům
Múzy podzimních parků
A zahrad
Je malířka

Malířské štafle
Umělecký akryl
Paleta po tátovi
Sada plochých štětců
Nadšení

Zámecký park
Fascinuje
Barokní kašnou
Bez vody
S hrstkou žlutých listů
Posilu nabízí
Obr platan
V ledovatém průhledu
starobylou alejí

Maluje
Zvířecky vášnivě
Zachycuje
Ranní vánek
Bod mrazu
Kouzlo podzimu

Zemité barvy
Do prvního plánu obrazu
Siena
Umbra
Na bílou paní
Proměněnou v páru
Nad jezírkem v pozadí
Bělobu titánovou
A výdech okouzlení

Divoký neklid
V hloubce osobnosti
Rezonuje
S vpádem
Ranního slunce
Do průrvy v mračnech

Vanilkové světlo
To je
Kremžská běloba
S neapolskou žlutí
Plus pozitivní emoce

A najednou
Ruka nestačí
Překotnému ztvárňování
Křehne
Jsou tu
Černé rukavičky
Glazé
Plesové
Jemné

Bude malovat v rukavičkách
Ne

Přestávka
Na zahřátí

Má otázka
Plenér
Štafle
Mráz
V době foťáků a mobilů

Její smích
Genius loci
Je přece
Nepřenosný

••• Blanka Hlávková

Náš přítel

Oba jsme už staří, pes i já.
Únavu známe oba dva.
Ani psí senior to nemá snadné,
nerovný terén
jen s obtížemi zvládne.
Ráno také těžko vstává,
potom prášky polyká.
On si ale nestěžuje,
on jim snadno přivyká.
Neví totiž, o co běží,
má je v šunce schované
a na tu se vždycky těší.
Tak je spolkne - a proč by ne?

Chodí za mnou po zahradě,
stále slyším jeho dech.
Jedno ale nemůže-
chodit se mnou po schodech.
Když ho krmím, vděčný je.
A když hladím jeho srst,
tak se nikdy nebrání.
Neříká mi: „Už mě pusť.“
Hned se na bok převalí,
oči slastně přivírá
a v té chvíli, věřte mi,
jsme moc šťastní, on i já.

Nehraje si, neskáče,
a sluch mu už neslouží,
přesto někdy po míčku
ještě trochu zatouží.
Byl to velký šampion
a poháry vyhrával.
Co dnes na tom záleží?

Mám ho ráda pořád dál.
V našem kruhu rodinném
se svou smečkou je moc rád.
Vždycky byl a vždycky bude
náš psí přítel, kamarád.

Každý pozná, že je starý,
i když vrásky nemá.
V mých očích je stále krásný,
je má láska němá.

Staré věci

Já mám ráda staré věci,
minulost mi oživí.
Přestože zde sama sedím,
nejsem tady bez lidí.

Tu vázička po babičce,
tam zas dědův kalamář,
pudřenka je po mamince,
stále vidím její tvář.

Staré věci promlouvají,
s lidmi vždy mě propojí,
i když ti tu dávno nejsou,
jsou tu se mnou v pokoji.

Mladé oči vidí jinak,
život rychle pádí vpřed.
Sotva koho zajímá,
jak žil kdysi jeho děd.

Staré věci jsou jen „staré“,
nejsou proto vůbec „in“.
A tak, když je vyhodíš,
sklidíš potlesk za ten čin.

Nebyli jsme vždycky staří,
tak můžeme pochopit
snahu mládí odlišit se,
jejich touhu jinak žít.

A jednou, až roky přejdou,
léta, až je vzdělají,
pak i oni, možné to je,
si váš hrníček schovají.

••• Hana K.

Láska pro dědečka Zdeňka

Žiješ, díváš se, usmíváš i pláčeš.
Jsi, existuješ.
Ty, hřejivý pocite, co rozesmíváš v srdci až na mou strunu.
Že jsi stále, lásko má, v mých představách
jdeš ke mně stále blíž.
Tvoje kroky, lehce spjaté se zemí, nemohu stále spočítat.

Děda Zdeněk

Děda Zdeněk, má tři pravnoučata.
Martínka, Haničku a Vašíčka.
Všichni ho mají moc rádi a on s babičkou pro ně žijí.
A jsou to opravdoví kamarádi.
Babička ho má taky moc ráda, žijí spolu přes padesát let
a nedala by ho za celý svět.

Próza 12 – 15 let

••• Nela Poživilová

Babička a já

Jmenuji se Saskie a vím, že se to k sedmnáctileté dívce 21. století moc nehodí, ale protože máma s tátou nejsou zrovna bojovné povahy, jmenuju se tak, jak chtěla babička. Je to nevrlá stará babka, kterou kromě vražd zajímají jen telenovely a zásoby jídla na padesát let dopředu. A protože je to drbna všech drben, teď si smlsne!

Na svatbě Petra Třeštíka se stala příšerná událost. Uprostřed svatební hostiny se ženichův otec skácel k zemi. První minutu si všichni mysleli, že pouze omdlel z přehnané lásky k šampaňskému, ale když mu moje babička zkušeně změřila tep (dřív byla totiž policistka), zjistilo se, že zemřel. Byl to šok. Jeho ochranka se od něj nehnula. Abyste chápali - pan Třeštík měl dřív velkou továrnu s chemikáliemi někde v Jižní Americe a byl velmi známý a bohatý. No prostě velký zvíře, jak by řekla moje babička. Ale jednou došlo v jeho podniku k výbuchu, který sám zavinil. Zemřelo mnoho lidí a od té doby má tolik nepřátel, že si může vybírat.

Ale to by nebyla babička, aby se v tom hned nezačala šťourat. A to doslova. Jala se ohledávat tělo. Bylo toho na mě moc. Mrtvola, omdlívající dámy, hysterická nevěsta, ženich pomalu na zhroucení... a do toho babička - patoložka. Proč jsem vždycky ten člověk, co zachová chladnou hlavu? Někdy bych si taky ráda zahysterčila!

Nevěstu jsem posadila za nejbližší stůl k obzvláště dobře vypadajícímu dortíku, snad ji to na chvíli zklidní (víte, jak je to s cukrem) a zavolala policii a pro jistotu i záchranku. Ale ta samozřejmě nebyla nic platná.

O pár hodin později jsem se zachumlala do peřin, vedle mě babča, které svítily oči, a pořád opakovala: „Další aféra! Ale vražda je trochu moc... No, nevadí. Hlavně, že si všichni myslí, že je to mrtvice. Pche! Úkladná vražda! Tak je to! Můj nový případ!“

Jelikož jsem byla víc po babičce než po svých věčně trochu apatických rodičích, zajímala mě každá, byť sebemenší záhada a milovala jsem seriál Sherlock (s Benedictem Cumberbatchem a Martinem Freemanem), věděla jsem, že to je přesně pro mě.

„Babi?“ sebrala jsem odvahu: „Mohla bych ten tvůj případ řešit s tebou? Víš, teď máme jarní prázdniny a mám spoustu volného času...“ O chystané čtvrtletce z matiky jsem radši nemluvila. Babička vypadala

zaskočeně. Chvíli jí trvalo, než zpracovala, že její vnučka by jí mohla být podobná, ale když se vzpamatovala, slavnostně pronesla: „Jsi ve věku, kdy na to máš nejvyšší čas.“ Pak se na chvíli zamyslela. „Ale tvým rodičům bych to asi neříkala...“

„Hrob je proti mně drbna, babi!“ vyhrkla jsem a spiklenecky na ni mrkla.

„Proč musíme pátrat v noci?“ zakňourala jsem kolem půl jedné ráno. Prozkoumávaly jsme svatební sál a hledaly nějaké stopy.

„Protože v noci tu nejsou fízlové!“ odsekla babička. Protočila jsem oči v sloup a hledala na stolech nějaké stopy. Po chvíli mi ale došlo, že zírám na jedno a to samé místo. Zatřepala jsem hlavou, abych se trochu vzpamatovala. V té chvilkové dezorientaci jsem si stoupla nohou na něco oválného pod stolem a už jsem se vezla. Sice jsem si pěkně narazila zadek, ale zase jsem našla jasný důkaz.

„Babi?“ zavolala jsem potichu.

„Co?“

„S-s-stříkačka.“ Babička si mi bleskově sedla k nohám a opatrně zastrčila důkaz do plastového sáčku. „Jsi v pořádku?“ zeptala se ještě.

„No, asi mám naraženou kostrč...“

„Tak to je dobrý,“ utnula mě.

„Babi, pojďme odsud. Mně se tady nelíbí,“ žadonila jsem.

„Ale, prosím tebe!“ začala babička jak na malé děcko. „Vždyť jsi sem sama chtěla! Chyť se mě za ruku a ještě chvíli tady budeme.“

Nadechla jsem se a vstala. Bolelo to jako čert, ale jestli jsem chtěla něco vypátrat, musela jsem zatnout zuby. Když jsem byla mladší, v nějakém filmu jsem viděla zraněného mnicha, říkal něco o tom, že bolest je součást jeho samého a že tím pádem žádnou necítí. Zkusila jsem svou bolest „přijmout“, ale samozřejmě to byl jen další z filmových žvástů. Chvíli jsem jen seděla a prohlížela si stříkačku, kterou mi svěřila babička. Pak mě vyrušil zvuk blížících se kroků, rozléhajících se v předsálí. Babička mě zatáhla do výklenku za obrovské vázy s květinami a do deseti vteřin vešla novomanželka, paní Třeštíková. Opatrně se rozhlédla. Pak si klekla a začala pátrat po podlaze: „Kde to sakra je?“ opakovala dokola a míchala to s peprnými nadávkami. Když po půl hodině, která mi připadala jako hodiny, zklamaně a rozzlobeně odešla, babička vítězoslavně vyskočila. „Copak tu asi hledala? Že by tohle?“ a pobaveně zvedla pytlík s injekcí.

Další den mě babička vzbudila kolem půl desáté ráno. „Vím, že bys chtěla spát, ale jsem tak nedočkavá a nechtěla jsem tě vynechat!“ Rozespale jsem na ni zamžourala.

„Anna Skalková, moje bývalá kolegyně od policie, teď pracuje v laboratoři a slíbila, že nám udělá rozbor zbytku tekutiny v té stříkačce!“ To mě probralo. Vyskočila jsem z postele a doběhla do koupelny. Rychle jsem si vyčistila zuby, hodila na sebe džíny a tričko s potiskem koťátka hrajícího si s růžovým klubíčkem a udělala si vysoký culík. Pak jsem vyběhla za babičkou, která zatím netrpělivě vyčkávala před domem.

Anna Skalková byla malá boubelatá žena s rudými tvářemi a velkýma kulatýma očima. Svým způsobem připomínala psa.

„Ahoj Magdičko!“ zvolala a vrhla se na mou vetchou, hubenou babičku. V tu chvíli vypadala jako zadýchaný bernardýn, sápající se po páníčkovi. Chvíli jsem se bála, aby Anna babičku nezalehla, nebo tak něco (byla přeci jen o hodně těžší), ale babička vypadala šťastně a přesně ve svém živlu. Po tomto divokém vítání, kdy si mě paní Skalková prohlédla a konstatovala, že nemůžu být Magdina vnučka, protože mám moc opálenou pleť a babička má pokožku doslova jako sníh, nám Anna udělala kávu do pochybných zaprášených hrnků.

„Takže, je to jed kurare, z kulčiby jedodárné, vyskytující se v Jižní Americe. Používali ho indiáni, je to velmi rychlá smrt, snad to netrvá ani 20 sekund a je po vás.“ V tu chvíli mi přeběhl mráz po zádech. Jeden člověk v naší vesnici přece žil v Jižní Americe! A nebyl to nikdo jiný než Eva Třeštíková.

Rychle jsem se rozloučila, poděkovala a odtáhla babičku k autu. Měla světlounce růžové Smart Fortwo. Takové to malé autíčko, do kterého se vejdou jen dva lidé. Když jsme nasedly, řekla jsem babičce všechno, na co jsem v laboratoři myslela.

„No Saskie! Máme důkaz! Ještěže tu jsi se mnou! To o Evě jsem vůbec nevěděla!“ babička zatleskala rukama jako malé dítě.

„Ale,“ pokračovala jsem, „myslím, že to není přesně ten corpus delicti, který hledáme.“ Babička přikývla. „Správně. Na dovolenou do Jižní Ameriky mohl jet skoro každý. Myslím, že ještě není správný čas, abychom šly na policii, Evu by to neusvědčilo.“ S tím jsem souhlasila. Ještě jsem nechtěla skončit s pátráním. Začínalo se mi to líbit!

Poté, co jsem se brzy ráno, kolem půl šesté probudila ze všech snů o divokých Indiánech střílejících po mně smrtící šipky, které nikdy neminou cíl, jsem si chvíli četla, abych si zlepšila náladu, ale z hlavy jsem nemohla dostat otázku, která mi vrtala hlavou jako zubař v kazu. Bylo to nepříjemné a otravné. Proč by proboha zamilovaná Eva vraždila otce svého manžela. A že zamilovaná byla!

V půl osmé jsem si šla koupit rohlíky do pekárny na náves. Paní,

co tam prodává, mi vždycky dá koláč zadarmo, protože roztomilejší holčičku nezná (už jsem říkala, že je mi 17?). Když jsem byla mladší, rozhodla jsem se jí říkat paní Koláčová a tak jí vlastně říkám doteď (samozřejmě ne před ní). Cestou zpátky jsem potkala novomanžele Třeštíkovi. „Ahoj, Saskie, co tak časně? Špatné spaní?“ pozdravil zvesela Petr.

„Ále, noční můry, co se dá dělat. Jsem holt otrok svého mozku,“ zasmála jsem se. Petr se na mě hrozně divně podíval. Pak jsem si uvědomila, že pana Třeštíka podle všech (kromě mě a babičky, my máme své informace) skolila mozková příhoda a spustila jsem: „Strašně moc se omlouvám, vůbec jsem si to neuvědomila...“ „Netrap se,“ přerušil mě. „Prostě se to stalo a s tím bohužel nic neudělám...“

Nastalo trapné ticho. Eva zatím vůbec nepromluvila. „Hele, tys mi jednou říkala, že umíš dobře španělsky, viď?“ zachránil Petr rozpačitou atmosféru.

„Jo, no trochu,“ odvětila jsem zaskočeně.

„To si musíš popovídat s Evinkou! Ta dokonce chvíli žila v Jižní Americe!“

„Zlato, já sice v Americe opravdu žila, ale španělsky vůbec neumím,“ řekla pobaveně Eva. „No, vlastně jo,“ chytla se za čelo po chvíli, „jsem z toho všeho úplně rozhozená.“ Sladce se na mě usmála. „Mluvím španělskou španělštinou, ne americkou.“

„Aha,“ odvětila jsem trochu zaskočeně, ty dva jazyky (pokud vůbec jsou odlišné, což dost pochybuji) jsou si blíž než čeština s moravským nářečím.

„To teda,“ zasmál se Petr.

„No, to je vším tím, co se v poslední době stalo,“ odsekla. „Tak my už půjdeme,“ rozloučila se Eva a táhla Petra pryč.

Po padesáti metrech se zastavila a něco mu říkala. Pak se od něj odpojila a rychle odešla. Chvíli jsem se rozmýšlela, možná si jen doma zapomněla mobil. Ale pak jsem si vzpomněla na babičku a její hrozivý výraz, kdyby zjistila, že jsem si nechala utéct příležitost k dopadení vraha a raději jsem se rozběhla za ní.

Eva Třeštíková došla až ke starému domu, který stál na kraji vesnice. V něm podle historek starých páprdů z hospody někdo zabil někoho a dům je prokletý a bla bla bla. Vkradla jsem se dovnitř a uslyšela tlumené vzlyky. Bázlivě jsem se doplížila ke dveřím, zpoza kterých vycházely. Eva seděla na podlaze a držela v ruce tři fotografie. Okamžitě jsem vytáhla mobil a vše si začala natáčet. Samozřejmě jsem nejdřív zkontrolovala, jestli mám vypnutý zvuk, protože jsem nechtěla být jako ty

dívky z filmů, které prozradí vyzvánění příchozího hovoru. „Už je to dobrý, mami. Už dostal, co si zasloužil...," vzlykala. Vtom mou pozornost upoutala postava, která sebou mrskala v temné části pokoje, kam nedosahovalo slunce. Pomalu jsem se za ní otočila a stále natáčela. Byla to Eva!? Tedy, nebyla, nemohla být, ta tady přece sedí na podlaze! Zaměřila jsem se na ni lépe a všimla si, že má ruce i nohy svázané a v puse má látkový kapesník. A v tu chvíli mi všechno došlo. I když je to ta nejstarší ohraná báchorka, jiné vysvětlení tu nebylo. Ta podoba by nemohla být skutečná, jen pokud by se nejednalo o jednovaječná dvojčata! Ta Eva, která byla svázaná, zakňourala.

„Mlč prosím!" okřikla ji druhá Eva. „Kdybys nebyla blbá a nezamilovala se do toho Petra s tím ztřeštěným příjmením, nemusela bys tu teď být svázaná!"

Takže ta pravá Eva byla svázaná! To mi stačilo. Vypnula jsem kameru, video si uložila, tiše jsem vyšla z domu a uháněla za babičkou.

Hned jak jsem jí všechno vylíčila a ukázala video, vzala mě na policejní stanici. Policista Matěj Krůta, jak jsme si přečetli na jeho jmenovce, nám nejdřív nechtěl věřit. Je pravda, že jak jsem se slyšela všechno vyprávět, přišlo mi to jak přitažené za vlasy, ale když jsme mu ukázaly video a potvrzení z laboratoře, okamžitě zavolal nadřízeným a za hodinu jsem všem policistům, kteří přijeli, vysvětlovala, jak to bylo.

Když jsem našla stříkačku, s babičkou jsme ji poslaly na rozbor. Byly v ní zbytky jedu Kurare, vyskytujícího se v Jižní Americe. Jeho účinky se dají zaměnit za mrtvici. Potom jsem zjistila, že tam kromě nebožtíka pana Třeštíka pobývala nějakou dobu i Eva s Julií (později jsem si zjistila její jméno od jednoho policisty). Jejich matka pravděpodobně zahynula při výbuchu v továrně. Na internetu jsem našla, že zemřela i jedna kolemjdoucí, zkrátka byla moc blízko. Její dvě dcery, dvojčata, se rozhodly pomstít. Eva se měla „jako" zamilovat do Petra Třeštíka a vdát se za něj. Jenže těsně před svatbou zjistila, že se do něj opravdu zamilovala. Myslím, že řekla sestře, že s tím chce skončit, a tu to natolik rozzlobilo, že své sestře podstrčila do pití silné prášky na spaní. Když usnula, svázala ji, a i když to zní neuvěřitelně, vdala se za Petra sama. Na svatební hostině vyndala při focení injekci a bodla pana Třeštíka do podkolenní jamky. Ten nestihl ani pípnout, protože jed ho bleskově ochromil a bylo to. Za dva dny jsem šla pro rohlíky a dál už to znáte.

Musela jsem se sama sobě zasmát. Zaprvé musím co nejdříve poděkovat paní Koláčové, že jsem díky ní vyřešila vraždu (s velkou pomocí

babičky) a zadruhé jsem nedokázala pochopit, proč mě všichni celou dobu, co jsem vyprávěla, poslouchali.

Policisté na mě nábožně hleděli, pár těch mladých s mírnými vedlejšími úmysly, a babička si utírala uslzené oči do kapesníku. „Teda, Sasinko, ty jsi celá já," zašeptala. Za chvíli už si policisté vražedkyni odváděli. Vrhla na mě pohled plný opovržení. Zvláštní, neměla bych se takhle já koukat na ni?

„Teď už je snad všechno za námi," řekla jsem.

„Tak to prrr! Nezapomeň, že odteď je tvá povinnost vyřešit úplně všechno, co se tu stane, milá vnučko!" zasmála se babička.

„Tady se už nic nestane," odvětila jsem. Nemáte ani tušení, jak moc jsem se tehdy mýlila...

••• Alexandra Hamplová

Kletba zlatých hodinek

1

Byl nedělní večer, slunce akorát zapadalo. Ideální čas pro romantické procházky v jabloňových sadech, pro příjemnou večeři s rodinou u televize, pro brzké ulehnutí do postele. Pro všechno, co by každý normální občan dělal. Já jsem dnes ale takové plány neměl. Špinavou a prázdnou tramvají, kterou se mnou sdílel jen místní bezdomovec, jsem se vydával do krámu, jehož poloha se ani nezobrazovala na mapách. Chvíli jsem se díval z okna a přemýšlel, co to vlastně dělám. Vždyť na nic takového nevěřím! Ale přesto... teď, když už mi nic nezbývá, nemám co ztratit. Poslední článek mého absolutního zhroucení bude zesměšnit sám sebe před sebou. Tak do toho, ať to mám rychle za sebou.

„Pane, tady je konečná zastávka. Musíte vystoupit," zaklepal mi na rameno ospalý řidič a já jsem se poslušně vrátil zpátky do reality a vystoupil z vozu.

Podle návodu jsem měl jít dvě stě kroků rovně a potom zahnout doleva. Lidi procházející kolem mě si nejspíš mysleli, že jsem blázen. Všechen vztek a žal jsem ale už dávno vyplýtval, a tak jsem jen vstoupil do dveří, na kterých bylo psacím písmem napsáno Starožitnictví. Zvonek u dveří se rozléhal po celé místnosti. Majitel na mě odněkud zavolal a pozval mě dál. Neohroženě jsem vstoupil do tajuplného pokoje za záclonou. Všude byly svíčky a vůně směsi bylinek.

„Dobrý den. Už jsem Vás očekávala. Posaďte se, prosím."

„Máte to špatně - musel jsem jít doprava, ne doleva."

Krásná žena ve staromódních šatech si mojí připomínky nevšímala a z krabičky na stole vytáhla zlaté hodinky.

„Přišel jste sem, abyste zjistil, kdo zabil Vaši ženu. Já jsem jen posel, to si pamatujte. Použití a všechno, co potřebujete, je v návodu, který jsem Vám poslala."

„A nevíte alespoň něco? To mám věřit těm hloupostem v dopise?!"

„Opakuji, jsem jen posel."

Nic jsem neřekl, a přestože jsem byl na pochybách, hodinky jsem si od ní vzal. Zvedl jsem se ze židle a pomalu vyšel z bytu. Myslel jsem

si, že mi tady někdo pomůže. Ale pokud mě má zachránit tato věc, opravdu jsem si mohl radši dnes večer pustit televizi a nevláčet se sem přes celé město.

„Ještě něco... ty hodinky jsou pro ty, kteří chtějí a věří. Od této chvíle si nezahráváte jen se svým osudem, ale i se všemi ostatními.“ Zavřela za mnou dveře.

Nějakou dobu jsem jen tak stál a mačkal zlatý předmět. Věc se má tak. Někdo mi ráno zavraždil ženu, policie odmítá případ dále vyšetřovat a odpoledne se mi ve schránce objevil dopis od neznámého ctitele, ve kterém mi bylo v několika větách řečeno, ať se dostavím do starožitnictví v určený čas podle přiloženého návodu. Díky předmětu, který obdržím, budu moci cestovat časem a vypátrat pravdu. A přestože jsem člověk, který ani na vteřinu neuvěří čemukoliv nadpřirozenému, v dlaních teď držím malý, zlatý, vlastní stroj času.

***

Bylo nedělní ráno. Pro někoho stejné jako každé jiné, pro mě však ne. Manžel většinou vstává o hodinu dřív a já pak jen čekám, než se do ložnice dostane ta neodolatelná vůně palačinek s čokoládou. Dnes jsem ale vstala první já a s chutí se pustila do přípravy míchaných vajíček se slaninou. Byl to takový náš neoficiální sváteční pokrm.

„Dobré ráno, miláčku! Dáš si kafe?“ začala jsem den tím nejpříjemnějším hlasem.

„Jo, to by bylo fajn...,“ prohrábnul si vlasy a rozespale se svalil ke stolu, „my něco slavíme?“

Jeho vystrašená tvář napovídala, že si myslí, že zapomněl na naše výročí. Pomalu jsem zakývala hlavou a usmála se. Naservírovala jsem mu velkou porci a celou snídani ho držela za ruku. On nic netušil, věřil, že se další ráno probudí opět vedle mě.

„Budu muset zajít dneska ještě do práce, snad ti to nevadí. Večer už budu doma.“

„Aha, proto ta vajíčka - omluva? Ale prosím tě, samozřejmě, že mi to nevadí. Budu na tebe čekat!“

Rvalo mi srdce dívat se za ním, když jsem zavírala dveře, stál tam jako pes, který se bude celý den těšit na svého páníčka. Já ale už nepřijdu.

„Počkej, zapomněla jsem ti něco říct!“ zavolala jsem ještě při odchodu. „Teď je to na tobě. Pamatuj si dnešní den, ano?“ poslala jsem mu polibek a nasedla do taxíku.

„Tady zastavte," požádala jsem řidiče a vystoupila na konci čtvrti.

V mojí rodině se od nepaměti dědí zázračný stroj. Je to naše tajemství, naše soutěž. Díky tomu stroji se dá cestovat časem. Nikdy jsem ho neviděla, ale ta touha poznat nemožné je příliš silná. Matka mi o stroji času řekla před měsícem, když jsem dosáhla svých třicátých narozenin. Stejně tak ale učinila s mým bratrem - tomu je o dva roky víc. Je to tradice - až všechny děti dosáhnou třicátého věku, toto tajemství jim bude prozrazeno a oni potom musí přijít a bojovat. Stroj času může získat jen jeden z nich a vítěz se sám rozhodne, co udělá se svými protivníky. Je to vzácnost, je to posedlost, ta věc je tak mocná, že ve chvíli, kdy ony zlaté hodinky ucítíte v ruce, zapomenete na všechny, koho jste měli kdy rádi. Moje matka vyhrála nad svou sestrou, ale domluvila se s ní, že pokud bude potřebovat, stroj času jí půjčí. Teta toho nikdy nezneužila, za celou tu dobu si o stroj řekla jen jednou. Ale já znám svého bratra a vím, že je pro ty hodinky schopný udělat cokoliv. A taky vím, že ho nemám šanci přeprat silou. Díky jeho ženě jsem však vymyslela plán. Všechno musí být načasované, nenápadné.

„Milé děti, už jsem tu na vás čekala." Vešla jsem do tmavé uličky a spatřila matku se zářivě lesklými hodinkami. „Souboj začíná teď."

Byla jsem rychlá, hodinky jsem matce vzala z ruky a snažila se utéct, ale bratr mě okamžitě dohonil a za kapuci strhl zpátky. Bránila jsem se, jak nejlépe jsem dovedla, ale nestačilo to. Dostal se znovu ke mně a vzal moji hlavu do svých rukou. Naposledy jsem viděla jeho tvář, jeho oči - že by v nich byla lítost? Ne, jen zlost. Zlomil mi vaz a když jsem dopadla na zem, hodinky mi z dlaně vyrval.

„Promiň, sestřičko..., ale ty jsi věděla, že to takhle dopadne."

Bratr potom přistoupil k matce a dlouze se na ni podíval. Pro jistotu jí zlomil vaz taky. Byl silný a nemohl dopustit, aby mu někdo zhatil plány. Po pár minutách do uličky přijela s novým BMW jeho manželka, která mu pomohla těla odklidit. Oba nasedli do auta a rozjeli se domů.

„Nikdy jsi tudy nejela, říkala si, že nemáš ráda pohled na řeku," zeptal se bratr manželky.

„Taky že ne..., ale ty ano." Vytáhla z přihrádky pod volantem pistoli a zmáčkla spoušť.

Sebrala mu hodinky a na opuštěné cestě vyhodila manželovo tělo do řeky, nechala ho, ať ho odnáší proud. Jak můj bratr říkal - já jsem věděla, že to takhle dopadne. Proto jsem se spolčila s jeho manželkou, mojí nejlepší přítelkyní, která se ho chtěla už dlouho zbavit. Neměla jsem jistotu, že jí můžu věřit, ale bylo to to poslední, co mi zbývalo. Víra.

Nynější vdova nasedla zpátky do auta a namířila si to zpět do oné uličky, těsně na její kraj, kde se skrývalo malé starožitnictví. Zde zaparkovala svůj vůz, odemkla malý krámek, který jí kdysi patřil, a bleskově napsala dopis mému manželovi s přiloženým návodem. Teď už jen čekala, kdy si hodinky vyzvedne. Co z toho bude mít? Vdovské příspěvky, spokojený život s někým jiným a poloviční nárok na stroj času. Co z toho budu mít já? Hodinky, manžela a život. Teď jen, aby všechno klaplo.

***

Poté, co manželka odešla do práce, jsem asi dvě hodiny ležel na pohovce a sledoval staré seriály. Když jsem se chystal uvařit oběd, zazvonil zvonek a před domem stáli policisté s nacvičeným lítostným výrazem.

„Našli jsme ji při obhlídce, společně s její matkou. Určitě je zabila skupinka alkoholiků pohybující se v těchto uličkách, pátrání není třeba."

Pátrání není třeba. Někdo mi tu před třemi hodinami zabil ženu a vrah může běhat po městě! Za pár minut odešli a potkali se s pošťačkou. V ruce mi přistála starodávná obálka s dopisem a podrobným návodem, jak bych mohl svoji ženu zachránit. Krok číslo jedna - vyzvednout hodinky - splněno. Krok číslo dva - vrátit se v čase, sledovat ji a potom zabít vraha ve chvíli, kdy bude útočit.

Sedl jsem si s hodinkami ke stolu v kuchyni a přečetl postup. Dvakrát zatočit kroužkem doleva, jednou doprava, třikrát poklepat na zlatý poklop a potom nahlas vyslovit čas, ve kterém se chci objevit. Uvařil jsem si čaj a pár dlouhých minut jen seděl a říkal si, jak nízko jsem se dostal. Nakonec jsem se ale odvážil. Dvakrát doleva, jednou doprava, třikrát poklepat.

„Neděle, 10. dubna 2020, osm hodin ráno." Zavřel jsem oči.

Nic. Nic se nestalo. Stále jsem se cítil stejně, až jsem najednou uslyšel pohyb z kuchyně. Otevřel jsem oči a objevil se u sebe v ložnici. Na budíku byl čas - osm hodin ráno. Chtěl jsem křičet, chtěl jsem brečet, chtěl jsem se smát, ale věděl jsem, že osud mojí milované ženy záleží na mně. Hlavně nenápadně. U snídaně jsem se snažil chovat co nejnormálněji. Když odešla do práce, počkal jsem na dalšího taxíka a nařídil mu, ať sleduje toho prvního.

„Ale, hlavně..."

„...nenápadně, já vím, pane, opakujete to za každým slovem," odpověděl mi řidič a pustil nahlas rádio.

Zaparkovali jsme na rohu uličky, kde jsem už poznával starožitnictví. Zaplatil jsem taxikáři a vystoupil z auta. Uslyšel jsem hlasy, hlas mé ženy, jejího bratra a matky. Chtěl jsem pochopit, co mám dělat, musel jsem si rozmyslet tahy, ale uslyšel jsem tchýni:

„Souboj začíná teď."

A už jsem nemohl čekat, má žena na mě spoléhá. Vtrhl jsem do temna a snažil se dostat oba sourozence od sebe. Když už držel ten neřád mou ženu za hlavu, strhl jsem ho dozadu, ale byl moc silný, přimáčkl mě ke stěně a začal škrtit.

„Stop, stop, co to je, dcero?! Tohle je rodinná tradice, tvůj manžel sem nepatří. Konec hry - hodinky získává tvůj bratr."

Manželčin vrah mě tedy pustil a vítězoslavně si šel pro odměnu.

„Pojď, půjdeme domů," přišel jsem ke svojí ženě.

„Ne, nikdy! Neodejdu domů s prázdnou!" odtlačila mě a skočila znovu na bratra.

„Stůjte, všichni!" namířila na nás pistolí bratrova manželka a vystřelila.

„Synu!" vykřikla matka a byla zasažena další ránou.

„Co... se tady děje?" začal jsem opatrně zvedat ruce nad hlavu.

„Nestřílej na něj, je tady, to znamená, že se pro mě vrátil. Znamená to, že náš plán vyšel."

Manželka ke mně přiběhla a objala mě. Společně jsme vstali, celé tělo mě brnělo. Chtěl jsem, aby odložila zbraň, ale nechtěl jsem ji vylekat. Všichni tři jsme naložili těla do auta, kterým přijela manželka bratra mé ženy. Dlouho nikdo nepromluvil. Ticho prolomila až pistolnice.

„Nechtěla jsem zabít tvoji matku, to nebylo v plánu. Ale ohrožovala nás ostatní."

„Já vím. A jsem ti vděčná."

Zbytek cesty mi obě vysvětlovaly tento ďábelský plán, já jsem stále jen mlčel, pokaždé se mi udělalo zle, když jsem pomyslel na těla v kufru tohoto moderního BMW. Ale mám, co jsem chtěl - svoji ženu.

„Takže, co budeme dělat? Máme ten nejmocnější přístroj na světě," zeptala se moje žena a pohladila mi ruku.

„Já nevím... třeba tohle," řidička prudce zastavila na opuštěné cestě u řeky a dnes potřetí vystřelila.

Na mě.

„Co to děláš?! Tohle nebyl náš plán!" vykřikla moje manželka a snažila se jí vytrhnout pistoli z ruky.

„Ach, má drahá, děkuji ti za to, že jsi mi věřila. Co tu tak jedeme,

uvědomila jsem si, že bys mi možná hodinky nikdy nepůjčila. Radši si je nechám jen já. Sbohem.“ Padl čtvrtý a poslední výstřel dnešního dne.

Zůstala tam sama, ona, hodinky a čtyři mrtvoly v autě. Postupně je naházela do řeky. V čistém autě odjela domů, do své přepychové vily na kraji města. Stala se nejmocnější ženou světa. A nehodlá toto poslání zahodit. Možná, že se jednou bude cítit provinile, osaměle a vrátí se do toho okamžiku, kdy to se všemi skoncovala. Ale ne teď.

Ještě ne.

2

Objevila jsem se ve zchátralé porodnici někde uprostřed města. Celá hlavní chodba zapáchala nemocničními desinfekcemi a všude se hemžily sestry v bílých pláštích. Na recepci nikdo nebyl, nejspíš měli všichni napilno, a tak si ani nikdo nevšiml, že jsem tady. Snažila jsem se splynout s okolím, přestože jsem na sobě měla nadčasové roztrhané džíny a černou koženou bundičku. Procházela jsem se chodbou a nenápadně jsem se snažila podle značek zjistit, kde jsou porodní sály a kde lůžka. Nevěděla jsem přesný čas matčina narození, ale datum s rokem a konkrétní porodnicí mi stačilo.

„Slečno, promiňte, ale sem nemůžete. Zde odpočívají naši pacienti. Hledáte někoho?“ překvapila mě jedna z pracovnic.

„Ano, hledám svou dlouholetou přítelkyni. Myslím, že má dnes porodit.“

Podle jména recepční našla pokoj, ve kterém přespává má babička.

„Ale ještě za ní nemůžete, až zítra, musí si trochu odpočinout.“

„Já počkám,“ přitakala jsem a posadila se na jednu z dřevěných židlí v čekárně.

Přes noc mě z porodnice vyhodili, a tak jsem spala na lavičce vedle ní, snad jako bych byla nějaký bezdomovec. S přicházejícím sluncem jsem se znovu zvedla a šla zkoušet štěstí ještě jednou. Stačil mi jen malý pohled přes dveře na tu osobu, se kterou jsem se cítila tak skvěle, malý pohled na moji maminku, která se právě narodila. Asi půl roku jsem jejich rodinu špehovala, číhala jsem na ten moment, kdy si bude babička chtít objednat chůvu. A moje šance přišla. Narazila jsem do babičky „omylem“ na ulici a daly jsme se do řeči. Zanedlouho jsem přišla hlídat babiččinu první dcerku. Trávily jsme spolu mnoho času, babička byla stále v práci, staly jsme se dobrými přítelkyněmi. O tři roky později se narodila její mladší sestra. Najednou jsem hlídala i svoji tetu.

Asi patnáct let jsem zůstala v minulosti, dívala jsem se, jak moje máma roste, pomáhaly jsme si navzájem. A ona ani netušila, že jsem její dcera. Věděla jsem, že se budu muset někdy vrátit zpátky, kdybych zůstala déle, možná bych se nemusela nikdy narodit a do přítomnosti bych se už nevrátila. Ale chci to? Chci se vrátit do té bolesti, která mě zabíjí každou minutu? Smutek, vztek, nevíra v lepší zítřky... to všechno způsobily ty proklaté hodinky, kvůli kterým jsem byla schopná zabít všechny své milované.

„Teto, co se děje? Proč pláčeš?“ přišla za mnou jedno odpoledne máma na terasu.

„To nic. Udělala jsem něco špatného, víš?“

Vzala mě za ruku a odtáhla do svého pokoje.

„Řeknu ti tajemství. Včera jsem našla tuhle věc. Byl u ní návod. Věříš tomu?“ ukázala mi zlaté hodinky.

Zastavil se mi dech. Je jich víc? Můj manžel nebyl jediný, který se o ně pral?

„A co to dělá?“ otevřela jsem návod.

„Můžeš tím prý cestovat v čase. Není to úžasné?“ podívala se na mě s jiskrami štěstí v očích.

„Ne, není. Musíš se toho okamžitě zbavit. Je to prokletí!“ vytrhla jsem jí hodinky z ruky.

„Teto, co to děláš?! Chceš mi je snad ukrást? Myslela jsem si, že jsme přítelkyně!“

Otočila jsem se na ni, zamkla dveře a začala jí vyprávět svůj příběh. Ze začátku mi nevěřila, ale když se podívala ještě jednou na hodinky a na můj uslzený obličej, přestávala si myslet, že to hraju. Po pár dlouhých minutách mlčení se rozhodla ticho prolomit.

„Tak proč se nevrátíš do toho dne, kdy se to událo? Proč všechny nezachráníš, nehodíš ty hodinky do řeky a nežiješ dál se svým manželem?“

„Já bych chtěla! Jenže neznám to datum. Dlouhá léta potom jsem necítila žádnou vinu, cestovala jsem do dávných minulostí a bylo mi božsky. Zjistila jsem, že při cestování nestárnu, a tak jsem mohla někde strávit i deset let a vrátit se do svého času neporušená. S nikým jsem se nebavila, jediný vztah jsem navázala s hodinkami, dokud jsem si neuvědomila, s jakým prokletím žiju. Chtěla jsem odejít i od tebe, aby se nic nepokazilo, abych nám oběma nenarušila život. Jsem tvoje dcera, chápeš? Jenže…nešlo to. Možná, že je už příliš pozdě. Ztrácím síly, cítím, že s každým dnem v minulosti stárnu rychleji a rychleji, přestože to na

mně není poznat. Potřebovala jsem vidět jediného člověka, se kterým jsem se vždy měla tak krásně - se svojí maminkou - dokud jsi nezemřela. Pamatuji si ten moment, kdy k nám domů přišla policie a řekla nám, že tě někdo zabil. Bylo mi tehdy patnáct a tobě třicet tři, byla jsi ještě tak mladá, nezasloužila sis to," na chvíli jsem se odmlčela.

„Co se stalo? Proč ses zarazila?"

„Ty hodinky."

„Co s nimi? Chceš je vyzkoušet?"

„Ty hodinky, mami! Když bylo tvojí sestře třicet, matka vás poštvala proti sobě kvůli těm hodinkám, stejně, jako se to stalo potom s mým manželem a jeho sestrou. Nechápeš to?! Ten stroj času nás ničí!"

„Ale já se jich jen tak nevzdám. Nedám ti je!"

Bylo mi jedno, co mi říká, chtěla jsem to skoncovat jednou provždy. Vytrhla jsem jí hodinky z ruky a přidala k nim i ty svoje. Vyběhla jsem ven a hodila je do nejbližší řeky.

„Ne, to nemůžeš! Nemůžeš se teď vrátit zpátky! Jsi moje... dcera!"

Ano, to jsem. A nestačila jsem svoji mámu ochránit. Zlaté hodinky jsem tehdy získala proto, abych mohla zachránit člověka, kterého jsem milovala ze všeho nejvíc. Už jsem necítila smutek, poprvé jsem se cítila osvobozená. Vyběhla jsem na skálu a nechávala vítr, ať mi rozfoukává vlasy. Máma mě nestihla doběhnout, převážila jsem se a skočila dolů. Prokletí je pryč.

„Miluji tě," zavolala na mě máma.

Poslední, co jsem cítila, byl můj vlastní úsměv.

••• Václav Zíka

Právo spravedlnosti

„Pojď! Ještě kousek. Už ani pět kroků," říkal si pro sebe Tomáš Dobrov, když se jeho nepřítel blížil do středu objektivu. Dobrov byl český odstřelovač, jeden z nejlepších. Většina lidí jeho povolání za svůj život ani neopustí bezpečí cvičiště, natož aby se dostali do nějaké konfliktní situace. Zato Tomáš už měl za sebou několikátou bitvu. I přes svůj mladý věk, pouhých 26 let, ho díky jeho dovednostem pravidelně vysílali na vojenské mise do Iráku. Dnešek nebyl výjimkou. Jeho potenciál poznali již na vojenské škole. Měl pro snipera ideální předpoklady. Byl malý, mrštný, rychlý a schopnost postřehnout nepřítele mu závidělo i několik generálů. Vystoupal po kariérním žebříčku tak prudce, že hned potom, co dokončil školu, byl přijat do armády.

To je však Dobrovova minulost, když jste odstřelovač, musíte žít přítomností. Hned, jak se vám naskytne příležitost, musíte zasáhnout. „Cink!" ozvalo se třesknutí kovu. Kulka vyletěla. Střela se blížila k nepříteli. Prošla jeho lebkou a on se mrtev skácel na zem. „Všechny jednotky zpátky na základnu!" zaznělo ihned z vojákovy vysílačky. Tomáš však svou práci znal dobře. Seděl v autě dříve, než velitel promluvil. „Jízda dolů nebude lehká," pomyslel si. Nacházel se na poměrně vysokém skalnatém kopci s velmi prudkou jednosměrnou silnicí. Jenom cesta nahoru mu zabrala až moc času. Nic s tím však udělat nemohl. Zařadil rychlost, nastartoval a vyrazil vstříc skaliskům.

Kdyby měl více času, rozhodně by se rozhlédl. Výhled byl nádherný. Hned v údolí pod ním, kde se nacházel jeho mrtvý cíl, se klenula průzračně čistá řeka obklopená bohatě listnatými stromy. V dálce mohl vidět nekonečně dlouhou poušť. A nad hlavou slunce v plné síle. Na nic z toho ale neměl čas. V základně musel být přesně, kdyby se tak nestalo, měl by velké problémy.

Projel další prudkou zatáčkou a už sjížděl z posledního kopce. Když se na něj zprava vyřítilo velké černé SUV. „Prásk!" Tomášův vůz odletěl ze silnice a dopadl na polní cestu.

Hned věděl, co se děje. Nepřátelé si ho museli všimnout a pustit se do pronásledování. Zachoval si chladnou hlavu, na takové situace byl cvičený. Dobrov trhl volantem a dopadl na vedlejší cestu. Černé auto mu bylo v patách. Pokoušel se mu ujet. Zrychloval, kličkoval, prudce

měnil směry. Nic nepomáhalo. Nenapadala ho žádná věc, která by mu ještě mohla pomoci. Po pár minutách vše vzdal. Před ním byla pouze rovina. Žádné zatáčky, žádná možnost úniku. Udělal poslední zoufalou věc, co ho napadla. Otočil auto o 180 stupňů a pokusil se únosce objet. Jeho pronásledovatelé manévr nečekali a zareagovali příliš pomalu. Ve chvíli, kdy se otočili, měl Tomáš už dost velký náskok na to, aby jim ujel. Zalil ho pocit vítězství. Stalo se však něco, co nikdo nemohl čekat. Druhé auto vyjelo zpoza kopce a jelo plnou rychlostí přímo proti němu. Pokusil se mu vyhnout, ale vše bylo marné. „Pomoc!" zakřičel ještě voják zoufale. Pak už následoval jenom náraz a tma.

„Myslíte, že je vzhůru?" slyšel Tomáš nějaký ženský hlas. „Ano, už by bylo načase, spí tak čtyři hodiny," pronesl někdo sarkasticky. „Nenapadlo vás, že by mohl být mrtvý?" zeptala se znovu. „Určitě ne. Kontroloval jsem mu tep hned, když jsme ho přivezli," řekl muž rozhodným hlasem.

Dobrov se cítil jako omráčený. Obraz před očima se mu rozplýval. Ležel v rohu nějaké tmavé místnosti. Před sebou zahlédl dva muže a jednu ženu. Jeho únosci, došlo mu hned.

Jeden z nich se na něho upřeně zadíval. Tomáš rychle přivřel oči a pokoušel se být co nejvíce nenápadný. „Nemohli jsme ho dát alespoň na postel?" řekl jeden z nich. „Vidíš tu snad nějakou? A i kdyby tu byla, tak ne. Probudil by se ještě později," zazněla rychlá odpověď. Dobrov už to dále nevydržel. Ruka mu sklouzla z kolena a on pocítil prudkou bolest. Zatnul zuby a pokoušel se potlačit výkřik. Jestli ho bolí i takový pohyb, musí tady opravdu sedět už dlouho. Hned potom mu však došla děsivá pravda. Nedostal se včas k základně. Jednotka už určitě odjela a nechala ho napospas únoscům. Možná si říkáte, že je to kruté, ale s tímto rizikem voják souhlasil již při první akci. Bude se s nimi muset vypořádat sám. Nejdříve ale musí zjistit, co se vlastně děje. „Měl tu ruku takhle vždycky?" zeptala se žena znovu. „To určitě neměl," ozval se někdo. Dobrov uslyšel kroky. Jeho jediná šance. Cítil, jak se k němu osoba naklání, a tak se svou veškerou zbylou silou odrazil ze země s rukou připravenou k úderu. Všechno vyšlo, jak čekal, jednoho z mužů zasáhl pěstí do brady. Pak se rozběhl směrem k ostatním. Hned si to však rozmyslel, když uviděl dvě příruční pistole mířící přímo proti němu.

„Ještě jeden krok a už se nikdy neprobudíš," vyhrožovala žena. „Dobře, dobře." „Hlavně se neukvapíme!" pokoušel se Tomáš uklidnit situaci. „Vidíte, jsem úplně bezbranný." „Úplně určitě ne," ozval se zraněný muž, když se zvedal ze země. Dobrov si dal ruce za hlavu a pomalu si sednul

na zem. „Co ode mě chcete?" zkoušel je rozptýlit. „Od tebe čekáme pouze spolupráci. Na někoho jako jsi ty, jsme dlouho čekali," prohlásil vysoký tmavovlasý muž. Zřejmě jejich vůdce, pomyslel si Tomáš. „Když mě pustíte, můžu vám dát hodně peněz," vymýšlel si. „Nemůžeš, doufám, že jsi nečekal, že jsme si tě neprověřili. Ale o to nám nejde. Zkus chvíli poslouchat," řekl muž znovu. „Já jsem John, donedávna jsem byl člen CIA. Toto je Líza, právě teď by si měla odpykávat trest za loupežné vloupání. A tady je Norman. Je něco jako, hm." „Hrubá síla," řekl zmíněný hlubokým hlasem. „Jo, přesně tak," pokračoval John. „Říkáme si Právo spravedlnosti. My nejsme tvoji nepřátelé. To musíš pochopit." „Určitě, a proto jste mě unesli," odporoval Dobrov. „Nebyla jiná možnost. Z armády ti dovolenou nedají a pro naši akci jsi až příliš důležitý." „Akci?" podivil se Tomáš, „to čekáte, že s vámi budu nějak pracovat?" „Přesně tak, ale volba je pouze na tobě. Jestli nechceš, tam jsou dveře," ukázal vůdce únosců.

Dobrov se na ně podíval a řekl: „Tím myslíte, že můžu prostě odejít. Jen tak." „Jestli odejdeš, zemřou tisíce lidí, ale to rozhodnutí je na tobě," ozvala se Líza.

Tato zpráva Tomáše zasáhla. Nemohl by se sebou žít, kdyby to byla pravda. Musel zjistit více informací.

„Máte nějaký důkaz?" zeptal se. „Je jich až příliš mnoho, ale pouze v případě, že jsi s námi." „Nemůžeme si dovolit dělat chyby," odpověděl John. „Dobře, jsem s vámi," souhlasil Tomáš. Alespoň budu mít jejich důvěru. Jestli mi zalžou, uteču snadněji. „Myslím, že naše akce bude nebezpečná. Budeme mezi sebou muset mít absolutní důvěru," naléhal na něj bývalý člen CIA. „Jak jsem řekl, jsem s vámi," zalhal znovu. „Tak ano, není času nazbyt," řekla Líza a vyrazila do vedlejší místnosti.

Nový člen skupiny se podíval na ostatní. Ti však šli beze slov za ní. Za dveřmi byla poměrně velká plánovací místnost. Kam se podíval, všude samé fotky, náčrty a plány. Zatímco se Dobrov rozhlížel, John zrychlil a postavil se k největší nástěnce. „Ehm, ehm," odkašlal si a čekal, než zaujme Tomášovu pozornost. Ten si sedl na gauč postavený před ním. „Začnu od začátku. Minulý měsíc mi přišel anonymní email." „To vše budeme muset poslouchat znovu?" stěžoval si Norman. „Ano, budeme," umlčela ho Líza. „Takže, přišel mi anonymní email," pokračoval John, „a v něm bylo napsáno v podstatě vše, z čeho vycházíme. Ve zkratce jde o to, že ruská vláda si najala tohoto člověka," ukázal na fotku na nástěnce.

„Jmenuje se Vladimirovič Petrovič Levhartov. Je to jeden z nejlep-

ších ruských hackerů. Jeho úkolem bylo vytvořit něco jako dešifrátor. Vypadá jako taková malá nenápadná krabička. Tu zapojíš do serveru a ona dešifruje data. Problém je v tom, že Rusové tuto krabičku chtějí zapojit do serverů Severoatlantické aliance v České republice.“ „Proč by to chtěli dělat v mojí zemi?” zeptal se zmateně Tomáš.

„Na českých serverech se nacházejí stejná data jako na všech ostatních. Jednotky ostatních států, počty vojáků, polohy skrytých základen. Prostě všechny možné utajované informace. Kdyby se Rusům některé z těchto informací dostaly do rukou, mohou hned začít předem vyhranou válku. Naším úkolem je zbavit se této krabičky. Ne však způsobem tím, že ji zničíme. Vir, co byl v krabičce, už je pravděpodobně v přístrojích. My musíme zničit místo, kam se dané informace přepošlou. Bohužel, toto místo zatím neznáme.” „Je pouze pár lidí, kteří vědí přesnou lokaci,” pokračovala Líza, zatímco si John sedal, „k nim by se ale stejně bylo skoro nemožné dostat. Naštěstí pro nás má Rusko místo, kde skladuje všechna data o svých tajných operacích. Není nijak zvlášť hlídané, protože si myslí, že o něm nikdo neví. Stačí nám vniknout dovnitř. Ukrást dané dokumenty a pak utéct ven.” „Tvou prací bude hlídat nám záda,” ujal se John znovu slova, „budeš někde tady,” ukázal na budovu před archivem. „Jestli někdo půjde za námi, postaráš se o něj.“ „Dobře, Normane.“ „Lízo, vy znáte svoji roli.“

„Zbytek informací vám řeknu v letadle. Jedeme do Ruska.”

Na Tomáše se všechno seběhlo až příliš rychle. Ještě ten den všichni odjeli na letiště a nasedli do letadla. Všichni si potrpěli na komfort. Nic jiného než první třída nepřipadala v úvahu. Dobrov stále vyčkával. Nevěděl, co si má myslet. Utéct nechtěl, ale pokračovat s nimi mu přišlo ještě horší. „Letěl jsi už někdy?” přetrhla jeho myšlenky Líza. „Jednou,” řekl Tomáš. „Pouze, když jsem přiletěl do Iráku, pak jsme se všude dopravovali autem.”

„Nenávidím to,” přiznala, „přijde mi, že nemám sebemenší kontrolu nad tím, co se děje.“

„Nemůžu ovlivnit, jestli spadneme, ani nic jiného. Nevím, asi mě nechápeš.” „Ne, asi vím, co myslíš,” odpověděl Dobrov, „taky to někdy zažívám.” Znal to až příliš dobře. Cítil se tak celou dobu, co ho unesli. „Jak ses tu ocitla?” zeptal se po chvíli, „myslím na této akci? John říkal něco o tom, že máš být ve vězení.” „Bohužel. Vděčím mu za hodně. Já jsem důvod, proč už není u CIA,” řekla smutně, „když mu přišel ten email, potřeboval lidi. My jsme se znali už dávno před tím, než mě zavřeli. Když už jsem seděla, přišel za mnou. Dostala jsem osm let

za ozbrojenou loupež. A on prostě přišel. Řekl, že stačí, abych podepsala tento papír a jsem na svobodě. Já to samozřejmě udělala. Později jsem zjistila, že to byla upravená nabídka spolupráce. Já už jednu uzavřela. Tuto napsal on sám. Neměl ji nikým potvrzenou. Hned potom, co se vše zjistilo, přišel o práci. Mně už nic udělat nemohli. Ta dohoda se zrušit nedala. Ale on kvůli mně zahodil celou svoji kariéru. Nikdy mu to nebudu moct splatit."

Pak se zadívala z okna. Vojákovi se zdálo, že snad zahlédl i slzy, ale to si možná jen namlouval. Potřeboval si odpočinout. Zavřel oči a pokoušel se spát. Nikdy mu nešlo usínat.

Možná za to mohly jeho vojenské zkušenosti. Věděl, že ve spánku je nejvíc zranitelný. Raději si držel přehled o všem, co se děje okolo něj. To však jeho noví společníci nevěděli. „Věříš mu?" zeptala se Líza, když si myslela, že už je neslyší. „Ani na vteřinu, ale máme snad jinou možnost? Potřebujeme alespoň jednoho Čecha. Jinak bychom mohli akci hned ukončit. To místo, kam přepošlou data, musí být v jeho zemi. Bez něj bychom se nezvládli ani ubytovat."

„Vzbudili bychom velké podezření," prozradil John. „Raději si na něj dej pozor. Nevíme, čeho je schopný," dodal ještě. Ty jejich řeči o důvěře nestály za nic, pomyslel si ještě, než usnul.

Dobrov se vzbudil při zastavení letadla. Hned co vystoupili, nasedli do taxíku a jeli rovnou do Moskvy. „Všichni vědí, co budou dělat?" zeptal se jejich velitel ještě jednou.

Teprve potom, co zazněl hromadný souhlas, byl schopný sednout si v klidu na sedadlo. Cesta proběhla v klidu. Tomáš je opustil jako první. Tak po 5 minutách dorazil k dané budově.

Rozhlédl se na všechny strany a až poté, co se ujistil, že ho nikdo nesleduje, vylezl po zadním schodišti na střechu domu. Měl přímý výhled na hlavní vchod. Lehl si, vybalil zbraň a čekal.

Dvacet minut od tohoto okamžiku nastala tma a Dobrov konečně spatřil nějakou akci.

Uslyšel tupou ránu, když jeho tým vyrazil dveře archivu. Pak mu nezbývalo nic jiného, než pouze hlídat, aby se nepřiblížil nikdo nežádoucí. Většina lidí by s tímto mohla mít problémy.

Nevědět, co se děje, a pouze doufat, že nenastávají žádné komplikace. To však není vojákův případ. Již od dětství byl velmi trpělivý a odvést jeho pozornost nedokázal jen tak někdo.

Průběžně se díval přes svou zbraň na oba konce ulice, když najednou uslyšel policejní sirény. S tím skupina počítala. Věděli, že hned, jak

se dostanou k dokumentům, vypukne tichý alarm. To se ovšem nemohlo stát tak brzy. Akce ještě musí probíhat. Takhle rychle vše nemohli stihnout. Hlavně se nesmí ukvapit, třeba vůbec nemíří jeho směrem. Tato možnost zmizela hned, jak ho napadla. Před vchodem zastavil jeden z hlídkových vozů. Tomáš nevěděl, co má dělat. Nechtěl nikomu ublížit, ale pustit dovnitř je nemohl. Docházel mu čas.

Tři policisté se blížili k vyraženým dveřím. Odstřelovač rychle zamířil proti zdi a pokusil se je vystrašit varovným výstřelem. To zafungovalo přesně naopak, než zamýšlel. Muži rychle začali hledat úkryt.

Nejbližší se nacházel právě v ruském archivu. Čas utíkal a policisté se blížili do bezpečí. Dobrov zareagoval instinktivně. Nesměl zklamat. Namířil na koleno prvního muže a vystřelil. Ozval se hlasitý výkřik a policista dopadl na zem. Ostatní ho však popadli kolem ramen a zavlekli dovnitř budovy. Voják neměl jinou možnost. Nechal pušku na střeše. Popadl pistoli a seběhl dolů. Ti muži mohli zničit celou operaci. Přeběhl ulici. Nabil zbraň a skočil do archivu. Okamžitě uviděl zraněného, kterému jeden z policistů obvazoval končetinu. Oba dva zvedli ruce nad hlavu. Tomáš je rychle běžel omráčit, když ho už znovu zalila tma.

„Kde je? Už tady měl být," vztekala se Líza. Byla v podchodu pár kilometrů od místa, kde odcizili tajné dokumenty. „Nemůžeme čekat déle. Rusům brzy dojde, co se stalo. Když nebudeme postupovat rychle, mohou všechno přemístit," odporoval John. „Musíme se tam vrátit," trvala na svém. „Každý ví, co se stalo. Ty výstřely byly slyšet po celém městě. Čest jeho památce," prohlásil smutně Norman. „To nevíme jistě. Situace může znamenat cokoli."

„Dost Lízo! Všichni jsme věděli, do čeho jdeme. Už mu nijak pomoct nemůžeme. Musíme jít," ukončil rozmluvu vůdce Práva spravedlnosti.

„Aaaahg!" zakřičel Tomáš, když na něj dopadla ledová voda. „Někdo se nám probudil," řekl nějaký muž se silným přízvukem, „věděli jsme, že po nás jdete, ale čekali jsme aspoň někoho, kdo se umí bránit. Ti policisté říkali, že tě dostali stejně snadno jako puberťáky, co kouří za školou." Dobrovovi se začínal vracet zrak. Měl ruce i nohy přivázané ke kovové židli, na které seděl. Byl v nějaké prudce osvětlené místnosti. Před sebou uviděl vysokého svalnatého muže. V ruce držel baseballovou pálku a vypadal, že ji umí moc dobře použít. Tomáš z něj hned dostal strach. „Kde jsem?" zeptal se unesený. „Tady kladu otázky já," umlčel ho cizinec rychle. „Takže začneme. Na každou věc, na kterou se zeptám, chci jasnou odpověď. Nenuť mě se ptát víckrát. Kde jsou ostatní?" vyslovil první otázku. „Ostatní? Od začátku jsem byl sám," zalhal

voják. „Špatná odpověď," řekl muž. Rozmáchl se pálkou a pak už byl slyšet jen Tomášův křik.

„Neměli bychom přibrat ještě někoho?" zeptal se Norman, když z nedalekého kopce obhlédl ruskou základnu. „Už je moc pozdě. Tady by nám stejně nikdo nerozuměl," řekl John. Základna se nacházela nedaleko českého hlavního města. Byla v nenápadném zatopeném údolí. „Ale vždyť je jich tak osmkrát víc než nás," namítla Líza. „Když to uděláme dobře, nepadne jediná kulka," odpověděl, i když si také nebyl jistý. John už nechtěl mluvit více, a tak vyrazil směrem k základně. Ostatní se hned rozeběhli za ním. Mířili k zadní bráně.

Podle jejich pozorování ji hlídal pouze jeden strážný. Stačila jedna střela a cesta bude volná. Bez problémů se dostali k ochranné stěně. Táhla se podél celého komplexu. Pomalu se plazili vedle ní, až dorazili ke vchodu do areálu. Norman nastavil ruce a Líza se od něj elegantně odrazila a dopadla na druhou stranu stěny. Za chvíli uslyšeli tlumený výkřik a otevírající se bránu. Tým dorazil dovnitř a blížil se k největší budově nepřátelského území.

„Půjdu si na chvíli odpočinout," řekl muž sténajícímu Tomášovi. „Zatím jsme udělali velký pokrok. Nadřízení budou mít radost," prohlásil a odešel. Dobrov si připadal jako zrádce. Pokoušel se vzdorovat, ale muž měl příliš účinné prostředky, jak ho donutit promluvit. Jestli se někomu z Práva spravedlnosti něco stane, nebude se sebou moct žít. Po chvíli mu řekl všechno, na co se zeptal. Celá mise byla zničena. Rusko zvítězilo.

Zatímco voják zpytoval své svědomí, začaly se otvírat dveře. Dovnitř vklouzl poměrně malý muž. Vypadal velmi nervózně a hned, jak se dostal k Tomášovi, mu začal odemykat pouta. Teprve teď si ho Dobrov se svými bolestí otupenými smysly všiml. „Co, co to děláš?" zeptal se zmateně. „Pomáhám ti. Tak se prosím přestaň pořád cukat," odpověděl mu jeho zachránce. „Jsem Vladimirovič Levhartov. To já jsem vytvořil dešifrátor." „Ale proč mi pak pomáháš?" zeptal se ještě zmateněji. „Když jsem ho vytvářel, nevěděl jsem, na co ho použijí. Hned, jak jsem to zjistil, poslal jsem všechny informace tvému příteli. Nemohl jsem dopustit, aby se něco takového stalo," pokračoval Levhartov. „To ty jsi poslal Johnovi ten e-mail," začínal trošku více chápat situaci. „No, kdo asi jiný. Servery jsou v druhém patře. Stačí je rozbít a všechno se zničí. Výměna dat je připravená na dnešek, ale jestli se data nebudou mít kam poslat, bude dešifrátor bezcenný," dokončil otvírání pout. „Nikdy jsem tady nebyl. Nesmím s tím mít nic společného. Neumíš si představit,

co by se mi mohlo stát, kdyby přišli na to, že jsem ti pomohl," řekl a vyběhl z místnosti.

Tomáš věděl, co musí udělat. Všechno záviselo na něm. Překousl bolest a pomalu vyklouzl z místnosti. Hned po pravé straně uviděl, co hledal. Schodiště. Všechno šlo až příliš hladce. Proběhl chodbou a ke vstupu do druhého patra mu chybělo pouze pár kroků. Pomalu pokračoval, když uslyšel to, čeho se nejvíce obával: „Hej, ty, co to tam děláš? Toto je uzavřená oblast." Na druhém konci chodby se objevil strážný a hlasitě na něj pokřikoval.

Dobrov se připravoval říci nějakou výmluvu. To ale nebylo třeba. Voják tomu nemohl věřit. Za hlídačem se vynořil Norman a tělem své zbraně ho uhodil zezadu do hlavy. Ten se s tichým zařinčením zbroje skácel na zem. Za Normanem přišli zbývající členové jejich skupiny. Tomáš byl stejně překvapený jako oni. Chvíli se na sebe upřeně dívali, a pak najednou spustili. „Ty žiješ," vykřikla Líza šťastně. „Jak jste mě našli?" vypustil ve stejné chvíli otázku. Oba se zatvářili překvapeně. „Proč bych nežil?" nechápal ji. „Na povídání bude čas později," ukončil jejich diskuzi John, „teď máme misi." Johnova slova vrátila Dobrova do reality. „Servery jsou nahoře," řekl rychle, „stačí je zničit a dešifrátor nebude k ničemu." „Jak to víš?" chtěl se zeptat jejich vůdce. Potom si však uvědomil, co před chvíli řekl. „Musíme jít hned. Data se přepošlou ještě dnes," upozornil je a došel si pro zbraň, co upustil strážný.

Všichni rychle vyběhli po schodech do druhého patra a otevřeli první dveře. Voják, který měl místnost hlídat, se na ně zmateně podíval. Začal nabíjet samopal, ale bylo příliš pozdě. John vystřelil. Střela ho zasáhla a on na místě zemřel. Servery nebylo třeba hledat. Byly po celé místnosti. Tomáš neváhal. Popadl nově ukořistěnou zbraň a několikrát do nich vypustil kulku. Všude to začalo jiskřit a po chvíli najednou vzplanuly. Teď se ještě dostat ven. Ostatní se na Dobrova překvapeně podívali. Ten už však běžel ke dveřím. „Požár v budově, opakuji požár v budově," ozývalo se z reproduktorů umístěných na chodbách.

První nepřátelé přicházeli a voják se hodlal bránit. S pomocí Normana se zbavili prvních tří nepřátel, dříve než ostatní vyběhli z místnosti. Seběhli schody a blížili se k východu. Už jim chybělo jenom pár metrů, když se otevřely dveře boční místnosti. Strážný uvnitř si jich všiml a spustil palbu. Většina kulek šla vedle. Hlídač neuměl příliš střílet. Poslední náboj se však rozhodl jinak. Letěl přímo proti Johnovi. Norman neváhal. Vyskočil a chytil kulku svým vlastním tělem. Prorazila mu srdce a ukončila jeho život.

Nikdo z týmu nepochopil, co se stalo. Všichni najednou jako by zkameněli a pozorovali jeho mrtvé tělo. Strážný mezitím znovu nabíjel. Líza se vzpamatovala jako první. Zastřelila vraha a běžela dál k východu. Tomáš se chtěl vydat za ní. Pak si ale všiml, co John dělá. Táhl muže, který mu zachránil život s sebou. Dobrov ho tu nemohl jen tak nechat. Doběhl k němu a společnými silami ho vytáhli ven z místnosti. Líza už čekala u zadní brány a střílela do všeho, co je mohlo ohrožovat. Postupovali, jak nejrychleji mohli, ale po chvíli tu bylo až příliš nepřátel. Voják nechal Normana Johnovi a sám začal tým bránit. Po nekonečně dlouhé chvíli se dostali za vysokou zeď. Líza si všimla opuštěného auta a běžela ho hned nastartovat.

Tomáš s vůdcem bývalé čtyřčlenné skupiny naložili mrtvého Normana. Potom společně odjeli co nejdále od základny, na kterou budou všichni mít ty nejhorší vzpomínky. Data byla zachráněna. Možnost války zničena. Ale za jakou cenu? To byla myšlenka, nad kterou Tomáš přemýšlel.

Próza 16 – 19 let

••• Alena Pelikánová

Pod hladinou

Z kapsy černého kabátu vytáhla čtyřstránkovou na dvakrát složenou smlouvu, kterou včera podepsala. Aniž by si ji přečetla. Sakra. Proč si ji nepřečetla. Nemůže až do konce života spoléhat na dobrotu lidí a svou intuici. Navíc její intuice nebyla ani tak intuice jako spíš strach a touha po změně.

Když ji rozkládala, třásly se jí prsty. Tušila, že to tam bude napsáno a netušila, co dělat. A tak se složila na studenou podlahu, hlavu si opřela o lůžko postele. Nadechla se. A začala číst. Každé slovo. Tak jak to měla udělat hned v kanceláři před tím dohazovačem sociálních služeb. Také ji mohl varovat. Mohl jí to vysvětlit. Vlastně to byla jeho chyba. Ale to nic neměnilo na tom, že bylo hotovo. A ona byla uvíznutá v obří luxusní vile. Měla by výhled na jezero, kdyby okna nebyla zamřížovaná. Potřebovala vidět jezero, potřebovala klid. Z posledních sil se zvedla na nohy a seběhla kamenné schody. Narazila do hlavních dveří a ty se rozletěly dokořán. A sluneční žár jí popálil skleněné oči.

Musela se uklidnit. Šla rovně, zvolila pomalejší krok. Hlavou se jí promítal dosavadní život, jako by se chystala umřít. Všechny hádky s rodiči, s kamarády, s ex přítelem. To, jak odešla z vejšky. A to, jak si věřila. Přece se teď nemohla vrátit zpět do toho chaosu. Ne, to rozhodně ne. Jak by to vysvětlila. Jak by to ustála a omluvila sama sobě.

Došla na molo a i když míjela pár skupinek mladistvých, na něm kromě ní nikdo neseděl. Zahleděla se do krajiny, na druhý břeh. Namotala si pramínek vlasů na pravý ukazováček a pak si ho zastrčila za ucho. Odstranila ze smlouvy spínací špendlík a rozložila papíry před sebe. Tak trochu si přála, aby odletěly, ale bylo bezvětří.

K tomu, co hledala, se dostala na třetí stránce. Nebylo to tedy řečeno přímo, aby se rozumně uvažující člověk nad tím minimálně pozastavil. „Péče o klienta ve všech oblastech.” No dobře, ale jak by ji mohlo napadnout, že se tím nemyslí utírání zadku, ale sexuální uspokojení? Rozhodla se zavolat tomu pánovi, který ji včera nabral u ní doma a vysadil dvě hodiny na západ. Albert, tak se jmenoval.

„Dobrý den, tady Isabelle Demirová, viděli jsme se dnes ráno...'' soustředila se na to, aby mluvila srozumitelně. „Ach jistě,” ozvalo se z druhé strany, „všechno v pořádku?'' „No, víte, ne tak úplně. Ráda bych se

zeptala, co vše vyžaduje péče o pána...” Odpověděl vyrovnaným hlasem: „Omlouvám se, pokud ve smlouvě došlo k jistým nejasnostem. Nabízel jsem vám možnost konzultace, ale odmítla jste, proto jsem usoudil, že jste s povinnostmi srozuměna.” Odvážila se tedy položit obávanou otázku přímo: „Takže, když po mně pán vyžaduje sexuální uspokojení, jsem povinna mu jej poskytnout?“ „Přesně tak, slečno Demirová.“ Ještě že ho neviděla. Byla si jistá, že by se na ni falešně příjemně usmíval. Pak dodal: „Proto je také nabízená částka podstatně vyšší než například u uklízení. Proto máte zajištěnou stravu i pobyt... Pokud by vám přesto podmínky nevyhovovaly, je možno za určitou cenu od smlouvy odstoupit.” „Za určitou cenu? Co to znamená?’’ zeptala se. „No jistě, budete muset uhradit náklady za cestu, za ubytování, za práci vynaloženou pro vaše shánění a pro shánění vaší následovnice. Vysvětlování všeho klientovi by taky nebylo příjemné. Jistě rozumíte, co tím myslím.” Ach, vůbec tomu nerozuměla. Do čeho se to dostala. „Jistě,” zabroukala. „Toto jsou tedy vaše možnosti, promyslete to a dejte mi vědět. Pokud vám už nemohu s ničím jiným pomoci, přeji příjemný zbytek dne.” „Vám také.”

Vrátila se do vily, pořád zabraná ve svých myšlenkách. Měla dvě možnosti. A ani jedna z nich se jí nelíbila. Přemýšlela nad tím, co s ní bude. Co z ní bude. Přehodnocovala své zásady. A zvažovala únik. Prošla kolem nevybaleného kufru a zastavila se u okna. Byla sklíčená a neměla jediného člověka, kterému by mohla o své situaci povědět.

„Nerad bych, aby se mi sem dostali lupiči. Mám rád bezpečí,” zaznělo ode dveří na její nevyřčenou myšlenku. Otočila se. Pohlédla na něj. Stál trochu nakřivo. Berle ho podpírala a raněné koleno ho naklánělo k levé straně. Jejich pohledy se setkaly. Bylo zřejmé, že se ani jeden z nich necítí sebevědomě. Jemu bylo kolem šedesáti, měl nevratně roztříštěné koleno a slušný majetek. Jí bylo kolem dvaceti, byla krásná a neměla ani vlastní auto. Prostřednictvím agentury a shodou náhod se takto dva odlišní lidé ocitli v jedné místnosti.

Udělal k ní pár kroků a pak se zastavil a zapřel o dřevěné šuplíky v úrovni jeho pasu. Nevěděl, co má dělat. Bál se, že se ho bojí. Připadal si k ničemu. Ještě o několik let zpátky by se k němu podobná holka s nadšením lísala, ale teď? Nemohl se na sebe ani podívat. Co po ní vlastně chce? Hnusil se sám sobě. Neuvěřitelně se sám sobě hnusil a chtěl ji poslat zpátky odkud přišla. Tohle bylo příliš. Ale zároveň ji nechtěl vyhazovat. A nechtěl se na ni přestat dívat. A vtom si uvědomil, že už na ni zírá nevhodně dlouho. A tak zamrkal a svěsil oči k zemi.

Vypadal tak neškodně, tak ublíženě. Nejradši by k němu přišla a objala ho. Ale co by to o ní vypovídalo. Toho se bála. Ne jeho, ale sebe a okolí. Bála se společnosti. Nemohla ze sebe udělat děvku. Co by pak říkali jejímu bráchovi ve škole? A jak by to vysvětlila rodičům? A co všem těm lidem, kterým by ani neměla tu možnost cokoliv říct. Těm, kteří by se na ni dívali zpovzdálí, skrz prsty. To nemohla dopustit.

Věnovala svému dosavadnímu životu minutu ticha. A pak se zeptala: „To, co se odehraje mezi vámi a mnou nemusí nikdo vědět?" Usmál se. Tak neuvěřitelně upřímně, že jí až poskočilo srdce. Ale zůstal stát, kde byl. Ani o píď se nepohnul. „Samozřejmě, já to ani nemám komu říct,'' odvětil. Tak to jsme na tom stejně, pomyslela si. Pak se na ni zahleděl a řekl: „Vezmi si kolik času jen potřebuješ, porozhlédni se po vile. Vybal si. Zkrátka se zabydli." „Děkuju,'' odpověděla s úsměvem a otočila se pohledem zpět k jezeru. Čekala, že odejde. „Všiml jsem si, že už jsi u něj byla. Také jsem tam dříve rád chodil,'' zmínil ještě.

Možná by v přízemí objevila kuchyň a v kuchyni jídlo. Ale neměla právě náladu na výpravy. Tak jen rozepnula hrdlo kufru a vyndala z něj oříškovou sušenku. Sedla si na postel a kousala ji, dokud jí nezůstal poslední kousek, který si vhodila do úst. Pak vyndala knížku, její oblíbenou, Všechna špína světa, ale nevěnovala jí opravdu pozornost. Spíše přemýšlela, jestli by si co nejdříve neměla koupit knížku jinou, která by jí nepřipomínala, odkud přišla. Vlastně jediný co si přála, bylo nevnímat. Úplně nejlíp zapomenout. Žít dva oddělené světy a držet je od sebe maximálně daleko. Musela si zde vybudovat novou identitu a tu používat. Domů se vracet na víkendy a tu, která obšťastňuje pana M., zanechávat hluboko pod hladinou.

Kolem deváté večer se odvážila vejít k němu do pokoje, měl velkou manželskou postel, na které se rozvaloval, berli viděla opřenou o noční stolek. Naproti posteli byla na stěně zavěšená televize, kterou sledoval s ovladačem položeným na břiše. Posadila se k oknu, kde se nacházel konferenční stolek s křeslem. Vypnul obrazovku. Podíval se na ni, jak tam tak seděla, přišla mu ještě krásnější než poprvé. „Isabelle,'' oslovil ji. „Ale můžete mi říkat Iso,'' navrhla. „Belle,'' řekl zamyšleně. A pousmál se. „Takže víš, co je tvou prací tady u mě?'' ujistil se. „Nejsem si jistá, kdy a co mám uklízet,'' přiznala. „O to se nestarej, jednou za týden chodí uklízečky, nejčastěji o víkendu, to můžeš být pryč,'' oznámil a všiml si jejího překvapeného výrazu. Ale nevyčetl z něj vyloženě nadšení. „Víš...,'' začal opatrně, „nechci, aby sis myslela, že je to pro mě obvyklé. Že měním holky každý týden. Že se v tom vyžívám,'' zase se zamyslel

a pousmál, „to opravdu ne. Možná ti říkali, že mi onemocněla služebná. A to je pravda. Byla podobného věku jako jsem já. Žili jsme společně hodnotný život, ona potřebovala peníze a já jich mám hodně. Ale byli jsme spíše přátelé a byl bych rád, kdyby i ty jsi mě takto brala. I když chápu, že to nebude jednoduché a tvou přízeň si koupit nemůžu,'' přestal. Tak tohle nečekala. Nemohla si být jistá jeho pravdomluvností, ale něco jí říkalo, že je k ní upřímný. Po chvíli pokračoval: „Mám své potřeby. Jako každý chlap. A mám rád své pohodlí, nechci se nikomu zavazovat. Manželku nehledám... Máš svůj vlastní pokoj, ve kterém můžeš spát a dělat si, co jen potřebuješ. Dávám ti volný pohyb po budově i mimo ni. Zorganizuj si svůj den a vždy navečer přijď sem. Nebo kdykoliv bys něco potřebovala, já se odtud moc nevzdaluji.''

Povídali si dobré dvě hodiny. O tom, kdo je ona. Co ji zajímá, čemu se věnuje, co si přeje. Pozorně a trpělivě jí naslouchal, dokud se neuvolnila natolik, že se v jeho přítomnosti samovolně rozesmála. Pak ji poprosil, aby si sedla k němu na postel. Natáhl k ní ruku a ona ji přijmula. Přirozenou silou si ji k sobě přitáhl a jemně ji políbil. Odtáhla se a posadila tak, aby mu viděla přímo do modrých očí. Její byly zelené s nádechem kaštanové. Kaštanové byly i její vlasy, s kterými si akorát hrála, aby se zbavila znovunabyté nervozity, která přišla z bezprostřední blízkosti se skoro neznámým člověkem. Alespoň je milý, říkala si. Mohlo to dopadnout hůř. Mohl to být násilník. Ale také se mohl neumět postarat sám o sebe a ona by mu jen vařila a prala. Ale to by mu nepřála. Vyčítala si vlastní myšlenky. Uchopil ji za bradu a znovu ji políbil. Nenuceně. Vlastně to vypadalo, jako by na to čekal celou dobu. A v tom začala zpochybňovat jeho slova a jeho eleganci a jeho trpělivost. Zatímco on si rozepnul poklopec od denimových džínů. „Pomoz mi,'' poprosil ji. Nebo jí to přikázal? V jaké byla pozici? A co mohla dělat než to zvládnout. Pomohla mu se z nich vysoukat, což nebylo tak jednoduché. Ani těžké. Ale pro ni jo, v ten moment. Bála se, aby něco nezkazila, aby ho nezranila, aby ho nerozčílila.

„Sundej si tričko,'' řekl. A ona to udělala. Byla jako hadrová panenka. Ale hadrovou panenku alespoň nemůže nikdo zlomit. Sundala si i podprsenku a on si vršek nechal. Studenými prsty se dotýkal jejích prsou. Něžně. Byl jimi okouzlen. A jakmile ho ovládl jeho hlavní pud, už nemyslel na to, co je pro ni příjemné. A ani se neptal. A ona ani neprotestovala.

Krok po kroku se dostali až k jeho ztopořenému penisu, který jí zasunul do úst. Přes hebké rty až dokud neucítil její hřejivý dech. Byla

to euforie. Pocit blaženosti, který přišel bez dlouhého čekání. Podepřel si zkříženými dlaněmi hlavu a užíval si tu dokonalost. Poprvé po několika letech byl skutečně šťastný a vděčný. Občas ji zkontroloval koutkem oka, ale ne protože by měl starost nebo ji chtěl opravit. Jednoduše prostě proto, že si pohled na ni užíval.

Opakovala pořád ty stejné pohyby. Už ji z toho bolela celá čelist a záda a nevěděla, jestli se mu to líbí, nebo má něco změnit, nebo zda má dokonce přestat. Ale to by jí zřejmě oznámil. Doufala, že jí to oznámí co nejdříve. Ale nevypadalo to na to. Nejdřív se jí hlavou honily myšlenky na všechny kluky, které kdy zkusila, aby si připomněla, kam sáhnout. Pak myslela na to, že jestli se jí udělá do pusy, tak bude zvracet. A pak jen na to, aby se konečně udělal, kamkoliv.

A ono to ne a ne přijít. Situace, ve které se ocitla, se stala vedlejší. Pohyby prováděla automaticky a doprovázelo je pískání v uších. Představovala si, že je někdo jiný. Že její pravé já uteklo nebo se ztratilo do prázdna a ta schránka, která sedí na šedesátiletém chlapovi, rozhodně není ona. Vybavovala si oblíbená místa, kam ráda chodila, když byla malá. Slíbila si, že jakmile to půjde, tak své schránce dá sprchu. A ráno se půjde proběhnout. A jak tak přemýšlela a trápila se, tak zpovzdálí, ze zastíněné přítomnosti zaslechla: „Kam to chceš?" Jenže než stihla odpovědět, tak už to měla na obličeji a v puse a všude. Stejně nevěděla, co by řekla. Asi to bylo jedno. Hlavně, že to měla za sebou.

Druhý den ráno vstala brzy, ale slunce už svítilo. Oblékla si prodyšné tričko, kraťasy a u vchodu si nazula sportovní boty. Nebyly vyloženě běžecké, ale pro její účely stačily. Vyběhla a čím hůř se jí dýchalo, tím líp se cítila. Milovala to, jak nutila své tělo k pohybu a ono ji poslouchalo. Měla nad ním maximální kontrolu. Jen ona a nikdo jiný. Potil se jí obličej a rychlostí zachytávala vítr, který ji ochlazoval. Běžela k jezeru a pak našla cestičku zastrčenou mezi stromy. Vybíhala do kopce a nesla se z kopce. Většinu času letěla vzduchem, ale něco ji vždy táhlo zpátky k zemi. Gravitace. Jako by ji zde potřebovala. Byla v souladu s přírodou. Byla přírodou. A byla naprosto sama a svobodná. A došlo jí, že nic není jisté, nic není dané. Že odteď může udělat cokoliv. A její život bude navždycky v jejích rukou.

Když ze sebe smývala pot a špínu a pár kapiček se jí zachytilo na rtech, vzpomněla si na předešlou noc. Byla plná endorfinů, a tak jí to přišlo spíše směšné než děsivé.

Vylezla ze sprchy, vlasy si obvázala osuškou a přehodila přes sebe pohodlnou mikinu s kapucí. Navlékla se do černých volných tepláků.

A než sešla do kuchyně, o které včera zjistila, kde se nachází, zastavila se u něj v pokoji. „Dobré ráno,'' zabroukala. „Dobré ráno,'' odpověděl s úsměvem. „Jak ses vyspala?'' zeptal se od police s knížkami. Asi nějakou hledal. „Dobře,'' odpověděla a dodala: „Nechcete připravit kávu?'' Zasmál se. „Já kávu nepiju, ale jsi hodná, Belle.'' Zase použil to jméno. Nikdo jiný jí tak neříkal. A to bylo nakonec dobře. Jen to potvrzovalo její plány o nové osobnosti.

Odešla tedy do kuchyně pouze pro jednu kávu a pak se k němu ještě vrátila. Měla chuť si povídat. Navíc byl zaměstnaný. A ona zvědavá. Nepředstavoval hrozbu, spíše pozdvižení. Tak jako ona včera. Rychle tu myšlenku zahnala.

Přiblížila se k němu na vzdálenost podání ruky a všimla si poličky, kterou včera nezahlédla. Byla to polička na suvenýry, ležel tam kámen, rozbité sněžítko a několik rámů s fotografiemi. „To jste vy?" zabodla ukazováček do osoby na motorce. „Ano, to jsem,'' podíval se, kam ukazovala. Pověděl jí, že měl na motorce nehodu, že spadl a přiskřípl si nohu. Mezi kosti se mu dostal zánět, žádná antibiotika nezabrala, a tak nemůže uvažovat o náhradě kloubu. „Ale zvykl jsem si,'' řekl. Nevěřila mu. Jak se z toho jistého člověka, obklopeného přáteli, mohl stát pán, který neopouští jednu místnost?

Povídali si o knížkách a ona poznala, že čas uvnitř budovy využívá produktivně. Povídali si a dívali se jeden druhému do očí. Ptala se ho, jaké je jeho nejoblíbenější zvíře a on odpověděl, že hroch. Pak se ptal on jí a ona řekla, že gepard. Zajímalo ji, kam chodil na školu a jestli někdy uvažoval o tom, že by byl homosexuál. Povídali si o svých přesvědčeních a shodli se na tom, že společnost je utvářena z jedinců, kteří jsou neuvěřitelně rozdílní, a i tak pro ně platí stejná pravidla.

A druhý den zase vstala a zase šla běhat a k němu do pokoje a večer k němu do postele. A zvykala si na jeho teplo a čím blíže si byli přes den, tím více si to užívali v noci. Byla k němu otevřenější a on k ní ještě o něco něžnější. A měli spolu styk a dívali se jeden druhému do očí. A pak vedle sebe leželi, dokud neusnul a ona se nezvedla a nešla k sobě do postele. Vytvořila si rutinu. A on byl jediný člověk, kterému mohla říct, jak se cítí. Jediný člověk, který momentálně věděl, kým je a co dělá. Nebála se ho. Naopak. Byl jiný, vyspělý, rozumný, znal a dodržoval řád. Ale takový stanovený sám sebou. Byl vyčleněn ze společnosti, ale dobrovolně. Byla jím unesena. A byl první věcí, která jí ráno vytanula na mysl. Proto chodila běhat a dýchat čerstvý vzduch, aby vyhnala všechnu úzkost, kterou jí způsobovala fakta.

V pátek odjela k rodičům, zaplatil jí taxi. A vrátila se tak ke svému zapomenutému životu. Do svého pokoje, ke svým věcem. Ke svým vzpomínkám, které pečlivě vytěsňovala. Lehla si na postel, zírala do stropu a v očích se jí zračil šum, který přetékal jejím vědomím. Zhluboka dýchala. A kdyby bylo co, tak by uklízela. Ale pokoj byl čistý, na rozdíl od jejího svědomí. Chtěla vše říct matce. Ale jak by mohla. Jen by jí tím přidělala starosti. Byla by zklamaná, vystrašená, možná zoufalá. To nešlo. Do háje. Byla na sebe tak naštvaná. Kdyby se hned svěřila, do jaké situace se dostala, určitě by to společně vyřešili. Určitě by jí rodiče přispěli na odstoupení od smlouvy. Zase to podělala. A co teď mohla dělat. Vůbec nic. Jen se zvednout a hrát si na to, že je pořád ta stejná slušná dívka, kterou vychovali. Jediné, co mohla dělat, bylo ignorovat volání o pomoc a pokračovat v tom, co sama sobě připravila.

Vyskládala umyté nádobí do polic. Udělala si černý čaj. Vedla nevinnou konverzaci, prokládanou nevinnými lži.

Když se k němu vrátila, poznala, že v její ložnici někdo uklízel. Začala nanovo. Ale podobně. Kufr si vybalila, použila šatní skříně a knihovnu, do které vyskládala nově zakoupené knihy. Musela být silná. Šla se projít. Nechala na sebe vše dolehnout. Zastavila se u jezera, u mola. Vkročila na něj a pokračovala až na samý okraj, kde si sedla a natáhla nohy tak, že si máčela chodidla v příjemně studené vodě. Nakonec se jí to docela líbilo. Líbilo se jí, že ji nikdo nezná. A že ji nikdo nemůže nic vyčítat. Stačilo srovnat se sama se sebou. A to nakonec možná bylo to nejtěžší.

V týdnu měla každý den stejný, ale pokaždé byla o něco blíž jemu, pořád se dozvídala něco nového. A byl znovu pátek a jí bylo najednou líto, že ho musí opustit, ale to mu neřekla, nechtěla, aby to věděl. Hrála si na bláznivou holku, která nikoho a nic nepotřebuje a pro kterou nikdo nic neznamená. Místo toho se zeptala: „A kdy se vrátí ta, která u vás pracovala přede mnou?'' Měla hlavu položenou na jeho rameni a prsty propletené s jeho. „Proč tě to zajímá?'' zeptal se nadšeně. Skoro jako by si myslel, že by na ni žárlila. A pravda to tak trochu byla. Co kdyby s ním mohla zůstat ještě měsíc, co kdyby ho mohla přinutit podívat se k jezeru. Nebo by spolu mohli do kina. Asi by to vypadalo zvláštně a lidi by koukali podivně, ale co. Přece nemůže strávit zbytek života zavřený. Ještě mu může tolik ukázat.

„Jedná se o osobní záležitost...,'' šeptal a pročesával jí vlasy, „ale doktoři to vidí přibližně na rok...'' Cože? Slyšela dobře? Na rok? „Na rok?'' zeptala se a vyděšení se jí nepodařilo skrýt zrovna nejlíp.

Pustil její ruku. „Nemáš radost?'' zeptal se. Co na to asi mohla říct? Že se necítí na to, aby žila celý rok izolována? Jo, řekla to. Vypadlo to z ní samo a byla za to ráda. Ulevilo se jí. „Chápu tě,'' políbil ji na tvář.

Bylo to šílený. Nejdříve ji napadlo zavolat Albertovi, ale pak si v hlavě přehrála jeho odpověď. Byl vůbec člověk? Zdál se jí spíše jako naprogramovaný a správně krmený stroj. Pak znovu zvážila možnost probrání situace s rodiči, ale i to zavrhla. Pak ji napadla realistická volba. Už měla dostatek peněz pro to, aby si mohla dovolit odstoupení od smlouvy. Tak by nad všemi vyzrála. Byla to její myšlenka a ta nejlepší, kterou kdy poznala. Uff. Byla na sebe opravdu pyšná. Ráno odjede za rodiči a řekne jim, že se brzy vrací. Jenže kam? Zpátky k nim? A jak by jim vysvětlila, kam se poděly ty peníze? Možná to nakonec nebyl tak hvězdný nápad.

Zabraná do svých myšlenek seděla na podlaze v pondělí ráno. Rodičům samozřejmě zase lhala a nic nevymyslela. Běhat se jí nechtělo. Snídat se jí nechtělo.

Vešel dveřmi přes práh. Zaslechla klepání berle o podlahu. Našel ji sklíčenou. Ale nebrečela. Možná by bylo lepší, kdyby se z toho vybrečela. Nevěděl, co se děje. Ani jak jí pomoc. Ale pohled na ni byl zdrcující. Začalo mu na ní záležet. Záleželo mu na ní více než na čemkoliv jiném a nestál ani o to, aby s ním zvládla nebýt nespokojená. Miloval, když se jí dotýkal, ale ještě víc, když viděl její rozzářený úsměv. A jiskřivé oči, když o něčem se zaujetím vyprávěla. Miloval, když za ním nečekaně přišla. A když poslouchala jeho historky. Jak mohl dopustit, že se do ní zamiloval? Nebyl šílený?

Prošel kolem ní až k zamřížovaným oknům, zahleděl se z okna. „Chtěla bys, abych je nechal sundat?'' otočil se k ní. „Cože?'' reagovala zmateně. „Jestli by ses cítila líp, kdybys nebyla za mřížemi,'' odpověděl. Ale tušil, že taková změna stačit nebude, že se muselo odehrát něco, čeho si nevšiml a co si bude do smrti vyčítat. „Taky se můžeme jít projít k jezeru, kdybys chtěla..."

A ten týden dělal vše pro to, aby si ji udržel. Přišel si směšný a zoufalý a jí přišel roztomilý a snaživý. Jako by ožil. Tak to připadalo oběma. Ale i když si jeho společnost užívala, svěřila se mu se svým nápadem, že by od smlouvy odstoupila. Měla na to plné právo. A jeho to rozesmutnělo, ale nenaštvalo. A tím si ji získal. Ale neřekla mu to. Jak by mohla. Bylo to rozhodně šílený. A pomalu se začínala ztrácet v tom, kterou svou identitou je.

A procházeli se kolem jezera a zahlédli skupinku mladistvých s flaš-

kou vína. A jeho mrzelo, že nikdy nemůže být znovu mladý a dát jí to, po čem touží. Aniž by věděl, po čem skutečně touží. Protože když tu skupinku míjeli, zapřela se mu o paži a vdechla jeho parfém a byla vděčná, že se nemusí přetvařovat a říkat hloupý vtipy a malovat si linky a barvit si vlasy.

Oba zažili spoustu zábavy a důvěrných rozhovorů, ale čas nešlo zastavit. Přišel pátek. A přišlo sobotní ráno. A oba věděli, co se děje, ale ani jeden z nich to neuměl vysvětlit. Sbalila si všechny věci, včetně knížek, oblékla si na sebe bílé šaty. Pomalu vyšla z pokoje. A dělalo jí problém stáhnout tak těžký kufr ze schodů a jemu dělalo problém z nich šoupat svou nemocnou nohu. Přesto ji doprovodil až k hlavním dveřím. Políbil ji na čelo.

„Nesnáším loučení s tebou," zahleděl se jí hluboko do očí.

„Víte proč? Protože nemáte jistotu, že se vrátím,'' odvětila věcně a opětovala mu ten pohled.

„Chtěl bych ji mít."

A měl ji.

••• Eliška Poledníčková

Pokoj č. 203

1.

Dřepěla jsem si v měkkém křesle v hotelovém pokoji. Stažené závěsy chránily mou mléčnou pokožku před sebemenším pohledem denního světla, před pohledem kohokoli. Slunce už dávno vyšlo, avšak já jsem z něj neviděla ani útržek. Zůstávala jsem ve stínu tohoto pokoje, který je tak temný jako moje nynější myšlenky. Jediné, co jsem v pustém prostoru své společnosti dokázala vnímat, byly pronikavě křiklavé tiky hodin. Ty tu se mnou trčely neustále, sice si jen nevinně visely na zdi, ale každou vteřinu mi bušily do hlavy jako kladivo do zrezivělého hřebíku. Každou vteřinu, každou minutu, každou hodinu mi rvaly poslední zbytky vyrovnanosti, až se mi rozdrolilo vědomí, vytrvalost ducha se vytratila.

O všechnu vůli jsem přišla, už když jsi mě tady zamkl. Jako bych byla nějaké divoké zvíře, které se musí udržovat v kleci, nebo netvor, co nesmí být spatřen ostatními, co musí pobývat v ústraní od všech. 13:02. Celý den tady sedím sama se sebou a ty se někde tam venku bavíš! Nebo snad raduješ, že ses mě konečně zbavil? Jak se to stalo? Kdy jsme se dostali do bodu, kdy nás musí oddělovat vlhké zdi, kdy jeden druhému krademe svobodu i svou přítomnost? Musela jsem si okusovat nehty, to byla jedna z mála věcí, na kterou jsem ještě měla sílu. Kolik uběhlo minut? Snad tisíc! Ne, čtyři. Bože! Čas po mně neúprosně šlapal, dýchal mi na krk. Střežila jsem jeho počínání pozorně, mezi pohybem malé ručičky o další úsek stála nejméně desetiminutová pauza, hodiny si se mnou hrály! Z toho neustálého sledování jejich ciferníku mě ovládl masivní hněv, a tak skončily rozdupané na béžovém koberci, železná kolečka roztroušená kolem. Později jsem objevila, že další stojí na nočním stolku.

„Proč?“ otázka, která mě nenechala na pokoji. Stále jsem nerozuměla, co tě vedlo k mému uvěznění v tomto vraždícím tichu. Copak jsem nějaký tvůj majetek, jenž můžeš kdykoli uložit do krabice a vytáhnout ho, až když máš chuť? Jsem snad tvůj otrok, se kterým můžeš jednat podle libosti? Říkal jsi mi, že jsem měsícem tvého života, copak takhle se hodí chovat k zářící luně? Nebo tvůj žár pro mě už vyhasl? Hloubala jsem, kdy se znovu ukážeš. Odešel jsi tak rychle, beze slova. Probudit se a zjistit, že neležíš po mém boku, ještě v noci jsi mě bezpochyby musel opustit.

Slunce už pomalu odcházelo na odvrácenou stranu Země, už by ses měl vrátit i ty. Hovory sama se sebou už mě nebaví a civění do zdi se zdá traumatizující. Ráda bych se bývala rozhlížela z okna, ale k vidění jsem měla pouze mříže. Nebyly tam, ale já je viděla. Masírovala jsem si kořen nosu a při tom jsem hleděla daleko, daleko do budoucnosti. Seděla jsem tam v bezduchém pokoji, bez tebe, sama, s prázdnou myslí a mrtvými sny. Mohla bych se odtud dostat, ale to bych tě ztratila. Sophiina volba.

18:48. Začala mě požírat nervozita. Nebyla jsem si už jista ničím, když sis dovolil zavřít za mnou těžká vrata, bez citu či lítosti, když jsi mě tu nechal napospas sobě samé, nicotě a pochybám, co jsem měla očekávat od tvého navrácení? Je možné, že jsem tě kdysi nevědomky ranila, ale zasluhovala bych této odplaty? Vždyť takového tě neznám, nejsi pánovitý otrokář, měla jsem tě za opatrného přemýšlivce, co si mě váží! Byla jsem snad tak zaslepená? Když jsme se seznámili, choval ses vždy mile a uvážlivě, je možné, že to já jsem tě zkazila? Svrhla jsem tě do pochmurných myšlenek, zasadila v tobě zášť a nenávist? Nechat mě tu bez jídla i útěchy! Toho jsem nebyla hodna, někdo ti musel nasadit do duše satana, aby sis toto ke mně dovolil! Takto snad muž jedná se ženou? S tvým vstupem jsem očekávala i vysvětlení.

Hypnotizovala jsem dveře, bez jediného mrknutí, čekajíc na tvůj příchod. S blížícími se obavami. Všechny nehty už jsem měla okousané až k masu samému, ale žádnou bolest jsem nevnímala, ani záchvěv nervu. V celé místnosti panovala tma, jediný proužek světla vycházel zpod dveřní škvíry, kde jsem mohla pozorovat stíny cizích nohou, moje jediná zábava, než přijdou ty, co se před vchodem zastaví. Ty, co pořád nepřicházejí.

Zoufalá očekáváním jsem odpadla do hlubokého spánku. Ze snu mě vytrhl až tvůj návrat pozdě v noci. 2:53. Jako bys byl pryč věky. Mně to tak připadalo. Stanuli jsme tváří v tvář, nevědouce co říct.

Jak začít? Všechen vztek mě najednou opustil, když jsem spatřila tvou známou tvář, vrátil ses! Jen si tam tak stál, neběžel jsi za mnou, stál jsi a díval ses. Díval ses na mě, na můj stav po tvé malé pomstě. Vzápětí jsem se rozpomněla na mé uvěznění v této nudné čtyřhranné komoře, s dnem plným samoty a myšlenkami plnými nepochopení. S otázkou „Proč?“ na rtech. A teď si klidně přijdeš, jako by se nic nestalo a čekáš na co? Že ti padnu kolem krku a budu tě prosit za prominutí hříchů? Stáli jsme naproti sobě, čekajíce kdo se první pustí do toho druhého. Začala jsem já.

Venku hřmělo, stejně jako v našem pokoji. Byli jsme stejně hlasití jako světlavé blesky na obloze, naše hádka však nepomíjela po vteřině zjevení, trvala daleko déle. Oba dva jsme řvali, směs slov, vřískotu a hromů.

Stále jsi opakoval, že jsi to udělal pro mé vlastní dobro, argument, který měl odrazit mé zlostné výčitky. Což mě nezastavilo, nechápala jsem, jak mi hodiny beznaděje a znepokojení prospěly. Podle tvých slov jsi mě nevěznil jako zvíře, ale jako drahocenný šperk ukrytý v trezoru, jako poklad, co se musí zakopat hluboko v lese, aby ho někdo neodcizil.

V tvém projevu mě upoutala vnitřní změna. Zevnějšek byl stejný, ale to, co jsi pronášel ústy, nedávalo smysl. Usiloval jsi o to, abych porozuměla tvým důvodům, jakkoli pošetilé byly, věřil jsi jim víc, než tomu, že po obloze plují hvězdy. Panenky ti sršely pomateností, v nitru ti bojovaly o moc dva monopoly, rozum a zoufalství. Tvrzení, přestože vyslovené se silným přesvědčením, že prospějí mé osobě, jsem mohla jen nedůvěřivě zpochybnit, což vedlo k dalšímu maniackému vysvětlování. Stále zaznívaly věty jako „dělám to pro tebe“ a „dělám to pro nás“ a „všechno nakonec bude v pořádku“ a další a další otřepané fráze. Snažil ses dokázat, že moje zavrhnutí do tmavé propasti, odkud není úniku, je neodmyslitelná součást receptu na bezpečí. Moje bezpečí. Zhrozila jsem se úlekem, neboť z tvé tváře jsem četla pouze šílenství, ano šílenství. Jak ses změnil v mých očích! Vždycky jsem tě obdivovala, avšak teď jsem cítila pouze strach. Jaká to tenká hranice!

Ústa už nebyla schopna jediné odmluvy, žádné další výčitky. Z mé strany nastalo ticho. V tom momentě jsem si přála jenom jedno, a to vypálit z tebe toho duševně chorého ďábla, co se ti usadil v hlavě, a utopit ho ve svěcené vodě. Nepoznávala jsem člověka, který mi byl bližší, než život sám. Přede mnou stál někdo jiný, někdo cizí.

Nejdřív moje uvěznění a teď tohle! Proboha, co se to dělo s našimi životy? Panovalo mezi námi hrozné napětí, ani jeden jsme nerozuměli tomu druhému. Nastalo takové ticho, že jsem nevnímala ani ty hlučné tiky, co jsem měla vryté v paměti. Všechen zvuk na světě se zdánlivě ztlumil, jen jsem ti hleděla do očí, zatímco jsi na mě stále mluvil. Nevzdával jsi to, musel jsi prosadit svou. Zmohla jsem se jen na zoufalý výkřik „Jsi šílený!“ Jakmile ti ta slova dolehla k uším, ztichl jsi. Vypadal jsi, že tě to dost překvapilo. Údiv náhle vystřídala zrada. V tváři se ti objevil ublížený výraz. Rty se ti pootevřely, obočí zkroutilo. Nic jsi neřekl, jen ses tak na mě díval a to bylo horší, než kdybys na mě začal ječet. Odvrátila

jsem pohled a popošla o krok dozadu, už jsem se do těch pomatených očí dál nemohla dívat. Když jsem to udělala, chytl jsi mě za paži, to mě vylekalo a donutilo vrátit oční kontakt.

„Ničemu nerozumíš," řekl jsi zklamaně.

Zklamaně! Zklamala jsem tě, očekával jsi pochopení, možná i radost, ale já jsem tě jen ranila a rozdrtila tvé city.

Pustil jsi mě a ustoupil. Hádka skončila, bouře ustala. To stisknutí paže byl tvůj první dotyk za poslední dlouhou dobu. A přesto z něj šel chlad a lhostejnost.

Po další chvíli mlčení jsi znaveně řekl: „Už musím jít."

Ta věta mnou projela jako ta nejostřejší bolest. Jakkoli nahněvaně či ustrašeně jsem se vůči tobě cítila, ta tři slova rázem všechno změnila. Vždyť jsi mě chtěl znovu opustit! Chtěl jsi mě tu opět ponechat hlasitému tichu a zoufalé beznaději! Ale hlavně, opět jsi mi chtěl zmizet ze života! I přesto všechno jsi pro mě stále znamenal víc než vzduch, který dýchám, a teď, když jsem tě měla na dosah, jsi ode mě zase utíkal. Tak dlouho jsem čekala, až se znovu objevíš, tak dlouho jsem po tobě toužila, a teď ses chystal znovu vytratit? To jsem nemohla dopustit.

Když jsi vykročil směrem ke dveřím, postavila jsem se ti do cesty. Netvářil ses překvapeně, spíš unaveně. Byl jsi unavený z mého odporu. Pořád jsem vybočovala z tvé představy, nedovolila jsem, aby věci šly po tvém. Mohla jsem se podvolit, říct ti, že tě chápu a klidně tě nechat odejít, ale to by se mi nepodobalo. Prosila jsem, abys zůstal, stále jsi ale opakoval, že musíš jít, a já stále opakovala a opakovala: „Zůstaň!". Oháněl ses slovy jako „nech mě jít" nebo „no tak", ale já nepovolala. Pořád jsem ti stála v cestě, jakkoli ses mě pokoušel obejít. Setrvávala jsem, odhodlaná tě tu udržet, stejně jako ty jsi byl odhodlaný odejít.

Vzápětí jsi mě chytl za zápěstí, nejspíš s plánem mě násilím odstrčit, ale ve správné chvíli jsem zareagovala a podnikla protiútok - objetí. Načeš započala další hlasitá výměna názorů, já hystericky žadonila, abys zůstal, tys unaveně požadoval, abych tě pustila. Ne, ne unaveně, spíš nešťastně. Otázkou bylo, jestli kvůli tomu, že se nenechám odbýt nebo proto, žes ve skutečnosti nechtěl odejít, někde hluboko v srdci sis přál zůstat. Pravděpodobně jsem si jenom dělala plané naděje.

Tiskla jsem se k tobě, hlavu opřenou na hrudi, ruce sepjaté na tvých zádech pro lepší obranu proti snaze setřást mě (což fungovalo!), zpočátku ses mě nechtěl vůbec dotýkat, měl jsi ruce ve vzduchu, ale potom ses mi snažil odtlačit ramena od těla, ale moje pevné (ale ne drtivé!) sevření nepovolovalo. Přesto se ti ale po delší snaze povedlo vymámit se z mé pasti a už zase jsi byl nasměrovaný k odchodu, nyní už opravdu odhodlán odejít.

Tak moc jsem si přála být s tebou, u tebe, prostě jsi nemohl znovu projít těmi dveřmi, zabouchnout je a další století se neozvat! Vždyť to kvůli mně jsi takhle šílel, celý ten povyk byl pro mě, sám jsi to řekl, tak proč jsi musel odejít??

A to už jsem nevydržela a padla ti k nohám, chytla jsem je, za těch samých stálých vět „zůstaň!“ a „neodcházej!“, s těmi samými odpověďmi „už musím jít“ a „pusť mě!“

Pokoušel ses chodit i s tou těžkou zátěží u kotníků, a určitě by se ti to bývalo povedlo, kdybys nebyl tak unavený. Ne fyzicky, ale duševně. Měl jsi svou vlastní, vymyšlenou představu o tom, co se musí udělat, co musíš dělat ty a co musím dělat já, i přesto, co nám srdce říkají, ale já jsem vybočovala ze své role. Doufal jsi, že pochopím tvé počínání, a že se smířím s tím, že budeš velet, že budu prostě a jednoduše mlčet a udělám, co mi řekneš, možná i poděkuji, ale já jsem tě potřebovala, teď už mi bylo jedno, že jsi mě na celý den někde zamkl, MUSELA jsem být v tvém náručí, musela jsem tě obejmout, ne jako znemožnění k útěku, ale jako tehdy, kdy ti ještě nezkřížilo cestu šílenství a kdy jsme na světe žili jen my dva a na ničem jiném nezáleželo. Nakonec sji ale přemohl i tuhle moji vzpouru, osvobodil sis kotníky a rychle pokračoval v cestě, než jsem stihla podniknout něco dalšího. Věděla jsem, že jsem poražena a že už tě nic nezastaví, že se můžu jen bezmocně dívat, jak vycházíš ze dveří. Cítila jsem se tak opuštěně, tak osaměle, ale ty už jsi bral za kliku, už chyběl jen jeden krok k našemu dalšímu odloučení. Neunesla jsem to a dala se do breku. Zoufalost mě přemohla. V půli cesty přes práh ses zastavil, zaslechl jsi moje vzlyky, i když jsem je tlumila pažemi. Chvíli jsi tam jen tak stál, já stále natažená na podlaze, vzlykající na koberec. Pootočil jsi hlavu, ohlédl se (já to viděla!) se zasmušilým pohledem, potom jsi sklopil zrak, vyšel z pokoje a zamkl dveře. Zůstala jsem sama jenom s tmou a slzami.

2.

Ruce se mi klepaly, ale pokračoval jsem v chůzi. Klíček s číslem 203 jsem zasunul hluboko do kapsy. Ještě jsi spala, když jsem odcházel, a tak to bylo lepší. Pro nás oba. Kdybys bděla, neobešlo by se to bez dramatických scén. Jak jen jsi mě někdy zlobila! Ani nemusím mluvit o tom pikolíkovi, co jsi s ním tak laškovala, když jsme přijeli. To byla poslední kapka. A takhle je to lepší. Nemůžeš mi jen tak vzdorovat a čekat, že to projde bez trestu, to je ti snad jasné. Musím teď být chladný a odtažitý, mou přízeň si budeš muset znovu zasloužit!

Ujistil jsem se, že se na recepci nedovoláš a že tě pokojová služba nechá na pokoji a vyšel jsem z hotelu. Posadil jsem se na protější lavičku, odkud jsem měl skvělý výhled na náš pokoj. Stále v něm byla tma, závěsy stažené. Dobře. Bál jsem se, že tě odchodem probudím. Asi to pro tebe bude šok, ale nic jiného mi nezbývalo. Nesměl jsem dopustit, aby mi tě někdo ukradl. Takhle se k tobě nikdo nedostane, jsi jenom moje! Pokud se pokusíš utéct, budu vědět, že všechny tvoje city ke mně jsou mrtvé, pokud ale zůstaneš, všechno půjde podle plánu. V krvi ti protéká provokace a divokost, dobře jsem to věděl, už když jsme se poznali. Nemluvě o tvém zlozvyku - krátkodobém zájmu. Bylo pro tebe tak lehké ztratit pozornost, stejně lehké jako mrknout víčkem. Všechno tě po chvíli omrzelo, už tě to nudilo. Často jsi přecházela od jedné věci k druhé, musel jsem se ti v mnohém přizpůsobovat. Ó, jak já se modlil, abych tě neunudil já! Domníval jsem se ale, že pokud si získám tvou důvěru a vroucnost, budeš mě uctívat, stejně jako já tebe. Cením si tě víc než cokoli na světě, ale to tvoje hraní se mnou už mi pije krev. Uvidíme, jak se ti bude líbit, když obrátím role! Tvoje zahrávání jistě souviselo s postrádáním zábavy, ale to tě neomlouvalo. Dráždila jsi mě stejně.

Už od mého odchodu uběhla hodina. Celý zbytek noci jsem proseděl na té dřevěné lavičce, potom, když už bylo světlo, jsem šel nakoupit nějaké potraviny. Navrch papírového pytlíku jsem nenápadně uložil tvé oblíbené jahody. Zamířil jsem zpátky k hotelu. Slunce už pálilo, závěsy setrvávaly ve stejné poloze, žádný povyk, žádný hluk. Usedl jsem na předchozí místo a znovu se zahleděl do onoho okna pokoje číslo 203. Na chvíli mě přepadl paranoidní pocit, že jsi z hotelu odešla, když jsem zrovna nakupoval, že jsi mě navždy opustila. Nebyl jsem tu, nehlídal jsem, mohlo se to stát. Hned jsem chtěl vyběhnout schody, odemknout a ujistit se, že jsi v bezpečí. Už jsem v návalu zlého tušení stál před vchodovými dveřmi, avšak promyslel jsem to a došlo mi, že kdybys v pokoji stále pobývala a já vešel, zničil bych svůj dosavadní plán. A to jsem nemohl. Radši jsem uhasil svou nervózní zvědavost a dál vyčkával. Bylo to obtížnější než předtím.

Hlavou mi proletělo spoustu možných teorií, co se mohlo nebo může stát. Co když za tebou přišel ten zatracený pikolík?! Přišel sám nebo sis ho snad zavolala? Ne, on byl jen další malá hra, nic neznamenal, jen loutka pro pobavení. Mohl ti ale přijít na pomoc, osvobodit tě. Potom bys jistě projevila vděčnost... proboha, tohle mě ničí! Proč jsem jenom musel vybrat hotel, proč jsem nevybral nějaké odlehlé místo, třeba v poušti

nebo ostrůvek uprostřed oceánu? Je ale taky možné, že už jsi dávno mimo město, můj čin tě dopálil, a tak ses rozhodla jednat. Chtěl bych se okamžitě dozvědět pravdu, zda se opravdu něco z mých pochmurných myšlenek vyplnilo (možné je všechno!), ale na druhou stranu už do té místnosti netoužím ani vkročit, nechci být svědkem hrůzného naplnění obav! Pokud by se skutečně stalo něco z mého seznamu nočních můr, neunesl bych jejich důsledek.

Čas mi na lavičce plynul rychle, najednou už se stmívalo. S přicházející tmou se čím dál víc oken rozsvěcovalo. Až na jedno. Veškeré ty hodiny mě neunavilo pozorování zdi, za kterou jsi byla. Vědomí, že tam jsi, mě uklidňovalo. Pořád tu ale dřímaly obavy všemožného druhu.

Rozhodl jsem, že už nastal čas.

K našemu pokoji jsem došel kolem třetí ráno, kdy celá chodba už spala. Z kapsy jsem vytáhl klíč, který mě celý den tlačil do stehna a odemkl.

Tělem se mi rozlila sladká úleva. Stále jsi tu byla! Nic nenasvědčovalo tomu, že proběhla kterákoli z mých nejhorších předtuch. Klidně jsi spala ve zkroucené poloze naproti dveřím. Schválně jsem bouchl s dveřmi, aby ses probrala. Nejdříve ses rozespale rozhlížela po místnosti a mnula si oči, až sis mě všimla.

Nejprve jsme oba mlčeli. Čekal jsem, že po mně hned skočíš i s veškerou svou divokostí, vyrveš mi vlasy, vyškrábeš oči a urveš mé mužství, ale zmýlil jsem se. Jen tak jsi seděla, dokonce ses ani nemračila. Viděl jsem to snad náznak úsměvu? Vypadalo to, že moje malá lekce ti prospěla.

Ano, už ti nejspíš došlo, že mě nemáš škádlit, ale ctít, každou touhu mi vyplnit, cítit to samé, co já cítím k tobě.

Ale vzápětí jsi na mě vyjela, tvář plnou výčitek, srdce plné zášti. Nenechal jsem se porazit a oponoval jsem tvým otázkám svými vlastními důvody. Většinu času jsme mluvili přes sebe, v hádkách jsme nebyli zběhlí. Ale křičeli jsme snad na celý dům. K městu zatím dorazila bouře. Hřmění dodalo našemu sporu ještě větší efekt. Z okna, před kterým jsi stála, se občas blýsklo, tudíž to vypadalo, že blesky šlehají z tebe. Až jsem se trochu polekal. Hněv tě opravdu posedl, takovou jsem tě ještě neviděl.

Nenechal jsem se tím ale rozhodit. Snažil jsem se ti vysvětlit, jak nejlépe jsem jen mohl, smysl toho všeho. Rozhodně jsem to nepodnikal se špatným úmyslem, bylo to pro tebe, pro mě, pro nás, pro moje i tvoje bezpečí! Ale ty jsi nechápala, nechtěla jsi chápat. Jediné, na čem

ti záleželo, bylo, abys mi řádně vlepila ránu v podobě výtek, stížností a nadávek. Hádám, že jsi mě ani pořádně neposlouchala. Viděla jsi jenom to, že jsem tě zamkl v pokoji a vzal ti svobodu. Nedomyslela sis tu druhou stránku, co měla utvrdit náš vztah. Zaujala jsi svůj postoj té ublížené, takže ses ani nenamáhala o tom popřemýšlet. Ale dobrá věc, která mě nutila zůstat a dát ti ještě šanci tomu porozumět, byla, že jsi neodešla, ani ses nepokusila utéct. Dveře ani okno nenesly žádné známky poškození, žádné známky po úniku. Tedy ležely tu rozbité hodiny, ať už to znamenalo cokoli, ale vydržela jsi tu. Měl jsem u tebe pořád šanci. Nyní ses ale tvářila, jako bys udělala chybu. Vysvětloval jsem ti princip tvého uvěznění, chtěl jsem ti přiblížit podstatu svého počínání, ale ty ses na mě dívala, jako bys spatřila démona! Zahlédl jsem snad hrůzu v tvojí tváři?

Reagovala jsi úplně jinak, úplně jinak než jsi měla. Takhle to probíhat nemělo! Zřejmě jsem tě přecenil. Myslím, že jsi prostě nemohla doznat porážku, jednou jedinkrát si přiznat, že já byl pánem situace, že jsem dostal já tebe.

Uprostřed mé nekonečné přednášky (stále jsem nepovoloval!) jsi pronesla něco, na co nikdy nezapomenu - nazvala jsi mě šíleným. To mě ranilo víc, než kdybys mě nožem probodla! Vždyť ses mi měla klanět, ne mě proklínat! Měla ses polepšit, ne mě dál zraňovat! Nedokázal jsem už říct ani slovo. Jak jsem mohl oponovat? Ta věta mi rozčtvrtila srdce. Rozpadlo se na malé kousky a ty se rozsypaly na prach. Ó Bože, jak jen si mě mohla takto trápit?

Vůbec nic ti nedocházelo, už jsem ztrácel naději, že přece jen uznáš, že mám pravdu a že jsem hoden tvé přízně. Všechno bylo beznadějné. Od svého návratu jsem čekal mnohem víc, ale zklamala jsi mě. I když, kdo by čekal, že vlka ochočí za jediný den? Usoudil jsem, že to chce víc času, ty jsi potřebovala víc času. Zamumlal jsem něco jako že už musím jít a chystal jsem se k odchodu. Nastolil jsem opět chlad a odtažitý postoj, skoro až lhostejný mám ten dojem, tomu jsem se sice snažil vyvarovat, ale co, říká se, že ženy rády nedobytné muže. Uchovával jsem si tě jenom pro sebe, neměla jsi moc na výběr.

Odcházel jsem tedy, když v tom jsem si všiml podivné změny v tvém chování. V tváři se ti vykreslila úzkost se špetkou nesouhlasu. Jako by v tobě hrklo. Hned jsi požadovala, abych zůstal. Ta náhlá proměna mě potěšila, avšak nebyl to cit, který jsem požadoval. Teď jsi patřila jen mně, na to jsi musela přijít!

Bylo třeba tě ještě trochu podusit, i přes naléhání jsem zamířil

ke dveřím, avšak zkřížila jsi mi cestu. Zase jsi nechtěla dopustit, aby bylo po mém. S touto neposlušností už jsem se setkal. Na tvoje žebrání jsem odpovídal klidně a neústupně, i když nešlo o nic snadného. Neočekávaný zájem mě lákal do svých spárů, musel jsem už skoro použít násilí, abych se přes tebe dostal. Což nevyšlo. Vrhla ses na mě (tak blízko!), ani jsem se nenadál a měl jsem tě kolem sebe omotanou. Přitiskla ses na mě a odmítala pustit, jako bych byl záchranná vesta poblíž tonoucího.

Dolehla na mě lítost, z ničeho nic jsem si přál se ti odevzdat, dovolit ti všechno, i kdybys mi chtěla rozcupovat orgány, klidně bych ti ve své slabé chvilce dovolil se mnou manipulovat dle libosti, snášel bych tvoje kruté zacházení, jen kdybych se teď směl zhroutit do tvého náručí! Byla jsi tak blízko, že jsem myslel, že přijdu o rozum, ale sebral jsem všechny poslední zbytky vůle a dokázal jsem ignorovat veškeré tvé prosby (které mě bičovaly každým slovem), nějak jsem se zvládl vymanit z tvého kouzelného sevření a rychle jsem chtěl uniknout z tohohle mámícího pekla i dalším příjemným nástrahám, co jsi na mě chystala, ale znovu jsem se chytil do pasti, tentokrát v podobě koule s řetězem na noze. I přes ten pevný stisk jsi měla ohromně jemné prsty! Bojovala ve mně touha s odhodláním, byl to tvrdý a nelítostný souboj, který jsem málem prohrál, avšak rozpomenul jsem se na tvou zraňující větu. A hle, jak se nyní plazíš u nohou údajného šílence! Stačil však jediný pohled na tvé lesklé vlasy a měl jsem namále.

Ústa se mi zdánlivě ovládala sama, pronášela věty jako „nech mě být“, „pusť mě“ nebo „nech mě jít“, o kterých jsem neměl tušení, že říkám, přesto jsem se ale slyšel je vyslovit. Jen jsem tomu přihlížel.

Tvoje vytrvalost mě ale hladila na duši. Připadal jsem si jako Bůh, kterého uctíváš, ale rozum mi jasně nařizoval co nejdřív odtud vypadnout. I když se vlastně zdálo, že můj plán vychází skvěle - vážila sis mě, potřebovala jsi mě! Ale na druhou stranu to mohlo být jen ze samoty po dni stráveném v uzavřené hranaté místnosti, pro tebe tolik nudné. Mohl za to možná taky fakt, že jsem byl jediný poblíž, jediný, kdo tě mohl vysvobodit. Takovéto úvahy mi pomohly přemoci dosavadní slabosti, úspěšně jsem obešel i tuto tvou překážku a teď se mi konečně podařilo urazit tu nekonečnou cestu až k východu.

Už jsem od něj stál jen pár milimetrů, už jsem bral za kliku, už jsem je otvíral, už jsem zvedl chodidlo z podlahy, když jsem náhle uslyšel jakýsi tichý škyt. Věděl jsem, co uši registrovaly, ale nevěřil jsem. Copak to bylo možné? Ty, která jsi mě tak ráda svazovala nesmyslnými pro-

vazy žárlivosti, ty, pro kterou jsem byl pohodlný nástroj trýznivých her s lidskými city, copak bylo možné, abys pro mě ronila slzy? V ten moment jsem se ze srdce nenáviděl za to, co jsem ti provedl. Měl jsem na sebe takový vztek! Ihned mě zachvátila touha běžet za tebou, složit ti hlavu do klína a prosit za odpuštění. Nikdy jsem nebyl hoden tvé přízně, jak jsem si jen mohl dovolit ti něco takového udělat? Pomalu jsem se otočil, ale bál jsem se, co spatřím. Myslel jsem, že mi pukne srdce - byla jsi stále na zemi, svíjející se slzami, pomalu zapouštěnými do koberce. Přísahám, že kdybys v ten okamžik zvedla oči, byl bych na místě zemřel. Takovou jsi nade mnou měla moc! Měl jsem v sobě příliš hanby na to, abych tě spěchal utěšit. Sám sebe jsem odkázal k věčnému zatracení, nezasloužil jsem si ani kousíček tvé věrnosti. Nezbylo mi nic jiného než s těžkým srdcem odejít a nechat tě napospas zármutku.

••• Veronika Dandová

Livie a hvězdy

Pomalu se schylovalo k večeru. Hořící Slunce hasila mořská voda, ve které plavalo. Těsně před tím, než se v ní zcela utopilo, předalo žezlo stříbrnému Měsíci. Ten se s ním posadil do nejvyšších a nejtemnějších nebes. Hezky se uvelebil na cukrové vatě umotané z černého cukru a pozoroval svět. Při svém kralování si nemohl nevšimnout mladé dívky kráčející od malého městečka k lesu. Její dlouhé světlé vlasy vlály ve větru stejně jako čistě bílé šaty, které na sobě měla. Vypadala tak křehce, jako panenka z porcelánu. Jako by ani nežila.

Dívka doběhla k lesu a zmizela v něm. Měsíc prostrčil své prsty mezi stromy a pevně se jí chytil. Dívka ho zavedla na lesní mýtinu, na které stál muž. Byl starý, šedivé vousy měl zastrčené za opaskem, jak dlouhé byly. Na dívku se usmívaly jeho oči. Čisté jako moře. Vrásčitá, ale zvláštně krásná tvář jí slibovala nekonečné pochopení a lásku.

Toho muže dívka milovala jako vlastního dědečka i přesto, že vlastně ani neznala jeho jméno. Myslím tím, jeho pravé jméno. Ode dne, kdy ho poprvé potkala, mu říkala Stříbrný Dědeček. To kvůli jeho vousům.

Zdá se to být tak dávno. Před sedmi lety, když bylo dívce deset let, se jednoho dne vydala do lesa. Bylo něco kolem půlnoci. Děvče kráčelo odhodlaně. V rukou pevně svírala náhrdelník. Náhrdelník z provazu a jediné naděje, kterou kdy měla. Svižným krokem mířila k dubu, který stál na oné mýtině. Byl to jediný dub mezi všemi těmi jehličnany. Dívka na něj vylezla. Jak krásně mu tu kravatu uvázala. A zrovna, když se chystala skočit i s lanem okolo krku, někoho spatřila. Na mýtině stál muž s vousy zastrčenými za opaskem a pozoroval noční oblohu. Usmíval se do záře Měsíce. Dívka si ho chvíli prohlížela a po chvíli jen tichým roztřeseným hlasem zašeptala: „Kdo jste?“

Muž se podíval směrem ke stromu. Ze rtů mu úsměv zmizel, ale jeho oči jako by se stále smály.

„A kdo jsi ty?“ Takhle zněla jeho odpověď.

„Já jsem Livie,“ zašeptala skoro neslyšně dívka.

„Pojď dolů Livie, prosím,“ díval se na ni muž a v srdci mu hořel nekonečný plamen lásky.

A tak tu jsme. O sedm let později. Jako bych ani nemrkla.

„Dědečku, proč ostatní nevidí hvězdy?“ zeptala se Livie znovu, tak,

jak to dělávala po dobu celých sedmi let. Tak, jak se ptala sama sebe celý život.

„Protože je vidět nechtějí," pousmál se dědeček.

„Jenže tys je tu noc viděl."

„Ne, já je neviděl. Poprvé jsem je spatřil, až když jsem se ti podíval do očí. Odrážely se od nich. A stále odrážejí. A ten krásný odraz se mi promítl na oblohu. A nezmizel a hádám, že už nikdy nezmizí."

Na to se Livie jen usmála.

Ten muž se stříbrným plnovousem a s vlasy stejné barvy tu pro ni vždy byl. Povídali si o hvězdách a o Měsíci. Livie na tu malou mýtinu chodila každou noc. Každou noc její hruď svíraly obruče strachu, zda tam dědeček bude. A vždy tam byl. Vždy. Až do jedné noci. Tu noc svítil Měsíc až obzvlášť jasně. Livie jako vždy došla na mýtinu a srdce se jí málem zastavilo, když tam dědečka nespatřila. Celá rozklepaná se posadila do mokré trávy a čekala. Mysl jí zastínil obrovský mrak smutku, a když se dědeček na mýtině neobjevil už devadesát devět dní, tak stý den se jí srdce rozpadlo na hvězdný prach. Tmou se vracela zpět k městu a přes slzy skoro neviděla na cestu. Jediná věc, jediný člověk, který ji udržoval naživu, navždy zmizel. Lusknutím prstu. Tak rychle, že to ani nestihla postřehnout. Její tělo bez duše se potajmu vkradlo do domu. Hned, co vešla do svého pokoje jí hlavou prolítla myšlenka, že by se nejradši vrátila zpět na prázdnou mýtinu. V jejím pokoji na malé dřevěné posteli seděli oba její rodiče.

„Kdes byla Livie?" její matka vyplivla tato slova na podlahu přímo před ní.

„Pozorovala jsem hvězdy," sklopila Livie oči. Kolik doktorů už za ní bylo. Tolikrát se jí snažili přesvědčit, že hvězdy neexistují.

„Tak poslouchej, Livie. Žádné hvězdy neexistují." Otec ji chytl za ramena a zběsile s ní třásl. „Hvězdy neexistují!" křičel stále dokola.

„Máš pravdu. Hvězdy neexistují." To bylo to poslední, co Livie řekla. Kdyby jen věděli, že vše, co řeknou, jí vleze přímo do hlavy, co by řekli místo toho? A řekli by vůbec něco jiného?

A ještě tu noc znovu seděla na mýtině. Její duše zmizela do nekonečné prázdnoty. Všechny slzy jí vyschly. Neměla nikoho a nic. Její srdce jako hvězdný prach plulo ve Vesmíru. A naděje byla zahrabaná v pekle. Spálili ji tam na uhel. Na krku jako šperk jí visel náhrdelník z provazu. Tělo se jí houpalo ve větru. Nekřičela o pomoc. Přišla a skočila z dubu pod širým nebem. Bez hvězd. Přirozeně. V kapse měla jen malý zmuchlaný kousek papíru, na kterém stálo:

A tak mi říkali,
že jsem blázen.
Kvůli mně plakali,
slzy padaly na zem.
Já jsem tam jen stála,
ve stínu nočního moře.
Voda bez ryb vzplála,
Měsíc byl ukryt v noře.

Nebesa největší tehdy slzela.
Ne, však kvůli mně,
to by bylo zbytečné.
Kapky deště a louka z jetela.
A na té louce
tiše spal.
V černé mouce
skryl svůj žal.
Muž se stříbrnými vlasy,
on zažil ty šílené časy.

Myslela jsem na něj,
oni mě soudili.
Řvou a mě haněj.
Rozumu pozbyli.

Nebo jsem šílená já.
Blázne, už sem nepatříš.
Vedle toho muže
stál můj kříž.
Vzhlédla jsem k nim
bez pocitu viny.
Prosím, ať jen sním,
vrhly se na mě jejich stíny.
Když stála jsem tam
a v rukou lano.
Už tě neznám,
krásná panno.
Naposledy.
Vzhlédla jsem ke hvězdám.
A vedle mě starý mnich,
stala jsem se jednou z nich.

Próza 20 – 23 let

••• Andrea Šťástková

C'est la vie aneb takový je život

Kdyby Daniela neměla takový hloupý zvyk chodit vždy a všude o deset minut dřív, možná by se nebyla dověděla, že její manžel spí se svou sekretářkou.

Daniela, která odjakživa milovala romantické příběhy a velká dramata, se kdysi rozhodla věřit tomu, že se svým manželem jsou příkladem páru, který měl šťastnou budoucnost danou ve hvězdách. A tak nebylo divu, že shledávala povahu konce jejich patnáctiletého vztahu poněkud málo dramatickou, snad až banální. Někomu by se mohlo zdát zvláštní, že ve chvíli, kdy vešla do dějství, které mělo převrátit její dosavadní život vzhůru nohama, necítila smutek ani bolest. Cítila spíš jen zklamání.

Ne že by předchozí roky společného života byly špatné. Manžel se s ní nikdy nehádal, nikdy ji nebil ani jí nezahýbal. Tedy, poslední položku bude patrně potřeba opravit. Ona byla na oplátku vzornou manželkou - měla nenáročné povolání v malé notářské kanceláři, díky čemuž mohla domů odcházet brzy, aby stačila nakoupit potraviny, udělat potřebné obchůzky a další věci.

„Počítám, že na oběd dnes nepůjdeme," hlesla, když stála v kanceláři. Sluneční světlo ji zprvu oslnilo, ale teď už se rozkoukala dost na to, aby si všimla červených tangových kalhotek na naleštěné podlaze. Zřejmě zde skončily v zápalu boje, napadlo ji. Když sekretářka zaslechla její hlas, vypípla vysokým hlasem. Jmenovala se Karla, což Daniele vždy připadalo jako velice málo ženské jméno. Teď jí její dřívější názor připadal směšný s ohledem na to, jak sekretářka ještě před chvílí demonstrovala svou ženskost na jejím manželovi.

Oba dva od sebe odskočili a jako ve filmu s Charliem Chaplinem spěšně poskakovali po místnosti. „Vysvětlím ti to," vydralo se z Petra přiškrceným hlasem. „Nemusíš," usmála se Daniela, „koukám, že se neuvidíme ani na večeři."

Vycházela z místnosti po měkkém koberci a napadlo ji, že to možná nebylo to nejchytřejší, co mohla říct, ale pak si uvědomila, že na tohle se na rozdíl ode všech zkoušek, které absolvovala na vysoké, nepřipravovala, a tak se nějaké to nepřesné vyjádření dá sem tam tolerovat. Scházela po schodech, vydechovala a nadechovala vzduch do plic a přemýšlela, co bude dělat.

Když mu řekla, že se neuvidí na večeři, myslela tím, že už nemá chodit. Na okamžik ji napadlo, že by mu mohla sebrat všechny barevné košile, kravaty a nalakované boty a vyházet je před dům, jako to dělají filmové hvězdy. Nebo by si mohla sednout s lahví whisky do jeho milovaného koženého křesla a vykouřit několik doutníků z Kuby, které si šetřil na zvláštní příležitosti. Pokud tohle není zvláštní příležitost, tak už nevím, co je, napadlo ji a vyloudila ze sebe prazvláštní úšklebek. Musel to být krajně znepokojující výraz, neboť dítě v kočárku stojící opodál se při pohledu na ni dalo do pláče.

Ve chvíli, kdy ji napadlo, že by mohla zavolat kamarádkám ze střední a jít na dlouhý a uřvaný flám, otevírala zrovna dveře do malé hnědé budovy. Prošla kolem kosmetického salónu Luan a obchodu s loveckými potřebami Neváhej a lov!, pak zabočila studenou spojovací chodbou doprava a celou svou vahou se opřela do těžkých kovových dveří.

Uvnitř na ni čekala důvěrně známá vůně překapávané kávy a čerstvého papíru, ještě teplého, jak vyjel z tiskárny. Pan notář Bodrý měl něco přes osmdesát let a v práci obvykle nebyl přítomen. Zato zde vzrušeně i méně vzrušeně pobíhali koncipienti a koncipientky, občas prohodili pár slov nebo do sebe strčili, a pak kvapně pokračovali ve své cestě od stolu ke kopírce nebo z kuchyňky ke stolu. Daniela došla ke své pracovní desce a plácla sebou do otáčecího křesla.

„Nějak brzy, ne?“ ozvalo se jí za zády. Natálie, recepční, momentálně ve funkci kancelářské zahradnice, zalévala květiny. Aniž by Daniela chtěla jakkoliv zpochybnit její schopnosti, nemohla si nevšimnout, že pod jejím odborným dozorem padly v této kanceláři za vlast už tři truhlíky afrikánů a dvě orchideje. Teď Natálie tupými nůžkami piplala brambořík. „Byli jste jenom na fast foodu? Já myslela, že mekáč nemusíš,“ uchichtla se, jen aby se mohla nadechnout a spustit další mocný příliv slov. „Představ si, co jsem teď četla. Jeden doktor, velká kapacita, řekl, že prý jenom pije kafe a vůbec nic nejí. Teda jí, že jo. Ale jenom večer nebo o víkendu. A prý, že se takhle dá dobře zhubnout. To nechápu. Já jím jenom ráno a dopoledne teda, víš, jak mám takový ty celozrnný sušenky. Ale odpoledne a večer pak už nic, protože to se to nejvíc ukládá. Večer se snažím hlavně cvičit. Cvičit a nežrat, to je hlavní!“ zasmála se a aniž by čekala na odpověď, zmizela za rohem místnosti.

Daniela strávila celé odpoledne prací a docela jí to ubíhalo. Přes veškerou dopolední absenci emocí nyní pociťovala, že při návratu domů už takové štěstí mít nebude. Vrátit se domů znamenalo v jejích očích kupodivu něco jako vrátit se na místo činu. Což bylo zvláštní, protože

skutečné místo činu bylo přece v osmnáctém patře vysoké prosklené budovy nazvané nějakým futuristickým architektem Kaskády Praha.

Když odbila pátá, odhlásila se ze svého účtu a vypnula počítač. V metru cestou domů vytáhla z kabelky knížku půjčenou od kamarádky Marie. Marie věřila, že vesmír naslouchá naší energii a každému přinese to, co on sám vysílá ven do světa. Danielu napadlo, že ona tanga vůbec nenosí, natož aby je vysílala po podlaze kancelářské místnosti. Knížka s přihlouplým názvem Vesmír tě vidí měla lesklý přebal a spoustu polámaných oslích uší. Zjevně měla mezi Mariinými přáteli velký úspěch. Anebo - a to bylo pravděpodobnější - ji Marie vyhrabala v nějakém antikvariátu v krabici s knihami na odpis. Hned v úvodní kapitole se psalo cosi o následování vnitřního já a podpoře niterných tužeb. Daniela náhle pocítila silnou touhu vyhodit knihu z okna vagónu, když vtom známý robotický hlas oznámil, že je na konečné zastávce. Dál už musí autobusem.

Zatímco ji slunce hřálo do zad, sledovala dívku sedící opodál, jak několik minut odolává stejně starému chlapci, než mu nakonec dovolí chytit ji za ruku. Takhle stydlivá Daniela nikdy nebyla. Vlastně měla ráda napětí a dobrodružství, i proto si ke studiu vybrala práva. Dynamičtější povolání podle ní měli už jen saniťáci a lékaři, jenže to nebylo nic pro ni, protože se děsivě štítila krve. Předtím, než potkala Petra, by si nikdy neuměla představit žít klidně na předměstí, věnovat se záhonům, vaření a úklidu.

Autobus zastavil a Daniela se za pár minut octla před domem. Zalitý odpoledním květnovým sluncem vypadal jako z katalogu rodinného života. Vzala za kliku a s malým píchnutím u srdce otevřela dveře. Po Petrovi nebylo doma ani památky, ale jeho věci nezmizely.

Najednou byla hrozně unavená. Svlékla se, dala si sprchu, sešla dolů po schodech a plácla sebou na gauč. Po chvíli se zvedla, namazala si chleba s paštikou a pak se vrátila ke gauči a televizoru.

Ráno ji vzbudilo šimrání na noze - byl to Ben, světle krémová čivava, která teď chtěla pohladit a především dostat nažrat. V televizi, kterou v noci nikdo nevypnul, běžela zrovna šňůra telemarketingových vystoupení. „Chcete recept na šťastný život? Ano, kolekce dřevěného nábytku Sierra předčí vaše očekávání! Máte už nejnovější titanový mixér? Naporcuje zeleninu během třiceti sekund!“ valilo se z televize. „Máte věrného manžela? Ne? Pokud si objednáte jednoho, pošleme vám druhého zdarma!“ mumlala si Daniela, zatímco lžičkou dolovala psí žrádlo z konzervy.

Díky bohu, že je sobota, napadlo ji. O vteřinu později si ale uvědomila svůj omyl - celý den volna znamená mnohem víc času na přemýšlení o tom, co se stalo. Možná by se mohla rozptýlit přípravou nějakého náročného jídla. Nebo by si mohla vyjet do přírody, vzít s sebou Bena a udělat nějaké pěkné fotky. Mozek jí pracoval na plné obrátky. Nakonec vyběhla po schodech do Petrovy pracovny (potlačila velkou chuť podívat se za dveře, zda se tam neskrývá nějaká sekretářka) a zapnula počítač. Několik minut zadávala hesla jako Kam na výlet a Dovolená pro klid. Nic ji ale nezaujalo až do chvíle, kdy očima spočinula na reklamě s nápisem Jeďte hned! Rozklikla reklamu, která obsahovala nabídku tří zájezdů. Ten nejlevnější lákal neprozřetelné zvědavce na tři noci strávené v příbytku na sibiřské pláni. Nepřichází v úvahu, řekla si a podívala se na zájezd do Adršpašských hor. Hlavou jí problesklo, že tam byli s Petrem, takže to nepřipadalo v úvahu. Poslední, dvoudenní zájezd byl do Paříže. To je dokonalá ironie! Paříž, město zamilovaných, které nikdy neměla šanci vidět ani s jedním ze svých ex ani se svým manželem, by teď navštívila sama. Romantické kavárničky na každém kroku by se jí vysmívaly do očí a lidé v autobuse by se překvapeně rozhlíželi, proč místo jejího spolujezdce zůstalo prázdné. Zazvonil telefon.

Byla to máma. Ačkoliv Daniela trochu tušila, co přijde, pokud jí ohlásí novinky ze svého života, rozhodla se přece jenom vyjít s pravdou ven. Pokud to bylo možné, dávala přednost rychlému stržení náplasti než pomalému sloupávání.

Máma byla překvapivě ticho. Z reproduktoru mobilního telefonu se ozývalo jen napjaté funění. „Takže pojedu do Francie," uzavřela své vyprávění Daniela. „Akorát se mi nechce jet samotné. Ty bys nejela?" navrhla původci funění na druhém konci telefonního hovoru. „Víš, jak jsem na tom se zády. Několikahodinovou cestu v autobusu sotva zvládnu," řekl mámin hlas popravdě. „Ale jestli tak moc nechceš jet sama, vezmi si Bena," dodala smířlivě. „Vezmu si Bena," řekla Daniela a zavěsila, „a několik lahví vína." Čivava se překulila na bok a začala chrápat.

Po šesti hodinách cesty se autobus plížil po německé dálnici. Daniela si sice výlet nijak zvlášť nemalovala - na to ostatně nebyl ani čas - ale musela si přiznat, že doby cestování stopem a spaní ve stanu jsou ty tam. Zkrátka si odvykla na nepohodlí. Propracovala se už první polovinou lahve vína a sledovala unylý romantický film, který cestovka pouštěla. Chudou dívku potkal bohatý muž, ale předstíral, že není bohatý. Daniela byla šťastná, když zastavili na benzince; Ben byl ješ-

tě šťastnější. Venku pršelo, a tak se hlouček zamilovaných párů tísnil pod přístřeškem u benziny. Daniela šla až na samý okraj, co nejdál od všech ostatních, jako by se snad mohli nakazit její mrzutostí. Ben vesele běhal na vodítku a očůrával každý kousek obrubníku. Větší část travnaté plochy se rozprostírala několik metrů za benzinku. Daniele se tam moc nechtělo. Neměla deštník a jít promočená do autobusu, kde stráví ještě celou věčnost, nevypadalo jako moc dobrý nápad. Odepla Bena z vodítka a ve tmě sledovala jeho světlý poskakující ocásek. Vtom si uvědomila, že by o sobě mohla dát vědět mámě. Rozsvítila telefon. Dvacet zpráv, patnáct zmeškaných telefonů. Od Petra. Zůstala zírat na telefon. „Pozor!“ ozvalo se náhle ze tmy. Světlý ocásek nikde. Rozběhla se do deště a volala na Bena. Kolem projížděly zpomalující kamiony i osobní vozidla. Ben musel vběhnout pod auto, vířilo jí hlavou. Nekontrolovatelně se rozbrečela a místo volání plynule přešla v hekání. Promoklá na kost přecházela mezi auty směrem k autobusu. Delegátka mi pomůže, zadoufala. Pohlédla k autobusu. Spatřila bílou čupřinu a růžový vyplazený jazyk. „Bene!“ rozběhla se k autobusu. Bena svíral v náručí muž o něco starší než Daniela. „Proč jste ho pouštěla?“ řekl. „Kde jste ho našel?“ odpověděla Daniela otázkou a vzala si čivavu do náručí. Muž si povzdechl: „Příště si dávejte větší pozor. Kdybych si ho nevšiml, mohlo být po něm.“ Muž se otočil a zalezl do autobusu. Daniela nastoupila a společně s ní i celé osazenstvo, které dychtivě sledovalo, co přijde.

Jakmile Daniela osušila sebe i Bena, došlo jí, jak se chovala. Plytký romantický film právě dozníval; stejně tak víno, které předtím vypila. Najednou si připadala hloupá a bezohledná. Pocítila velkou potřebu zasadit se o to, aby muž, který jí našel psa, byl pasován na rytíře. Očima vysledovala, kde sedí a chtěla se vydat jeho směrem. Naštěstí ji přemohla únava, a tak usnula v bílém chlupatém obětí.

Ozvalo se houknutí mikrofonu a Daniela si všimla, že dorazili do Paříže. Obloha byla modrá, Ben rozespalý a veselé páry žen a mužů na okolních sedadlech se tetelily radostí. Daniela se na sedadle vzpřímila a začala se zušlechťovat.

Celý den byl napěchovaný zážitky. Podle měřidla na mobilu ušla Daniela ten den přes čtrnáct kilometrů, a to ještě několikrát přejížděli po centru metrem. Delegátka měla solidní přehled o všem, co se tu stalo od začátku stavby katedrály Notre Dame až po zvolení Macrona a Daniela měla co dělat, aby udržela krok s přívalem nových informací. Když udělali pauzu na focení, uvědomila si, jak je příjemné znovu nasávat nová sdělení a rozhodla se,

že se tím pocitem nechá naplno pohltit. Ostatní účastníci až takový zájem o kulturu a historii neměli - mnohem více se těšili na příležitost zapadnout do malé kavárny na nefalšovanou francouzskou palačinku a kávu.

Pravdou bylo, že Daniela občas nenápadně sledovala, kde ve skupině se nachází její včerejší zachránce. Ale když viděla, že kráčí kolem Vítězného oblouku bez sebemenšího zaujetí, rozhodla se, že ho nechá na pokoji.

Vrcholu blaženosti dosáhla, když se dostali do Louvru. Stovky a tisíce obrazů a nespočet různě barevných místností, které jako by čekaly, až je objeví. Bena musela před vchodem schovat do batohu, čemuž předcházela krátká trapná epizoda, během které na ni tamní hlídač vykřikoval: „Psi sem samozřejmě nesmí, mademoiselle!“ Daniela, jako ostatně už mnohokrát v životě, spolkla hrdost, nacpala psíka do batohu a hrdě vkráčela do skleněné pyramidy.

Navečer byla objednaná společná večeře v typické francouzské hospůdce. Všechny páry se musely nastrkat do jedné malé místnosti, kam jim dva málo příjemní číšníci nosili postupně několik chodů. Danielu polil pot, když viděla, že si nejspíš nebude mít kam sednout. Náhle spatřila volný stolek pro tři u okna. Malými krůčky k němu docupitala, posadila se a vítězoslavně vzala do ruky malou skleničku s přípitkem. Nadechla se, vydechla a napila se nápoje. Vtom se před ní objevil její včerejší zachránce. Vedle sebe měl tmavovlasou ženu. „Můžeme si přisednout?“ zeptal se. Daniela úlekem polkla. Ucítila hrozné pálení v krku a začala kašlat. „Budu to brát jako ‚ano‘,“ poznamenal muž a s partnerkou se posadili. Daniele tekly slzy a snažila se pálení uhasit vodou.

„Já jsem Magda,“ usmála se tmavovláska, „a tohle je můj bratr Honza.“

Daniela pohledem odkryla své překvapení a představila se.

„To jsi ty, komu včera Honza chytal psa, viď?“ usmála se Magda. Daniela nepatrně přikývla. „No jo, Honza je takový zachránce. Mě zachránil taky, když se mnou jel. Můj přítel totiž… no na poslední chvíli to odřekl. A zájezd nešlo zrušit. Tedy, chtěli mi vrátit jen dvacet procent ceny a to jsem řekla, že radši pojedu,“ usmála se.

„Možná, že teď už bychom se mohli najíst,“ vydechl Honza, když číšník přinesl předkrm.

Zbytek večera proběhl v poklidu. Magda obstarávala většinu mluvení. Postupně z Daniely vytáhla, co studovala, kde pracuje, kde bydlí a kolik je Benovi. S Honzou probrala, co ještě musí koupit rodičům a té které kamarádce. Po pětichodové večeři se všichni odšourali k východu a přetížený autobus vyjel směrem k tříhvězdičkovému hotelu.

Další den Daniela opět poslouchala delegátku, ale v jednu chvíli se k ní připojila veselá Magda a pak už se neodpojila. Jako její věčný ochránce ji stále doprovázel Honza. Při rozchodu se Magda stavovala v každém pouličním obchůdku. Honza nakonec navrhl, že se s Danielou posadí na kávu a sestra ať si oběhne, co potřebuje.

Kavárna byla zařízená v retro stylu a velkými skleněnými okny dovnitř protékalo teplé polední slunce. Oba si objednali a Daniela odešla na záchod. Když se vrátila, Honza držel v rukou její fotoaparát.

„Máš tam některé fakt pěkné fotky," usmál se, „jak dlouho se tomu věnuješ?"

„Pár let, ale jen o víkendech," odpověděla.

„Vždycky se mi to líbilo. Dává to člověku svobodu zachytit nějaký okamžik tak, jak zrovna je. Zastavit čas. Je to prima."

„Takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlela," řekla popravdě. Vypili si kávu, snědli teplé bagety s máslem a v dlouhé ulici pokukovali po Magdě. Honza vyprávěl, co dělá, když ho Daniela přerušila. „Ani jsem ti nepoděkovala. Zachránil jsi mi psa. Včera jsem byla vyčerpaná a celkově mimo. Moc děkuju," řekla a usmála se.

„Co jsi vlastně dělala, že sis toho nevšimla?" zeptal se Honza věcně.

Řekne pravdu, nebo si vymyslí něco méně ponižujícího? Zaváhala a pak odvyprávěla, co se za poslední tři dny odehrálo. Sledovala proměny v jeho tváři.

„Mrzí mě to," řekl pomalu. Místo odpovědi se usmála. Pár metrů od nich už stála Magda, omotaná barevnými šátky a s rukama plnýma plastových tašek s obrázky francouzské vlajky. „Mám všechno! Můžeme se vrátit ke skupině!"

Navečer už byla Daniela hodně unavená. Celý notes, který měla schovaný ještě ze školy, měla popsaný fakty o Velké francouzské revoluci, Picassovi a žlutých vestách. Ben byl také utahaný, dnes toho ušel ještě míň než den předtím. Dívala se z okna do ulic zářících neonovými nápisy a pouličními lampami a přemýšlela, že vynechá poslední zastávku - věž Montparnasse. Navštěvuje se vždy po setmění, protože pak je vidět celé zářící město jako na dlani.

Nakonec se přemohla a s kupou šťastných, ale unavených lidiček nastoupila do výtahu. Z patra, kde výtah končil, skupinka vyšlapala několik desítek schodů a ocitla se na střeše. Ledový večerní vítr se zahryzl do každého odhaleného kousku kůže. Většina účastníků si udělala pár fotek a seběhla dolů do tepla. Daniela stála a dívala se na zlaté město.

Tolik lidí, tolik příběhů, tolik osudů. Kolik z nich má asi šťastný konec?

„Krásné viď?“ ozvalo se jí za zády. Honza přišel blíž, postavil se vedle ní a zahleděl se do dálky. „Co teď budeš dělat? Tedy, až se vrátíš? Máš kam jít?“

Daniela vdechovala studený vzduch. „Myslím, že se pokusím zase najít svoje místo v životě. Začnu dělat to, co mě opravdu baví. A teď, díky tomuhle výletu... díky tomuhle městu jsem si uvědomila, že je toho ještě tolik, co neznám, a chci znát. A každá chvíle se počítá. Protože jak jsi řekl - fotografie zachytí moment, ale čas nevyhnutelně plyne dál. A já chci ještě hodně šťastných momentů, na které si budu pamatovat.“

Honza byl zřetelně překvapený. „To jsem nečekal,“ zasmál se, „ale myslím, že je super, že víš, co chceš. Asi bych to taky mohl zkusit.“ Daniela se usmála. Stáli vedle sebe na střeše, oba se trochu chvěli zimou a pozorovali proudění pod sebou. Pak se beze slova vrátili po schodech k výtahu a do autobusu.

Když teď Daniela otvírala dveře od domu, už neměla pocit, jako by se vracela na místo činu. Měla pocit, jako by se vracela k místu, které pro ni bude novým začátkem. Zavolala Petrovi a domluvila se s ním, jak to udělají s domem a věcmi. Vybalila si a pak si sedla k počítači. Na internetu si vyhledala dostupnost přípravných kurzů k notářským zkouškám a hned se přihlásila. Co se týče znalostí, má co oprašovat. Ale to nevadí. Žádný učený z nebe nespadl. Došla do lednice a vyndala konzervu s masem pro psy. Cinknul mobil a objevila se zpráva od Honzy. Zval ji na kávu. Když něco končí, něco jiného začíná, napadlo ji.

••• Vojtěch Hrůza

Mrknutí hvězdy

Tichou místností proplul zvuk křupajících kloubů. Adam si konečně protáhl záda, která se až do této chvíle hrbila nad ovládacími panely s tisícem nejrůznějších tlačítek. Následovalo dlouhé a hlasité zívnutí. Ač Adama jeho práce naplňovala, cesty tam a zpět pro další vzorky ke zkoumání byly vždy neskutečně nudné a ubíjející. Nebylo tu nic, čím by si mohl krátit čas, nebo něco, co by dělalo cestu alespoň trochu vzrušující.

„Dáte si kávu pane?“ ozval se ze zadní části kokpitu hlas asistenčního robota.

„Jo, Coddy, to bys byl moc hodnej. Můžeš mi udělat jednu Irskou?“

„Je mi líto, pane, ale konzumace alkoholu během letu je nezákonná.“

„Fajn, tak jedno espresso,“ vyslovil svou volbu a otráveně protočil oči. Robot přikývl a zmizel ve vedlejší místnosti, kde byla kromě schodů dolů do strojovny také malá kuchyňka.

„Hmm, musím se oholit až přiletím zpátky,“ komentoval Adam svůj odraz ve vypnutém monitoru. Jako by to snad ale bylo naplánováno naschvál, najednou se display rozsvítil.

„Příchozí hovor od: Svatopluk,“ přečetl Adam v duchu text na obrazovce a bez momentu váhání zmáčkl zelené tlačítko s bílým sluchátkem. Nápis zmizel a byl v mžiku nahrazen značně rozrastrovaným obličejem mladého muže.

„Č…au Adame! Tak co? Kd…e vězíš?“

„Perfektní načasování Sváťo. Akorát se blížím k Frickovi, takže se to pěkně seká. Dávám tomu tak pět minut, než mi vypadne signál kompletně.“

„Aha, n… o tak to se nedi… vím. To je pě… kná dálka už. Hlav… ně se nezdržuj. Šéfová je už n… vrlá.“

Adam se pousmál. Představil si vedoucí výzkumu, starou profesorku Zahradníčkovou, jak nadává, že už se zase moc courá s nákladem, a jak mlátí Svatopluka za každou drobnou chybičku gumovou rukavicí. Na takové scénáře už byli oba velmi zvyklí.

„Hlavně se drž Sváťo. Budu tam co nevidět.“

„Faj…n. …ak hlavně le… opatrně. …ezapomeň: Ve vesmíru by tě n... do neuslyšel křičet.“ Svatopluk na něj šibalsky mrknul.

„Ty jsi pako," stihl Adam ještě zanadávat, než display zhasnul a tvář jeho přítele nahradil nápis: „Mimo dosah."

O pár minut později loď konečně přistála na asteroidu FR1-CK. Díky tomuto označení se mu mezi pracovníky laboratoří říkalo „Fricek." Byl to takový malý kus skály, na kterém však bylo k nalezení tolik nejrůznějších minerálních vzorků, že to byl úplný ráj po každého geologa.

Adam postupoval tak, jako vždycky. Otevřel bok lodi, vyvezl ven bedny a začal do nich házet co nejvíc kamení. Na druhu nezáleželo. Tentokrát nikdo nepožadoval nic specifického, tudíž si mohl dovolit brát naprosto všechno. Měl rád takové úkoly. Poslední, co by chtěl po tak nudné cestě, je hrabat se někde v zemi a zkoumat, jestli to, co drží v ruce, náhodou není křemík. Stejně mu to všechno vždycky přišlo naprosto stejné.

Po pár minutách už bylo hotovo. Deset beden bylo naloženo těmi největšími kusy, které mohl sám unést. Zavřel tedy boční vchod do lodi a opět přečerpal kyslík. Byl čas odletu. Najednou však jeho oči přistály na něčem zcela výjimečném. Místní světle modrá hvězda perfektně lemovala horizont asteroidu. Byl to kouzelný pohled, proto se Adam rozhodl se startem ještě chvíli počkat a pokochat se.

„Zahradníčková se kvůli pár minutám navíc nezblázní," pomyslel si a opřel hlavu o paže.

Až v takto nově nabyté poloze si ale všiml něčeho zvláštního. Něco stálo tam v dálce na kopci. Zamhouřil oči, aby lépe rozpoznal tvar. Ať se však díval sebelíp, nemohl si pomoct, ale viděl tam stát humanoidní siluetu naprosto bez jediného pohybu.

„To tu bylo vždycky?" položil sám sobě otázku, aniž by očekával, že ho napadne odpověď.

Najednou jako by někdo začal blbnout s pojistkami vesmíru. Hvězda zablikala.

„Co? Jsem snad blázen?" řekl Adam, tentokrát už nahlas, a zadíval se na onoho zářícího obra ještě pozorněji. A opět, další zablikání. Měl pocit, že snad blouzní. Hvězdy přeci nejsou žárovky. Nemohou takhle blikat. Přesně v ten moment však došlo k něčemu ještě podivnějšímu. Předtím jasné modré světlo nahradila temná rudá záře, která sotva osvětlovala povrch asteroidu. Jako by celou hvězdu někdo přitemnil a obarvil.

„What the fuck?" zanadával Adam ve svém rodném jazyce a odskočil od čelního skla, „tohle nemůže být pravda!"

A v tu chvíli došlo ke třetí náhlé změně. Celá loď hlasitě zasténala a zhasla. Spolu s temnotou tam venku bylo sotva vidět na krok.

„Oh, you've got to be kidding me!" lamentoval pilot dál a poslepu

se snažil najít baterku, kterou vždy nechával na malém stolku vedle kontrolního panelu. Tiše si mezitím šeptal pasáž z instruktážního manuálu.

„V případě celkového výpadku napájení zkontrolujte vodící kabely G2 a 8Z u palubního generátoru. Záložní zdroj dokáže udržet podporu života v chodu jen 8 hodin, tudíž opravu v žádném případě neodkládejte. Fajn, to je super. Ale v týhle tmě bych ty kabely ani neviděl, natož je kontroloval."

Po značné chvilce slepého bloudění jeho ruka konečně přistála na známém válcovitém objektu.

„Yes! Mám ji!" zvolal Adam pro sebe a posvítil si na zbytek temného kokpitu.

Než však stihl cokoliv podniknout, ozval se z kuchyně ohromný rachot. Bylo slyšet, jak se tuna nádobí hrne na zem. Nejspíše se i nejedna věc rozbila, jak šlo usoudit ze zvuků řinčícího skla.

„Coddy?" na Adamovu otázku nikdo nezareagoval. Kromě divného šoupavého zvuku, který najednou jemně rezonoval po celé lodi, nebylo slyšet nic.

„Hej Coddy, co tam blbneš?!" zkoušel na svého asistenčního robota zavolat znovu. Ani tentokrát se však nedočkal odpovědi. Loď byla téměř kompletně tichá.

„Sakra, tak co tam proboha dělá?" zabručel Adam nevrle pro sebe a vydal se směrem ke dveřím do kuchyně.

„Pitomí roboti! Akorát udělaj bordel a pak..." Jakmile se dveře odšouply stranou a odhalily mu stav místnosti s kuchyňkou, naprosto zbledl. Všude byl nehorázný nepořádek. Jedna z kuchyňských desek byla převalena na zem. Talíře a mísy se z ní vyvalily ven a většina z nich se i stihla roztříštit. Sklenice, spolu s konvicí plnou kávy, potkal stejný osud.

„Co se tu do háje stalo?" pomyslel si Adam a zbledl. Jeho situace byla opravdu neobvyklá a co bylo nejhorší, podobala se začátkům hororových filmů. Nebyl tu ale čas na ztrácení nervů. Ať už byla jeho situace jakákoliv, musel ji nějak vyřešit. Měl patřičný výcvik k tomu, aby nepropadal panice v takových situacích.

Náhle se celou lodí rozlehla další rána. Tentokrát přišla z prostředku lodi, kde se nacházela obývací a rekreační místnost. Zvuk však, na rozdíl od toho předtím, zněl tentokrát spíše kovově. Adam náhle ztratil chuť kamkoliv chodit. Měl strach. Něco tu nebylo v pořádku.

Ticho se na palubu lodi už nevrátilo. Neustále se ozývaly nové a nové zvuky, které se však postupně vzdalovaly, až nebyly téměř vůbec slyšet. Pouze tehdy sebral Adam odvahu podívat se, co se vlastně stalo.

Pomalu se proplížil skrz klikatou chodbu a dával při tom pozor na to, aby ho světlo baterky neprozradilo. U dveří obýváku se krátce zastavil. Ruka se mu klepala nad zeleným tlačítkem s nápisem „otevřít“.

„Hlavně klid. Je to jen Coddy. Coddy co tě neposlouchá a dělá bordel. Ó bože, jak já toho idiota zabiju,“ zamumlal si tiše sám pro sebe a konečně otevřel dveře.

Pohled na obývák však byl ještě horší, než mohl očekávat. Na zemi totiž ležely rozházené kusy plechů a elektroniky, které už jen velmi vzdáleně připomínaly palubního asistenčního robota.

„Coddy! Pane Bože!“ Adam okamžitě přiskočil k oněm troskám a začal je prohlížet. Z několika součástek bylo ihned jasné, že se jedná o onen stroj, kterému ještě před chvílí nadával. Jeho stav byl však strašlivý. Krycí desky byly zohýbané a roztrhané. Vnitřní elektronika na tom nebyla o moc lépe. K tomu všemu navíc nespočet částí zdobil místnost, jako by je tu někdo všude ve spěchu rozházel.

„Někdo?“ zarazil se při této myšlence Adam. Pokud byl Coddy rozbitý, tak co dělalo ten rámus? A ještě lepší otázka: Co vlastně toho robota zničilo?

Až nyní si mladý pilot všiml rýh v podlaze a na některých stěnách. Vždy byly tři, které šly vodorovně vedle sebe. Chvíli se na ně díval a spekuloval, od čeho by tak asi mohly pocházet. Všechno tady bylo tvořené z kovu, takže ať je vytvořilo cokoliv, muselo to být pěkně tvrdé.

Adam lehce ohnul tři prsty a pomalu jimi přejel nad šrámy kolem dveří. Jeho srdce se při tom mohlo zbláznit. Strach vyhnal jeho tep do ohromné frekvence. Ať nad tím totiž přemýšlel jakkoliv, ty stopy mu nepřipomínaly nic jiného než pár ohromných drápů.

Vrzání, které předtím bylo slyšet jen odněkud z chodeb, se najednou začalo přesouvat. Bylo zase o něco dál. Díky tomu Adam usoudil, že asi bude nejlepší čas vydat se ke generátoru. Při každém kroku ho však tížily jeho vlastní myšlenky

„Je to mimozemšťan! První kontakt s vetřelcem! Já tady chcípnu!“

Tuto mantru si opakoval až do chvíle, než došel k velkým kovovým dveřím vedoucím ke generátoru. Byly opatřeny několika cedulemi, které však někdo, nebo něco, stihlo poškrábat natolik, že jejich nápisy již nebyly k rozpoznání.

„What the hell?“ zašeptal si pro sebe Adam, když si vchod prohlédl pozorněji. Veškeré rýhy se soustřeďovaly kolem prostředku, kde se dvě části posuvných dveří spojovaly. Bylo vidět, že ten neznámý návštěvník toužil dostat se dovnitř. Ale proč?

„BUCH!“ Další kovová rána vylekala Adama až tak, že nadskočil a málem upustil baterku. Nepřišla totiž odněkud z dálky, ale ze zdi přímo vedle něj. Naštěstí to vypadalo, že záhadný vetřelec je prozatím zaměstnán hledáním východu z ventilace. Bohužel, zvědavost nedopřála muži klidu. Chtěl vědět, s čím přesně má tu čest. Proto se skrčil a posvítil přes kovovou mřížku do až příliš prostorné ventilační šachty.

Naprosté ticho. Nějakou dobu se nic neozývalo. Bylo to, jako by náhle ohluchl. Žádné jemné vrčení lodi, ani žádné kovové skřípění. Prostě ticho.

Náhle se zpoza rohu větrací šachty vynořily tři dlouhé drápy a zahákly se o stěnu. Adam se jen tak tak udržel, aby nevykřikl. Jeho panické myšlení ho urychleně táhlo pryč od ventilace a směrem k nejbližšímu místu, kde by se mohl schovat. Naštěstí stála v rohu chodby jedna prázdná krabice. Byla vadná a netěsnila vzduch, proto zde čekala na opravu, než by se znovu dala použít pro sběr vzorků. Nyní se její vada skvěle hodila.

Adam bleskurychle sundal víko, skočil dovnitř, zhasl baterku a rychle za sebou zavřel. Nechal však vršek bedny lehce pootevřený, aby mohl alespoň trochu vidět, co se venku děje.

S hlasitou ránou se mříž od ventilace rozrazila. Moc toho sice nebylo vidět, ale nějaké stvoření se opravdu začalo plazit ven. V té tmě však nebylo znát, o co se jedná. Tvor se spíše plazil a vydával při tom vrčivé zvuky, občas přerušované hlubokým pípnutím.

„Oh fuck, oh fuck, oh fuck!“ omílal si dokola Adam a držel si ruku před pusou, aby snad i jeho dech nebyl příliš slyšet. Byl si téměř jistý, že ho čeká jistá smrt, pokud by ho ta bytost objevila.

Mimozemšťan se náhle opřel do dveří a začal je násilím roztahovat od sebe. Jejich úpěnlivé skřípění naznačovalo značný odpor, ale přesto se od sebe jednotlivé půlky začaly vzdalovat. Když byly otevřené dostatečně, tvor proklouzl dovnitř. To Adama zmátlo ještě víc. Co tak asi může chtít s jeho generátorem? Na tom teď nezáleželo. Bylo na čase něco dělat.

Pomalu se vysoukal z bedny a dával při tom pozor, aby se neozvalo ani to sebemenší zaskřípění. Měl to štěstí, že vetřelec dělal ve vedlejší místnosti značný hluk, který přerušil i drobné skřípění otevírající se krabice.

Během opouštění svého úkrytu si Adam povšiml rudého hasicího přístroje, který visel na stěně. To byla alespoň malá naděje. Na palubu plavidel bez armádního označení nesměly zbraně, tudíž by bylo

těžké najít cokoliv, čím by té bytosti mohl alespoň ublížit. Postříkání pěnou by ji však mohlo alespoň na chvíli oslepit, pomyslel si a okamžitě po nástroji hrábl.

Téměř neslyšitelnými kroky se připlížil k vetřelci. Stále ho nebylo příliš vidět bez asistence baterky, ale drobné svítivé diody a displaye generátoru alespoň trochu místnost vzdálily naprosté tmě. Nebylo na co čekat. Ta potvora stála přímo tam. S rukama třesoucíma se jako rozhoupané želé Adam namířil na svůj cíl a stiskl spoušť. Ihned po dopadu pěny sebou tvor začal zmítat a házet.

„AAAAAAAH!“ Adam už se neudržel. Jeho nervy v této situaci naprosto povolily a daly prostor panickému křiku. V útoku z dálky pokračoval tak dlouho, dokud kompletně nevyprázdnil celý hasicí přístroj. I tehdy se však vetřelec stále ještě hýbal. Popadl tedy onu oválnou nádobu za její vršek a začal do tvora mlátit hlava nehlava. Duté kovové rány rezonovaly celou lodí, spolu s výkřiky jejího pilota, které mu dodávaly odvahy.

*CINK! „Instalace hlasového modulu úspěšně dokončena,“ ozvalo se z bytosti, jejíž podoba se ztrácela pod ohromným nánosem hasicí pěny.

„Pane, prosím, neútočte na mě. Úmyslné poškození lodního robota je trestáno pokutou až ve výši...“ Adam nemohl uvěřit svým uším.

„Coddy?!“ zvolal překvapeně a odstoupil od mimozemšťana. Jeho tělo se vyhrabalo z pěny a umožnilo, aby si na něj mladý pilot konečně pořádně posvítil. Bylo jasně mechanické.

„A-ale... Vždyť Coddy... Teda ty jsi... Tvé tělo tam...“ koktal ze sebe Adam jednu myšlenku za druhou. Nemohl pořádně pochopit, co se tu vlastně stalo.

„Mé tělo podlehlo výpadku proudu. Byl jsem zkratován. Abych vám mohl dále asistovat, uploadoval jsem se do tohoto prototypu těžebního drona. Omlouvám se, že mi to tak trvalo, ale jak vidíte v této podobě nemám nohy. Doporučuji, abyste je pro tuto schránku co nejdříve doobjednal.“ Bylo těžké uvěřit, že za tím vším opravdu stál pouze on.

„Ale... proč bylo tvoje tělo tak rozervaný? A... ty škrábance všude?“

„Prosté. Toto tělo nemá v databázi disk s manuálem k opravě poruch lodi. Musel jsem ho tedy vypáčit ze svého starého těla. Bohužel tento dron má v současnosti k dispozici pouze úchytové drápy, namísto klasických prstů, tudíž byly pohyby po lodi a manipulace s mým tělem značné obtížné. Navíc jsem byl nucen poškodit jedny dveře. Omlouvám se za ten nepořádek. Pojišťovna by však poškození palubním asistentem měla pokrýt.“

Adam si oddychl. Žádný mimozemšťan a ani žádné nebezpečí. Jen Coddy a velké nedorozumění. Nemohl si pomoct, musel se tomu zasmát.

Opravy lodi trvaly poté už jen pár minut. Kabely, které z nějakého důvodu přestaly fungovat, byly nahrazeny náhradními. Energie se následně znovu rozběhla po celém vozidle a obvyklý mechanický šum opět naplnil každou z místností.

„Hele, i ta hvězda už je v pohodě! Coddy, co jsi s ní vlastně udělal? To byl nějaký filtr na čelním skle, nebo tak něco?“ zeptal se Adam, když dorazil do kokpitu a opět uviděl čistý kamenitý povrch Fricka, osvětlený výrazným modrým světlem nejbližší hvězdy.

„To jsem neudělal já, pane. Je mi líto, ale o tomto fenoménu nemám žádné záznamy.“

Pilot však Coddyho neposlouchal. Jeho oči upřeně sledovaly humanoidní siluetu na obzoru. Byla blíž. Rozhodně byla nyní o něco blíž.

„Odlítáme Coddy. Hned! Tady nechci zůstávat,“ řekl Adam a stiskem několika tlačítek zvedl loď z povrchu asteroidu a nastavil autopilota. Pouze až když opět pluli vesmírem si trochu oddychl. Nevěděl, co přesně se stalo, ale zkoumat to nehodlal. Byl vyčerpaný a měl žízeň. Oboje by spravil šálek kávy. Na Coddym už to ale nechávat nechtěl. Zvedl se a pomalu se odšoural do malé, značně zdevastované kuchyňky.

Na displeji kokpitu během jeho nepřítomnosti zatím probíhal diagnostický test. Systém ho prováděl vždy automaticky, když se restartoval, nebo v případě, že došlo k výpadku. Několik řádků textu zobrazovalo výsledné vyhodnocení:

Stav motorů: dobrý
Úroveň kyslíku: dostatečná
Podpora života: funkční
Podpůrné systémy: 20 aktivních
Úroveň paliva: 57 %
Formy života na palubě: 2
...

••• Denisa Korotvičková

Když rodina selže

„Ne, to je nemožné; není možné sdělit životní pocit, jaký člověk v tom či onom období své existence má - to, co vytváří její pravdu, její smysl - její jemnou a pronikavou podstatu. Není to možné. Žijeme tak, jako sníme - sami...“ - Joseph Conrad

Řítila jsem se po dálnici z našeho hlavního města rychlostí asi metr za hodinu, protože byl pátek odpoledne a stejný nápad jako já mělo snad padesát procent populace. Netrpělivě jsem bubnovala prsty o volant svého Hyundai, které bylo jen o pár dní starší než já, protože jsem ho zdědila po rodičích, kteří si ho koupili jen proto, aby v případě nutnosti mohli mamku okamžitě odvést do porodnice. Jako kdyby neznali sanitky. Ale na máminu obranu - ona vážně nesnáší nemocnice a všechno s tím jen vzdáleně spojené. Vlastně můžu být ráda, že jsem se narodila do sterilního prostředí, ať už to pokládáte za výhodu nebo ne.

Popojela jsem asi o dva metry, což byl největší posun za posledních dvacet minut, ale i tak jsem silně pochybovala, že se kvůli tomu vyplatilo startovat. Z reproduktorů se nelinula žádná populární hudba, ani zprávy, protože ty by mě jen deprimovaly řečmi o nehodě, která zřejmě ucpala silnici přede mnou, ale přednáška z dějin literatury, která mě v konečném důsledku deprimovala mnohem více než počty vážně zraněných.

I když to považuji za naprosto irelevantní, tak je mi dvaadvacet a studovat ještě nějaký ten pátek budu, takže se sluší navštívit alespoň o víkendu ty, kteří to všechno platí, než se zase zdejchnu ke svému příteli, který jen tak mimochodem už taky vydělává, ale na rozdíl od rodičů mě až tak moc nesponzoruje. Ne že by to bylo důležité.

Psala jsem si poznámky do bloku, který jsem měla opřený o volant, takže když jsem omylem zatroubila, lekla jsem se zdaleka nejvíc já, ale naštěstí se to moje zatroubení, které znělo spíš jako chabé volání o sešrotování, ztratilo v hluku dalších mnohem důstojnějších klaksonů. Propisku jsem odložila jen jednou a to když se kolona konečně pohnula, ale už jsem ji do ruky nevzala, protože se zdálo, že ten vrak i s mrtvolami odtáhli do nejbližšího příkopu, abychom aspoň my ostatní mohli někam dojet. Upřímně, moc mě to nezajímalo, pro mě bylo nejdůležitější, že jsem mohla nerušeně ukrajovat vzdálenost mezi mnou a teplou

večeří tou nejvyšší možnou rychlostí, což v praxi znamenalo asi stovkou za hodinu.

Akorát jsem sjela z dálnice a napojila se na rychlostní silnici, v čemž jsem oproti dálnici nepocítila žádný znatelný rozdíl, když mi píplа SMSka. Zašátrala jsem po mobilu v kabelce (stejně tak dobře jsem ho mohla zahodit do černé díry) a po hledání, které bylo bezesporu náročnější než polární expedice, nebo minimálně stejně tak náročné, jsem si konečně mohla přečíst zprávu, která mi přišla. (Mimochodem: používání telefonu za volantem je děsně nebezpečné, takže to doma radši nezkoušejte! Ale v autě jaksi nemáte jinou možnost. Mimoto, ne každý má volant doma).

Brzy mi však úsměv ztuhl na tváři.

Kéž by mě už žrali červi.

Stálo v SMSce a já okamžitě zahodila mobil zpátky do té bezedné jámy odvážně se nazývající kabelkou a sešlápla plyn až na podlahu. Tahle zpráva totiž byla od jediného člověka v mém okolí, od kterého bych ji i očekávala: od mamky.

~

Ve spěchu, který jsem nezažila, ani když jsem měla průjem, vzpříčily se dveře na záchod a já byla na špatné straně těch dveří, jsem odemknula dveře bytu a bez toho, že bych se třeba jen pokusila skopnout boty z nohou, jsem začala prohledávat celý byt. Nehledala jsem dlouho. Mamka byla v kuchyni. Ona a rivotril.

„Co to děláš?!“ vykřikla jsem spíš naštvaně než vyděšeně a vrhla se k ní.

„Nech mě umřít,“ zasténala má vlastní matka a malátně si přihrnula všechny prášky k sobě.

„No tos uhodla,“ obořila jsem se na ni a vyrvala jí prášky z rukou, což nebylo nic lehkého, ale já už měla mnohaletou praxi.

„Proč mě nenecháš umřít?!“ zaječela na mě a málem převrhla stůl, jak se nemotorně pokusila dostat se rychle na nohy.

Neudržela jsem se a vlepila jí facku, což, milé děti, není ani zdaleka takový dobrý pocit zadostiučinění, jak si nejspíš myslíte, když jste na rodiče opravdu hodně naštvaní, protože vám vzali váš milovaný mobil.

„To si fakt myslíš, že tě tady nechám chcípnout?!“ zařvala jsem na ni. „Máš rodinu, kurva! Rodinu, která tě má ráda! Ani to už pro tebe

nic neznamená?!“ mrštila jsem prášky o zeď, až se skleněná lahvička rozletěla na kusy a většina nevinně vyhlížejících bílých tabletek popadala do dřezu.

„Co si myslíš, že děláš?!“ poprvé za celou dobu, co jsem tady, což mi připadalo jako věčnost, se jí rozjasnily zamžené zelené oči a vyděšeně zírala na léky za mnou: „To mi pomáhá!“

„Do hrobu!“ zavrčela jsem a pevně ji stiskla v nacvičeném sevření, když se kolem mě pokusila prosmýknout.

„Však tam taky chci!“ procedila namáhavě skrz zuby, jak se marně snažila z mého medvědího objetí vymanit.

„Fajn!“ prudce jsem ji odstrčila, až tvrdě narazila do futer dveří vedoucích do ložnice, „ty si chcípneš, ale co my tady?! To tě vážně ani na chvíli nenapadlo, že tě třeba máme rádi? Že tě potřebujeme...?“

„Jako služku!“ přerušila mě nepříčetně.

„Ne!“ zařvala jsem, protože už mi tenhle stále se opakující argument brnkal na nervy, „jako milující mámu!“ Někde z velké dálky ke mně dolehlo cvaknutí klíče v zámku, ale bylo to, jako kdybych byla pod vodou a někde na břehu o podlahu cinknul špendlík. „Umřít je kurevsky lehký, to žít je těžký!“ zaječela jsem na ni s posledním dechem, ale to už se odnikud vynořil táta a popadl mámu za ruce, které opět natahovala po medikamentech.

Cítila jsem se naprosto vyčerpaná a taky už poněkud zbytečná, takže jsem je tak velkým obloukem, jak jen to malá kuchyň dovolovala, obešla a zamířila rovnou do svého bývalého dětského pokoje.

Ztěžka jsem dosedla na postel, kterou teď víceméně využíval buď brácha, nebo náš kocour, což v podstatě vyšlo nastejno - zvíře jako zvíře. Složila jsem hlavu do dlaní, jako kdyby mi mohla každou chvíli upadnout a chvíli tak setrvala. Vlastně jsem mámě nemohla zazlívat tyhle... stavy. Její dcera je neustále daleko na univerzitě a domov používá jako přestupní stanici mezi školou a přítelem a její syn je puberťácký ignorant. Ale, sakra, vždyť má manžela. A rodiče. A ti všichni ji milují, tak proč... Nechápala jsem to. Nic z toho. A to mě daleko více rozčilovalo než co jiného.

„Už spí,“ ozval se někde nedaleko mě tátův hlas. Unaveně jsem zvedla hlavu a spatřila ho, jak se celou svou vahou opírá o dveře, na kterých ještě zůstaly některé samolepky aut a lvů, které jsme tam společně s bráchou nalepili, když jsme na to ještě měli věk.

„Proč jsi mi neřekl, že se to zase zhoršilo?“ najednou jsem byla až moc vyčerpaná celou tou zběsilou jízdou a dramatem, který se před chvílí odehrál v kuchyni, takže jsem tu otázku víceméně zašeptala.

„Netušil jsem to," frustrovaně si přejel dlaní po obličeji a ztrápeně se na mě zahleděl, „šel jsem jenom na nákup."

Nenapadlo mě, co bych na to ještě mohla říct a taky jsem si nechtěla zrovna moc povídat, a tak jsem se jenom pomalu zvedla, a když jsem procházela kolem táty, jen jsem prohodila: „Půjdu se projít."

Nejspíš kývnul hlavou, ale to už jsem nezaregistrovala. S jistotou ale vím, že žádný slyšitelný zvuk nevydal.

Projít nebylo zrovna to pravé slovo, protože jen co jsem vyšla z domu, nasedla jsem do svého oprýskaného auta a rozjela se neznámo kam. Moc jsem nevnímala, kam jedu a také jsem jela spíš na autopilota, ale v závěru mě vlastně příliš nepřekvapilo, když jsem zastavila před domem svého přítele.

Zvedla jsem mobil, který jsem najednou našla nějak moc rychle a navolila na něm jeho číslo. Aniž bych věděla, co tady vůbec dělám, stiskla jsem vytáčení a chvíli čekala.

„Ano, zlato?" ozval se a já i přes řadu elektronických udělátek a nespočet mobilních sítí, jejichž systém fungování jsem nikdy neměla šanci pochopit, poznala, že se usmívá.

„Ahoj," taky jsem se usmála, i když to byla samozřejmě pitomost. Přece mě nemohl vidět. „Děláš něco důležitýho?"

„Jenom opravuju pár písemek. Proč?"

Ó ano, můj přítel (oprava: neuvěřitelně sexy přítel) byl učitel. Mě ale neučil, takže si ty odsuzující myšlenky odpusťte.

„A můžu ti pomoct?" nabídla jsem se s určitou něhou, což mě samotnou překvapilo, a nevinností v hlase.

„Počkej, cože?" evidentně až teď přestal opravovat chyby žáků, kteří opravdu ještě nemají ani ponětí, co je to učení, a začal se pořádně soustředit.

„No, já jenom že stojím před barákem, tak jestli můžu dovnitř," prohodila jsem zdánlivě nenuceně a už jsem vystupovala z auta.

„Hned jsem tam," odpověděl rychle a zavěsil.

Sotva po pár vteřinách už mi otvíral dveře a široce s nepatrnou známkou znepokojení se na mě usmíval. „Ahoj," objal mě kolem pasu a dal mi na uvítanou tak cudnou pusu, jak jen to bylo možné.

„Ahoj," zamumlala jsem mu do tváře a vstoupila do chodby, kde jsem si konečně zula vysoké kozačky, které jsem z nohou už dobrých pár hodin nesundala a vysvlékla se z lehkého kabátu.

Honza mi mezitím, co já jsem se usazovala na gauči a prohlížela si jeho večerní zábavu v podobě malých papírků s jednoslovnými

odpověďmi, udělal čaj, ačkoliv já bych radši kafe nebo rovnou panáka. To ale nemohl vědět, protože jsem od té chvíle, kdy jsme se přivítali ve dveřích, nepromluvila ani slovo. Co tady vůbec dělám?

Brzy se Honza vrátil, beze slova přede mě postavil kouřící hrnek a oba jsme svorně hrábli po jedné písemce. Už jsem Honzovi pomáhala víckrát, takže jsem znala jeho mírný způsob známkování, ale i přesto hned první takzvaná písemka vyšla na trojku. Po třech podobných výsledcích jsem konečně promluvila, aniž bych zvedla oči od nadějně vyhlížejících odpovědí v dalším testu.

„Právě jsem zabránila mámě, aby se předávkovala," oznámila jsem mu stroze, „a víš, co to se mnou udělalo?" Na chvíli jsem se dramaticky odmlčela, přičemž jsem k němu zvedla zrak a pohlédla do jeho mírumilovného, lehce zvědavého obličeje.

„Nic," odpověděla jsem si na vlastní otázku a opět sklopila pohled k písemce, která snad zatím jako jediná měla šanci na jedničku.

Honza stále nic neříkal, protože na rozdíl ode mě věděl, kdy má mlčet, a tak jsem pokračovala: „Moje psychika i emoce už jsou tak v hajzlu, že se nedokážu ani zhroutit," promlouvala jsem ke stěně a vypnuté televizi před sebou, „no vlastně, proč bych to dělala. Zabít se chce máma, ne já," dodala jsem po chvíli o něco lehčím tónem s pokrčením ramen. „Jsem kámen, pamatuješ?"

„To neříkej," bezmocně si povzdechl a zavrtěl hlavou, jako kdyby už nevěděl, co se mnou má dělat, „city přece máš."

„Jo, jasně, tebe miluju a mám ráda svoji rodinu, ale..." nechala jsem konec věty viset ve vzduchu a raději jsem začala znovu: „Vím, že bych měla něco cejtit. Ale necejtím. A to je zatraceně na hovno."

„Já…" na chvíli zaváhal, ale nakonec pokračoval, „nevím, co ti na to mám říct," povzdechl si bezmocně a možná i trochu poníženě, ale to už jsem nevnímala.

„Já taky nechci nic slyšet," zamumlala jsem s očima sklopenýma k práci, která i přes veškerou snahu mě i žáka dopadla na dvě mínus. „Potřebuju jenom někoho, kdo mě musí poslouchat bez nároku na protesty."

„Děláš si z toho legraci," konstatoval Honza očividně trochu vyvedený z míry.

„Jinak to neumím," potřásla jsem hlavou a bezmocně se na něj zahleděla.

„To není pravda," namítl a já už si v duchu začala sama sobě stěžovat. Proč mi dneska musí každý odporovat?

„Je to pravda," upozornila jsem ho se zvláštním důrazem na slovo je, „a ty to víš. Jestli jsi chtěl někoho, kdo se bude rozplývat nad koťátky a růžovými botami, tak sis vybral špatně. To jsi měl začít chodit s někým, kdo brečel u Titaniku, komu nejsou u zadku ostatní lidi nebo aspoň někoho, kdo není tak zakomplexovanej jako já."

„Ale já chtěl tebe."

„Jo," zhluboka jsem se nadechla a schovala ústa do roztřesené dlaně. Chvíli bylo naprosté ticho. Vážně ticho. Slyšeli jsme i hodiny. V kuchyni. Digitální.

„Jak ti můžu pomoct?" zeptal se po hodné chvíli s takovou dávkou něhy v hlase, až jsem se zalekla, že na mě vůbec nemluví můj otrlý přítel, do kterého jsem se zamilovala.

„Nijak," odvětila jsem klidně, „jenom... buď se mnou. Protože i lidi jako já potřebujou někoho, kdo je bude poslouchat a podporovat a možná i objímat, i když normálně objímání nesnáší. A jak vidíš, máma opravdu není vhodný kandidát."

Natáhl ke mně ruku v naprosto jednoznačném gestu a já jsem se mu stulila v náručí jako nemluvně. Opřel si hlavu o tu mou, což bylo nejspíš to nejromantičtější gesto, jakého jsme oba byli v tuto chvíli schopní. I když jak nad tím tak přemýšlím, Honza je snad kromě rodičů jediný, u kterého jsem si nějaké city dovolila a u kterého jsem vůbec nějaké city dokázala z té pustiny, které říkám duše, vydolovat.

„Budu tady," slíbil polohlasem, „ale nevím, jestli je to dost."

„Je to víc, než kolik se mi kdy dostalo."

~

Mamka umřela o dva měsíce později na předávkování. Ani jeden z nás zkrátka nebyl dost blízko na to, aby jí v tom zabránil.

A jediné slovo, které mě napadlo poté, co jsem půl dne probrečela, bylo: zbabělec.

Próza 24 – 60 let

••• Markéta Machová

Nic, jen voda

První známky vědomí, když otevřete oči, bývají zvláštně kradmé. Budíte se ze stavu, který pro vás zdánlivě neexistoval. Nikdy jste ho necítili. Nikdy jste ho neprožili. Nevíte, jaký je, a i zbytky snů se často vytratí s prvními obrazy dne. Jako kdyby nikdy nic nebylo.

***

Slabé uvědomění tíhy těla, tlaku na hrudi. Jemný šum v uších. Lehce pohnula prsty levé ruky, ale nedokázala je natáhnout. Malátné tělo na hraně spánku. Plíce se roztáhly. Její hruď se instinktivně zvedla, aby nabrala vzduch. V tu chvíli jí však projela ledová vlna. Ostrá jako čepel nože, studená jako ocel. Prudce otevřela oči a její tělo se vymrštilo do prostoru kolem.

Nemohla dýchat. Nebylo co dýchat. Do úst jí vtékala voda. Nebylo o co se opřít, kam šlápnout. Voda. Všude kolem ní. Nekonečná hluboká prázdnota, která se rozprostírala kolem ní. Jen kdesi nad sebou spatřila slábnoucí modř v jakémsi něžném oparu. Divoce kopala nohama, ruce se neměly čeho chytit. Všude kolem vířily tisíce průzračných bublin a stříbřitě lesklé prameny dlouhých vlasů, které se rozplývaly volně kolem ní. Tak klidně se vznášející v nehybné mase tekuté tmy.

Vyrazila za světlem. Za mlhou někde nad sebou. Cítila, jak se dusí - na kraji vědomí. Štípalo ji v prázdných průdušnicích, zoufalé pálení v plicích, hučení v hlavě, bolest, nucení na prázdno otevřít ústa. Šílený tlak, který se jí snažil roztrhnout zevnitř.

Natáhla ruce před sebe v zoufalém a posledním gestu. Ozvalo se tlumené křupnutí a pak náhle tak jasný cinkot jemných chladivých kapek. Okamžitě zalapala po vzduchu. Její dech zněl tak hlasitě, až působil skoro jako křik.

Docela v šoku se jí před očima míhaly obrysy šedých stromů, mračná obloha, bílý sníh. A pod sebou hluboká modrá tma. Pleskání vody a nic víc. Vzduch se nehýbal a všude bylo dokonalé mrazivé ticho.

Jak natahovala ruce vpřed, jen se před ní odlamovaly další kusy mléčného křišťálově jiskrného ledu. Slabé plátky studící na bříškách prstů, lesknoucí se na temné vodní hladině. Chlad ledové vody se jí

postupně vkrádal do těla, až sevřel i její srdce. Zoufale hrabala rukama, snažila se přitáhnout a opřít o ledovou pokrývku, ale ta pokaždé praskla a jen zvětšila kaluž temné vody kolem ní.

Třásla se, prsty se jí cukaly a sotva se držela u hladiny. Přidušeně vyjekla a znovu se pokusila dostat tělem na led, ale ten se po chvíli napětí opět podlomil. V šíleném deliriu bila rukama o hladinu a začala si klestit cestu vpřed. Led divoce pukal po vahou jejího těla, kdykoli se natáhla a její hrudník se převalil ven z vody. Jemné lupnutí každého třpytivého dílku se téměř ztrácelo v čvachtání a žbluňkání vody. Ona však vnímala ten zvuk zcela zřetelně. Křup, křup... Jako čerstvý sníh pod nohama, jen jemnější, hladší zvuk. A pořád neustával.

Až náhle ucítila pevný bod někde pod palcem pravé nohy. Kámen. A další. Klopýtla, ale hlavu udržela nad vodou. Rukama rozhrabovala led. Teď už zvolna, pomalu. Zhluboka hltala studený vzduch. Pálil ji v krku, ale uklidňoval.

Stála po pás v chladné mase obklopená tenkými střípky průzračného ledu. Drobné vlnky putovaly od jejích zkřehlých třesoucích se nohou do všech směrů. Před sebou konečně zřetelně rozeznávala břeh a pomalu začínala chápat, kde stojí.

Malé jezero obklopené březovým lesem. Netušila, v jakém čase se nachází. Byla zima, vše tomu alespoň nasvědčovalo. Jinak neměla nejmenší ponětí. Pod sebou měla velké oblé žulové kameny. Jejich šeré obrysy pozvolna vystupovaly z vody a nabývaly jasnějších barev. Pokrývaly všechny břehy, které se táhly do lesa a mizely mezi stromy. A všude kolem to nepopsatelné ticho přiklopené amorfní šerou oblohou.

Pomalu vystoupala na břeh ven z vody. Kotníky jí omývaly poslední drobné vlnky. Nebýt jejího vlastního pohybu, voda v jezeře by nejspíš zůstala docela netknutá jako kouřové sklo. V hlavě se jí míhaly nezřetelné myšlenky, jako malé jiskřičky létaly sem a tam úplnou tmou. Nedaly se zastavit, nedaly se číst. Byly jako vyděšené ryby - jen lesknoucí se těla v šeru, nic víc. Nedokázala zachytit byť jednu jedinou. Žádné otázky, žádné odpovědi, ani jediné slovo.

V té tmě nebylo nic a v bezmoci vlastní mysli se přihlásilo o slovo její fyzické já. Všeobjímající chlad ji sevřel, prošel skrz její útroby a zahalil ji do šatu z ledových perel, které zůstaly na její kůži. Byla nahá, úplně nahá a jediné, co krylo její tělo, byly dlouhé stříbřité vlasy splývající pod prsa. Slabé stružky vody z nich stékaly na její stehna a mizely ve zbytcích sněhu na žulových valounech.

Byla sama. Dušená bodavým mrazem. Když otočila hlavu přes rame-

no, viděla jen temnou hladinu s jemnou křišťálovou glazurou. A v ní matná brázda vyplněná lesklými střepy končící kdesi v hloubi, odkud přišla. Přitahovala její oči. Táhla ji k sobě.

Vykřikla - v naprostém zoufalství a zmatení. A rozběhla se k lesu.

***

Mrazivý vzduch proťal výkřik. Polil mě chlad. Tak nezměrný, že na chvíli přehlušil tlukot mého srdce. Hugo se otočil, uši namířené do lesa, čumákem slabě větřil, ale nehýbal se. Až po krátké chvíli se vzpamatoval, přešlápl na místě a slabě zamručel. Kdyby tam nebyl, nedokázala bych se nejspíš několik dalších minut pohnout. Jeho neklid mě však nutil vyjít mu vstříc a přitáhnout vodítko silou k sobě.

Šli jsme už druhý den v kuse. Zanořili se do útrob lesa, který nás pozřel, a ještě notnou dobu měl stravovat. Na cestě jsme nepotkávali žádné čerstvé stopy. Celé dny tudy nejspíš nikdo nešel. Neviděli jsme nic živého už několik hodin. Jen výjimečně se na větvích mihla pěnkava, nebo odkudsi zavolala vrána. Jinak bylo v lese už hodiny naprosté ticho. Jen můj a jeho dech, neopatrné kroky lámající drobné větve v podrostu a šum větru nahoře na kalné obloze.

Pomalu jsem očima procházela mezi stromy, prohlížela hloubku zimou prořídlého lesa. Kolem se točily křivolaké kmeny zasazené mezi velké šedé balvany překryté suchou trávou. Na zemi slabá vrstva padlého sněhu. Jenže nikde žádný pohyb, žádný zvuk. Slyšela jsem to vůbec? Nebo to byl jen přelud? Hugo si olízl pysky, otočil se na mě a vyplázl jazyk. Mihotal se mu v tlamě, ze které vycházely obláčky jemné páry. Pak škubl hlavou nazpět. Kam se to jen díváš? Co tam vidíš?

Odhrnula jsem si vlasy z čela a opatrně k němu přidřepla. Ucítila jsem teplou vůni jeho srsti. Položila jsem mu paži přes plece a opatrně ho přitiskla k sobě. Nehýbal se, jen hrudník mu pumpoval v krátkých intervalech a v uších mi zněl jeho hluboký dech.

Jako kdybych ho vyrušila ze sna, trhnul hlavou a šťouchl mě čumákem do ucha. Sklopila jsem oči, abych se vyhnula studené tmavé bambuli na jeho mordě, a když jsem zvedla opět hlavu, v dálce něco zapraskalo. Hugo se natáhl vpřed - celým svým tělem jako kopí namířil na neznatelný bod mezi stromy.

Zmateně jsem hleděla na světlý obrys kymácející se mezi stromy. Byla to lidská postava. Zářila stejně jako jemné krystalky ledu ležící na zemi. Byla snově bledá a kolem ní vířil stříbřitý háv světlounce šedých

vlasů. Z té dálky se zdála jako přízrak, jako zmatený duch. Jako stín, který si oči popletly s nehybným kmenem, větví komíhající se ve větru. Sotva jsem postřehla její zmučené vzlyky. Hugo měl však lepší sluch a nervózně se rozštěkal.

Velké statné tělo, široká hruď, mohutná hříva šedavých chlupů. Měl pronikavý silný štěkot. Rázný zvuk, následovaný duněním někde v hloubi jeho krku. Přešlapoval, cukaly mu koutky. Ještě jednou vyštěkl a já viděla, jak se ten podivný úkaz mezi stromy zastavil a začal couvat. Jak se zavlnil dlouhý háv vlasů a postava rychle mizela hmatající ve vzduchu rukama, jak se chytala okolních větví a kamenů. Byla nahá, dočista to tak vypadalo. Celá bílá ztrácející se mi za křivolakými pahýly bříz.

Rozběhla jsem se. Nejdřív zvolna, ale když se zdálo, že mi přízrak mizí z očí, přidala jsem do kroku. Hugo zmlkl, měl strnulý soustředěný výraz a rychle mě následoval. Prvotní strach vystřídal zvláštní instinkt. Ta věc se bála. Mám se tedy bát já jí? Je to člověk ztracený v lese, bez ničeho, samotný. Nedávalo to smysl. Ne, strach zaplavily otázky. Takovou silou, že mě daly do pohybu.

Třásla jsem se, krev mi hučela ve spáncích a v hrudi hlasitě bušilo. Nevím, co to bylo za pocit, který mě hnal vpřed. Možná jsem ho znát ani nechtěla. Strach mi dal sílu, zvědavost směr. Kdybych si to přiznala, musela bych se otočit a utéct.

Vyděšeně jsem se ohlédla. Kam běžíš? A kudy? Ve sněhu zůstávaly šlápoty, však na cestu se zvládnu vrátit. A pak, jak jsem se otočila zpátky před sebe, se les otevřel a za stromy se objevila rovná bílá plocha rozervaná tmavou brázdou. Byla to vodní hladina. Zmateně jsem zpomalila.

Jezero. Bylo vůbec na mapě? V těhle místech? Nebylo to vyloučené, bylo malé a v okolí je hodně řek, potoků... Vody se tu stýkaly v rašeliništích, vedly do ledovcových jezer pod úbočími nízkých hor. Voda tu byla všudypřítomná ve všech svých formách jako základní substance, ze které krajina vyrůstala. Substance, která jí vdechovala chladivý, zurčivý, mnohdy tak nenápadný život.

Na břehu toho jezera teď stála ta útlá bledá postavička. Dlouhé vlasy kryly její záda. Jejich zvláštní lesk připomínal stříbro. Dívala se na nás dva přes rameno, jak jsme se zastavili mezi posledními kmeny a zpovzdálí ji tiše pozorovali. Nehýbala se, stála téměř u vody, jako by snad na něco čekala.

Byla to docela obyčejná dívka a stála tam nahá na mrazu. Nikde v okolí nikdo nebyl, musela tu být úplně sama. Všimla jsem si polámaného ledu na hladině. Spadla tam snad? Kde má šaty? Nikde nebylo

ani stopy po nikom, ničem. Koupat by se tu šla asi těžko a kde by se tu vzala sama uprostřed lesů? Odkud by sem přišla a jak?

Shodila jsem batoh ze zad. Jednou rukou jsem pořád držela Hugovo krátké vodítko. Nebylo jasné, co se mu honí hlavou. Cizím lidem obvykle nedůvěřoval. I ji si pořád soustředěně prohlížel. Někdy svou nervozitu dával najevo až příliš hlasitě a zlostně. Raději jsem ho táhla pevně k sobě.

Dívala se na mě. Celou tu dobu. Byl to snad prosebný pohled? Její tvář se zmučeně krabatila. Vytáhla jsem rychle z batohu prádlo. Dlouhé tričko z jemného síťovaného polyesteru - spala jsem jedině v termo prádle, v těhle podmínkách to ani jinak nešlo. Potřebovali jste několik perfektně spolehlivých vrstev, jinak se nedalo zimou ani usnout. Vyšla jsem jejím směrem, ale když se Hugo pohnul spolu se mnou, ucouvla k vodě. Sekla jsem s vodítkem a zatáhla Huga ke stromům. „Drž, zůstaň! A ticho!“ Ovázala jsem provaz rychle kolem slabého kmene. Na kraji zorného pole se mi mihla světlá šmouha. Když viděla, co dělám, přišla rychlými kroky blíž.

Byla až děsivě blízko, ale bála se očividně víc než já jí. Působila naprosto zoufale a vyděšeně těkala rozšířenými zorničkami. Její oči byly skoro tak modré jako žíly na jejím zápěstí. Chladný odstín smíšený s šedí. Jemná síť cév se dala číst z celé její vnitřní strany ruky. Tak bledá byla. Vyšla jsem k ní a podala jí oblečení v natažené ruce. Divoce po něm chňapla a rychle ho přetáhla přes hlavu. Bylo jí téměř do půli stehen, byla drobná. Stejně se ale třásla.

„Jak jste se sem dostala... máte... máte tu někde oblečení? Je... tu s vámi někdo?“

Klepala se jako ratlík, jen vrtěla hlavou. Byla bosá na ledových kamenech. Vzduch musel být teď někde kolem nuly. Pomalu mi docházelo, že nemůžu jen rozdělat oheň a dát jí vlastní oblečení. Takhle nemůže nikam jít. A jestli ji tu nechám, nejspíš v noci umrzne.

Nohy mi cukaly tam a zase zpátky. Nevěděla jsem najednou, co mám dělat jako první. Hugo byl napnutý na šňůře, uši stažené ke krku. Díval se na nás a slabě kňučel. Batoh, telefon, spacák... spacák. Rozběhla jsem se k batohu a vyndala fusak se spacím pytlem. Rychle jsem ho rozbalila a téměř mrštila po bledé postavě, která teď tak podivně vystupovala z mléčného prostoru oděná do těsné modré látky, která dokonale ohraničovala její útlé tělo.

Hrábla jsem do kapsy a nahmatala telefon. „Vem si to - já zavolám pomoc, ok?“

Když jsem však přístroj probudila, nenacházel signál. Byly to jen zbytky, zoufale slabé. Nacházeli jsme se v údolí kilometry daleko od nejbližší vsi, a i to bylo jen pár domů ztracených v lese. Procházela jsem nervózně po břehu. Bylo to marné.

„Já se vrátím!“ křikla jsem a vyběhla do lesa. Možná, že když půjdu výš. Budu trochu na jiném místě, třeba bude fungovat nouzové volání...

Klopýtala jsem mezi balvany tam a zpátky. Zakopávala jsem o kořeny napůl skryté ve sněhu. Propadala se do hroud křehkého namrzlého rašeliníku a vzrostlého borůvčí. Na displayi se však nic neměnilo. Zuřivě jsem doklopýtala k cestě, zvedla tu věc nad hlavu. Nic. Vše marné. Pak jsem uslyšela Huga. Vyštěkl. A znovu.

Nečekala jsem na nic a běžela zpátky. Našla jsem je, jak stojí jen pár metrů od něj. Hugo nějak povolil slabý uzel a s vodítkem ležícím na zemi vedle sebe jako hadí svlečkou vyštěkával bledou dívku. Pustila spacák. Nechala ho ležet tak, jak jsem jí ho dala. Couvala a Hugo ji tlačil k vodě. Byl nervózní, předními tlapkami pořád hrabal ve vzduchu a zase couval. Viděla jsem ho takhle vzácně, znala jsem to, ale nechápala. Bylo v tom něco zvláštního. Podivný strach. Ryzí strach.

„Hugo!“ Nerudně štěknul. Couvnul a zakňučel. Popadla jsem vodítko a pevně ho stiskla. „Dost!“ Stáhl uši a krátce po mě šlehnul pohledem, ale hned se zase otočil na ni. „Neboj se ho, je jen nervózní. Nekousne. Uvážu ho,“ uklidňovala jsem ji. Hugo jako kdybych mu snad dodala odvahu váhavě nakročil vpřed a přestal kňučet. „Pomalu,“ syčela jsem na něj.

Všichni tři jsme tam stáli. Nehybně na břehu jezera. Od úst mi stoupal slabý mlžný opar. Cítila jsem teplo rozpumpované krve, které bez pohybu začalo rychle slábnout. Hugo sebou náhle škubnul a zamířil vpřed. Už jsem nestihla nic říct, nic udělat. Jak se prudce natáhl na vodítku, ona poděšeně vydechla a trhavě couvla. Stála ve vodě - nejméně do půli lýtek.

Otevřela jsem na prázdno ústa. Než vyšla však jediná hláska, její nohy jako kdyby se propadly o několik čísel hlouběji. Hugo vyštěkl a prudce zatahal za šňůru. Klopýtla, její oči se zvrátily a s rukama zvednutýma v obranném gestu před sebe spadla na záda. Temná hladina ji spolkla. Voda vyšplíchla a na sekundu zakryla její tělo.

Když bílá pěna zmizela, na hladině zůstalo jen rozprostřené tričko. Komíhalo se ve zbylých čeřinách. Nic jiného tam nebylo. Dívala jsem se vyděšeně do vody. Štěkání Huga se ztrácelo v mé hlavě jako vzdálená

ozvěna. Nebylo tam nic. Jen tmavá látka vznášející se ve vodě. Pohyb vln zvolna ustával.

Nic jsem nevnímala. Zvuky se rozplývaly v nejasný šum. Zuřivé cukání provazu v mé ruce jako kdyby tam vůbec nebylo. Pes se vyškubl a běžel k vodě. Trvalo mi dlouho, než jsem si vůbec uvědomila sebe samou. Než jsem udělala krok. Než jsem došla pro Huga, který vyštěkával do ticha lesa stojící na břehu těsně u vody. Možná to nebyla ani minuta, zdálo se to však jako věčnost. Oproštěná od všech smyslů. Jen temná hladina vody.

***

Kdo ví, co se stalo, když jsme spali. Kdo ví, kde jsme vlastně byli...

••• Libor Michvocík

Obyčejní lidé

Ema sedí u okna. Bázlivě kouká, schovaná za záclonu, ven do ulice. Dnes je lepší den. Prší, přesto Ema vidí jasně a ulici bezpečně poznává. Ze svého okna v podkroví prvorepublikové vily přehlédne podstatnou část široké třídy, ba vidí i kousek náměstí malého příhraničního městečka.

Vzpomněla si, jak jako malá chodívala s tatínkem po nedělním obědě do hospody „U Heinzů“ pro pivo do džbánu. Tatínek Emě pokaždé koupil žluté lízátko a pohladil ji po dlouhých blonďatých vlasech. Než spadla pěna a krčmář Heinz mohl dotočit míru, směla Ema skotačit u malé fontánky, která stála vprostřed náměstíčka. Nebo to nebyla fontána? Stará paní se tím nezabývá. Dávno si zvykla, že vzpomínky jsou jen písmenka vylovená z polévky, která se neskládají sama v slova. Oči sledují ulici, kde je dopoledne rušno. Projíždí pekařova dodávka, zanechávajíc za sebou špinavou clonu dýmu, maminka s kočárem si dává ruku před ústa a vyčítavě hledí za automobilem. Před obchodem jsou dvě staré ženy zabrány do rozhovoru. /Emu zkusí překvapit myšlenka, že by je snad mohla znát, ale rychle ji zažene. Nač si kazit takový pěkný den./

Už očima prošla téměř celou ulicí, ve které odjakživa žije. Pořád se něco mění a děje. Nemá smysl ukládat si do paměti tak pomíjivé věci. Pohledem zastaví u díry v zemi, která jako sečná rána přetíná chodník, přímo před domem. Vzpomíná si, že výkop, snad ho udělali plynaři, je tu už dlouho. Má radost, že si vzpomněla. Vidí, jak z díry vylézají nějací chlapi. Dělníci jdou na svačinu. Ale lezou další, už jsou čtyři a dokonce jakási žena opatrně vystupuje z jámy, rozhlédne se kolem sebe, chvatně upraví lem sukně a rychle mizí v davu, který se kdovíkde vzal najednou na ulici. Emě po tváři přelétne stín. Z mlhy se vynoří otázka. Ti chlapi přece neměli žádné krumpáče nebo lopaty. Vždyť neměli ani montérky! Blesk uvnitř na okamžik rozsvítí řadu vzpomínek v šedivém vědomí. Ema vykřikne a v hrůze se celá rozklepe. Snaží se uprchnout od okna, pryč od těch tam dole, ale nejde to.

Už jsou tady, už se na ní sápou! Viděli, jak je pozoruje a raději Emu zabijí, než by byli prozrazeni. Ema si snaží bránit obličej a mává před ním divoce rukama. Není to nic platné, jsou daleko silnější. Jakási žena jí upřeně hledí do očí a něco říká. Uklidňuje jí to, ten hlas zná. Dostává

napít, je to hořké. Cítí, jak ji ta žena nese do postele a než usne, uvědomí si, že ji zná. To je přece snacha, žena jejího jediného milovaného syna.

Paní Ema spí, ale mozek je dnes ve formě a nepřestává pracovat. Zdá se jí o době, kdy ještě byla Frau Ermehild, době omamné vůně lipových květů, době, kdy byla šťastná. Obraz je stále jasný, scéna se přesune před jejich dům, kde je výkop. Proboha, ten výkop tam byl vždycky. Nikdo si už nepamatuje, kdy, kým a proč byla rýha vyhloubena. Odjakživa jizví jejich ulici. Ale jen někdy /co si Frau Ermehild pamatuje/ z ní vylézali lidé. Šedé nevýrazné postavy, co vylezly na světlo boží, aby se pak rychle nepovšimnuty vmísily do davu. Uvědomila si ve snu, že se kdysi snažila zapamatovat jejich obličeje, ale nikdy se jí to nepodařilo. Byly naprosto všední, takové obyčejné. A bylo jich hodně. Tak hodně, že v některých dnech vylézalo z výkopu tolik lidí naráz, že sami tvořili dav. Tolik jich bylo. Frau Ermehild o tom mluvila s manželem, ale ten se jen smál její divoké fantazii. Když naléhala, přestal se smát a vídala, že ji po straně pozoruje takovým nepřítomným výrazem. Raději o tom přestala mluvit.

Přišla doba, kdy lidé z výkopu zaplevelili ulice křikem a hesly, kterým nerozuměla. Byli tak stejní, tak neomalení a sprostí na duchu i ve tváři. Nerozuměla jim, ale to oni nepotřebovali. Vystěhovali je z vily jako i mnohé jiné a paní Ema musela nastoupit ve špinavé továrně, kde se to šedými postavami hemžilo.

Ema se probudila, ale sen v ní dozníval. Dnes je opravdu výjimečný den. Pamatuje si, že musí varovat všechny před postavami z výkopu. Musí to říct té paní, co za ní chodí nahoru hladit ji po vlasech, než usne. Musí všem říct, aby si dali pozor, že jsou nebezpeční. Že ta šedá masa obyčejných lidí je budoucí velký hněv. Musí všechny varovat.

Ema křičí, aby přivolala něčí pozornost. Za chvíli slyší dupot na schodech a do místnosti vpadne nějaký muž se ženou. Křičí na ně, že musí okamžitě varovat celý svět, ale oni jí nechtějí naslouchat. Pokládají Emu na postel a pak cítí, jak se jí v paži rozlévá teplo. Usíná.

Syn se ženou přiběhl hned, jak matku slyšel. Poslední dobou se její nemoc zhoršuje. Už nebude moci být tady nahoře sama.

Ema usíná vyčerpaná a poslední, co jí víří hlavou je, že nejhorší jsou ti bez tváře. Obyčejní lidé.

Nikdy se už nedozví, že měla pravdu. Že dávno hrdě chodí po světě šedé mátohy s prázdnými obličeji, co dávají na odiv obyčejnost.

Obyčejní lidé.

••• Václav Moravec

Absurdní setkání

Šel jsem se projít do přírody za město. To se tak v šedesáti letech běžně dělá, pokud vám ještě slouží nohy, záda, klouby, pajšl a další součástky v tomto věku běžně zchátralého těla. Za tři týdny jsou tu Vánoce a tak jsem si chtěl navodit tu správnou adventní náladu. Stará cesta nad rybníkem Kačák je již léta nepoužívaná, asfalt se drolí, tu a tam smutně zející díra, která však již žádné autíčko neohrozí, neboť kdo by sem také jezdil, že. Snad jedině dvojice chtějící si zde ulevit od přetlaku. Víte, jak to myslím.

Asi v polovině trasy, kdy jsem se rozplýval nad krásami zimní přírody, byť zatím nezasněžené, což je již mnoho let po sobě podivný trend (ti meteorologové by s tím už fakt něco měli dělat!), se za mnou nečekaně objevila trojice mladých mužů ošlehaných přívětivých tváří a sportovně vypadajících postav v teplákových soupravách, jaké jsme v době mého mládí neznali. Blížili se houpavým krokem, jejich pichlavé oči se na mě již dopředu povzbudivě smály. Evidentně mi chtěli popřát dobrého dne, slušní mladíci.

„Haló, starý pane, jaký je momentální stav vaší peněženky, a mobil vlastníte?“ zeptal se způsobně ten největší a nejramenatější a zároveň mi ukázal svůj zářivý chrup. Další dva mě obstoupili z boku. Ocenil jsem jejich ohleduplnost, přeci jenom viděli člověka v letech, a co kdybych náhodou klopýtl, hned by mě zachytili. A pak že je současná mládež zkažená. Skoro jsem zaslzel dojetím.

„Cením si vašeho zájmu o mou finanční situaci, ale to víte, penzista sotva vyžije, a to ještě musím doma živit ženu a obstarožního opelichaného kocoura. A pakliže myslíte mobilem ono přenosné sluchátko, jaké si pamatuji z pohádky o Machu a Šebestové, tak to nevlastním. Neuměl bych ho obsluhovat.“

„Dovolíte nám přesvědčit se na místě? Mohli bychom vám pomoci přepočítat peníze, jistě už hůře vidíte, a když budete znát přesně obsah své portmonky, tak vás pak v obchodě při koupi základních životních potřeb jen tak neošidí!“ nabídl se nezištně ten dobrý chlapec a postoupil ke mně blíže. Stejně tak i jeho kamarádi, roztažené paže měli pořád připraveny podél těla, kdybych zakolísal. Jak říkám, praví to samaritáni.

„Děkuji, ale takovou šlechetnou nabídku nemohu přijmout. Už jenom

z toho důvodu, že peněženku nepoužívám a všechny peníze nosím tady a mám je opravdu přesně spočítané," ukázal jsem s úsměvem mládencům na levou náprsní kapsu svého zeleného párkru. Jejich zraky rázem utkvěly na mé hrudi. Jistě měli starost, abych finance neopatrně nevytrousil.

„Nu což, nemůžeme-li posloužit s počítáním, dovolte mi alespoň utřít vám zpocené čelo," pravil rozšafně onen silný mladík a hned úslužně vymrštil svou paži směrem k mé hlavě. Jistě hezké gesto, avšak jsa již ve svém pokročilém věku více lekavý, ucukl jsem poněkud bokem a chlapec tak nechtíc pěstí utřel čelo svému příteli, který mě chtěl patrně zachytit a krátce předtím se posunul těsně za má záda. Nebožák byv takto nečekaně udeřen, padl na zem. Bože, to zadunělo! Já se však po ztrátě rovnováhy otočil kolem své osy, přičemž mé tělo setrvačností nabralo nevídanou rychlost a podoben slavnému nemotorovi Chucku Norrisovi, o kterém kolují sta vtipů, trapně jsem jej imitoval. Ptáte se jak? Nohy mi podklouzly a vylétly do výše, načež jedna z nich nešťastně zasáhla mládence, jenž byl ke mně dosud tak laskavý, přímo do hlavy. Druhé zadunění značilo, že i on spadl na asfalt staré cesty, a to přímo přes svého kamaráda, jemuž před několika sekundami tak důsledně utřel pot z čela. Nehýbali se oba, patrně omdleli. Já nevděčník naopak kupodivu svůj šílený kankán ustál, byť klouby vrzaly a já se zakomíhal coby třtina ve větru. Třetí chlapec poulil oči, jakoby měl v nepořádku štítnou žlázu, a to chvíli na své nehnutě ležící přátele, chvíli na mě. Hluboce jsem se styděl a nevěděl, co na svou nešikovnost říci.

„Běda, chtěli jsme pouze pomoci starému člověku, jak nás vždy učili ve škole," zalkal náhle. Vzápětí tasil z kapsy nůž s vyskakovací čepelí a se zoufalým úšklebkem ve tváři napřáhl jej třesoucím se předloktím k mému krku. Patrně mi chtěl nezištně provést tracheotomii, neboť si asi všiml, že se doslova dusím žalem nad sebou samým i mými dobrodinci, nyní tak bemocnými. S největší možnou rychlostí, jaké jsem byl v tu chvíli schopen, jsem jej uchopil za chvějící se paži, abych jej psychicky podpořil, avšak hoch si mé vstřícné gesto patrně špatně vyložil, zakopl a padl nosem přímo na mé čelo. Již potřetí v krátké chvíli to ošklivě zadunělo a on se vzápětí v mdlobách sesunul na zem ke svým nebohým kolegům.

Naštěstí mu nůž vypadl z dlaně a nenapíchl se na něj. To bych si do smrti vyčítal. Avšak co nyní?! Tři mladí šlechetní jinoši, kteří po vzoru Rychlých šípů chtěli konat dobro, nyní tu leží a evidentně potřebují pomoci. Mé pomoci! Nyní snad mohu konečně alespoň trochu napravit,

co jsem předtím tak hanebně zbabral. No, s tím mobilem jsem jim tak trochu zalhal. Vlastním jej totiž, ale nerad půjčuji, proto jsem ho prve zatajil. Nyní tedy musí posloužit. Byv však zmaten na nejvyšší míru, zapomněl jsem číslo na lékařskou vědu. Nějaké mi ale nakonec v paměti naskočilo a muži na druhém konci „drátu“ jsem sdělil, že se zde nacházejí zdravotně nezpůsobilé osoby. Svou vinu na jejich kolapsovém stavu jsem ale raději zatajil nechtěje mít opletačky s mocí úřední a po ukončení hovoru pak napjatě čekal na výsledek. Ach, nebesa mi byla nakloněna, v dáli se ozvala houkající siréna.

„Již jede pomoc, chlapci, vydržte,“ sklonil jsem se k nehybným jonákům. Zdálo se však, že mě nevnímají. Za ohybem cesty se objevil první pestře malebný vůz a za ním hned druhý. Byť jako sanitka nevypadaly, na boku v místě řidiče se jim skvěl nápis „pomáhat a chránit“ . Tak jsem přeci vytočil to správné číslo, pochválil jsem se v duchu. Teď už to jistě vše dobře dopadne. Na zvídavou otázku muže v tmavé uniformě jsem odpověděl, že při dopolední procházce spatřily mé staré oči na silnici ležet tři mladé chlapce, a tak ve strachu o jejich životy, splnil jsem svou občanskou povinnost a přivolal jim pomoc. Muž si zapsal mé jméno a adresu a se svými kolegy trojici hochů, nyní již mátožně se probírajících, usadili na zadní sedadla automobilů. Jenom jsem nepochopil poněkud nejapnou poznámku toho uniformovaného pána, když utrousil, že jde o známé firmy. Patrně tím myslel, že hoši jsou známí svým vřelým altruismem směrem ke starým a nemohoucím lidem.

Ještě když vozy v oněch zářivých barvách z místa odjížděly, tloukli mladíci do jejich okének a dojemně mi mávali pěstmi na rozloučenou. Ano, bylo to vpravdě velice přátelské setkání, které jsem já naprosto zbytečně svou neohrabaností a roztěkaností pokazil.

Opravdu se nad sebou budu muset vážně zamyslet...

Próza 60 let a více

••• Jan Kux

Zahraniční odboj

Osudy rodin ve Svatobořicích a jejich statečných synů v RAF.

„Františku jsem šťastná, že jsem paní Peřinová!“ Dva dny poté ji objal a políbení s rozloučením: „Sbohem, Aničko, Bůh tě opatruj!“ Vlak se rozjel k Ostravě. Do nostalgie se začala vtírat syrová skutečnost s otazníkem, jak to všechno dopadne. Na tváři měla slzy. Psal se rok 1939. Čest vojáka a na ní spáchaná křivda byla příliš silná. Když odejel do zahraničí, musela Anička z Olomouce do Morkůvek k Františkovým rodičům, aby zmizela olomouckému gestapu z očí. Při náhodné cestě do Prahy se seznámila s malou skupinkou mladých lidí, kteří potřebovali přejít hranice na Slovensko. Vlak s nimi vyjel, ale zrazeni nedojeli k cíli. Gestapo je pozatýkalo a Anička byla náhle v cele na Pečkárně v Praze. **V Drážďanech ji Němci odsoudili k trestu smrti...** V té době již František létal jako pilot RAF.

V Protektorátu Čechy a Morava byla pod dohledem gestapa dne 17. září 1942 zahájena akce „E“, která byla namířena proti nic netušícím příbuzným emigrantů, kteří bojovali proti wehrmachtu na všech válečných frontách. Během dvou dnů byla naplněna dvoutisícová kavalcová kapacita Internačního tábora ve Svatobořicích u Kyjova. Heydrichův ledový stín, stejně tak jako na Lidice, padl i na slováckou obec.

Mezi letci RAF byli v Anglii i Zdeněk Procházka, František Knotek, Antonín a Josef Cibulka, Arnošt Zábrž, Slávek Janáček, Josef Muroň, Karel Zouhar, Vincenc Kocman, Robert a Bohumil Sigmundovi, Pavel Svoboda, Karel Trojáček, Karel Kunka nebo Josef Jelínek a řada dalších.

Mezi zatčenými politickými vězni bez soudu byli i příbuzní posledních dvou jmenovaných vlastenců.

V ten slavnostní den, bylo to 7. října 2017, mne oslovila v prostoru bývalého lágru ve Svatobořicích paní Irena Štefanová, rozená Jelínková, dcera Oldřicha Jelínka (1928-2012), který zde byl za války internován spolu s jeho mámou Aničkou (1896) a tátou Josefem (1888). „Všichni za Josefa (1918), bratra mého tatínka. Rodina měla pět sourozenců. Pocházela z Krakovan v okrese Nový Bydžov. Vždy, když táta měl příležitost do Svatobořic jet, tak nevynechal žádné poválečné výroční setkání bývalých politických vězňů. Dokonce měl v úmyslu prožitou ody-

seu rodiny tam v lágru popsat, ale zůstalo jen u plánu. V podstatě mohu říci, že o tom nuceném válečném otrockém pobytu za ostnatými dráty doma skoro nevyprávěl. Když mu bylo smutno, tak jen konstatoval, že to bylo těžké!“ dodala Irena Štefanová.

Válečná anabáze **Josefa Jelínka** začala rozpuštěním naší armády v březnu 1939, když se vrátil ze Slovenska, kde byl dislokován u leteckého pluku. Vyučený elektromechanik z okupované vlasti odešel již v květnu 1939, když odejel na práci do říše a za týden poslal domů sdělení, že se mu podařilo přejít hranice do Francie spolu s Ladislavem Černohorským. Zde se nahlásili na komisařství ve Štrasburku a byli odtransportováni na výcvik do severní Afriky. Zařazení jako příslušníci francouzské Cizinecké legie. Po přepadu Francie hitlerovským Německem se vrátili zpět a přímo do AGDE, kde byl pro Čechoslováky vytvořen tábor s výcvikem. Josef Jelínek zde zahájil výcvik již jako příslušník československé armády v hodnosti svobodníka letectva. Záhy byl vyslán do Bordeaux jako desátník, k tamnímu leteckému pluku a bojoval na francouzské frontě u Grroupe de Chasse III/7. Po ústupu francouzské armády byli Čechoslováci přepraveni do Gibraltaru a následně v červenci přistáli u břehu v Liverpoolu. Následovalo přijetí do Royal Air Force, kde sloužil zařazen jako mechanik u 312. československé stíhací perutě. Pak prodělal výcvik na palubního střelce. V letech 1941 se zúčastnil bombardovacích letů nad Scherbourgem, Wilhelmshafenem, Kolínem, Dortmundem, Mannheimem, Kielem, Hamburgem a nad dalšími cíli shazovaných bomb. Ještě v tomto roce byl vyznamenán československou medailí „Za chrabrost před nepřítelem“ a zároveň „Československým válečným křížem 1939“. Na posádky letounů to byl za každého letu silný psychický tlak. Byl si vědom, že na něm záleží, jestli se posádka vrátí či nevrátí z náročného letu. Na jaře 1942 byl přidělen k 138. peruti RAF, s níž se účastnil letů nad Francií, Belgií i Čechami. Na podzim tohoto roku byl poslán na zasloužený odpočinek, jímž byl výcvik v Kanadě. Po půlročním pobytu mimo boje, ve kterých šlo trvale o vlastní život, se vrátil k 311. československé bombardovací peruti v zařazení jako mechanik - radiotelegrafista. A opět létal nad Severním a Baltickým mořem, nad Norskem a Dánskem. V té době byl povýšen na rotmistra a vyznamenán Atlantic star. V Anglii se 8. dubna 1945 oženil s Angličankou jménem Hetty. V manželství se jim narodila dcera Linda. Demobilizován byl na vlastní žádost v květnu 1945.

Po válce všichni přijeli do republiky s úmyslem zde žít. Po změně politické situace se však do Anglie mohly vrátit jen ženy a on zde zůstal

sám. Pracoval v kolínské Tesle ve své profesi. Ve stálé touze po rodině zemřel W/O Josef Jelínek, major letectva in memoriam, v relativně mladém věku na konci roku 1966 na zápal plic v nemocnici v Havlíčkově Brodě. Povýšení do hodnosti majora in memoriam převzal bratr Oldřich Jelínek. Až v roce 1995 mu obec Krakovany udělila in memoriam čestné občanství obce za jeho obětavé úsilí a prokázané hrdinství v RAF pro vlast v době německého útlaku našeho národa.

x x x

„Babička mi vyprávěla o tom krutém vězení v lágru ve Svatobořicích. Byla tam vězněna s paní Klapálkovou, Juranovou, Froncovou-Hejlovou a Muchovou (1884) z Ivančic. Paní Froncová byla zavřená, jak se později dozvěděla, za své dva bratry, kteří byli v Anglii a sloužili u letectva. Následkem vězení bylo trvalé poškození jejího pohybového aparátu zimou. Nejvíce vzpomínala na silné vlastenectví a odvahu, kterou projevili občané Svatobořic na Vánoce 1942, když přišli k lágrové bráně zazpívat vánoční koledy. Četnická ostraha internačního tábora „neslyšela“. Všichni plakali na jedné i druhé straně dělícího plotu. A pak též vzpomínala na tu černou bryndu vydávanou za kávu. Až do svého odchodu z tohoto světa měla dobrou paměť a zájem o veškeré společenské dění,“ napsal Karel Hel, její vnuk, v dopise autorovi této statě.

V první světové se nepodařilo s ohledem na nemoc bojovat za císaře pána kaprálu Karlu Kunkovi. Krásně psal i maloval, a proto ho využili jako štábního písaře pouze ve Vídni. Jeho syn Karel se narodil jako oslavanský rodák v roce 1913. Po neúspěchu v Baťově škole práce ve Zlíně pak pracoval na dole Kulka v bydlišti a snil, že bude letcem. Využil příležitosti a po absolvování vojenské služby začal sloužit u 5. leteckého pluku 82. letky v Brně. V předvečer mobilizace v roce 1938 byl vycvičen jako palubní střelec a telegrafista. Když německý wehrmacht obsadil zrazenou Československou republiku okleštěnou o Slovensko, nezbylo vlastencům, důstojníkům i vojákům, než na novou skutečnost zareagovat. Nesmířili se s okupací a utíkali přes Ostravu do Polska. Zde již byl Ludvík Svoboda, jako velitel českého legionu. Letcům už zde byl vyjednán přesun do Francie. Ostatní vojáci šli na východ do SSSR, když ustoupili před německými vojsky. Výzbroj francouzské armády byla zastaralá a výcvik vojáků slabý. Proti wehrmachtu neměli šanci uspět.

Karel Kunka, jako profesionální voják s leteckým výcvikem, ustoupil přes Marseille, kde se nalodil v pevnosti St. Jean, přes severní Afriku do Anglie. Tam, jak píše ve svém deníku, „byla zcela jiná politická situace a rozdíl v britské organizaci armády byl evidentní!“ A jak se ukáza-

lo, zejména letci s jejich kvalifikací, byli velmi záhy významnou posilou v nadcházející bitvě o anglické nebe. Po krátkém soustředění v Cholmondeley a výcviku radiotelegrafisty, ale i zvládnutí základů anglického jazyka, byl přidělen k jednotce. Stala se jí 311. bombardovací peruť RAF královských vzdušných sil. Do vínku dostala posvěcený znak s husitským heslem „Nepřátel se nelekejte a na množství nehleďte“! K výcviku dostali na základně v Honingtonu v hrabství Suffolk dvoumotorové letouny Vickers Wellingtony MK., Mk IA. s doletem až nad Berlín. Už v srpnu 1940 byli nad Berlínem s celou stovkou bombardérů, aby Němcům oplatili bombardování Londýna, letišť, radarových stožárů či dalších měst. Berlín jako hlavní město byl vedle zbrojařských závodů nejlépe bráněným městem stovkami děl-flaků s rážemi od 88 mm do 126 mm se svislým dostřelem až devět kilometrů, ale i tisíci rychlopalných kanonů, velkorážnými kulomety a stovkami účinných světlometů.

Byl slunný den 23. září 1940. Na letišti stály tři vyzbrojení Welingtoni připravení na noční bombardování Berlína s cílem vyřadit elektrárnu, vodárnu, plynárnu a seřaďovací vlakové nádraží. K letu byly vybrány tři nejlepší posádky nadporučíka Karla Trojáčka, samotného velitele perutě pplk. Tomana-Mareše a poručíka Landy. Navigátor a bombometčík poručík Zdeněk Procházka byl nejlepším navigátorem perutě, radiotelegrafista seržant Karel Kunka absolvoval kurs wirelles operátora taky jako jeden z nejlepších. Střelci poručík Václav Kilián a seržant František Knotek ovládali svoje řemeslo u těžkých kulometů a velitel letadla nadporučík Trojáček a druhý pilot seržant Arnošt Zábrž patřili k vojenským pilotům se stovkami nalétaných hodin.

x x x

O této posádce i následném boji později napsal knihu Bart M. Rijnhout. Píše: „Mužstvo shodilo pumy na město a vracelo se zpět na základnu. Nad Holandskem však začaly vynechávat motory. Telegrafista Karel Kunka ještě ohlásil na základnu poruchu, ale potom se ozvalo již jen zoufalé SOS bombardéru L 7788. Letoun se ozval ještě jednou, když ohlásil nouzové přistání v blízkosti jedno z mnoha holandských kanálů. Posádka se rozdělila na dvě skupiny, které se snažily uprchnout z dosahu nepřítele. Jejich úsilí však bylo zmařeno zradou. Všichni, až na seržanta Kunku, který volil raději SMRT z vlastních rukou - byli jako **první** československá posádka zajatá Němci.“

Strhující příběh jedné z posádek bombardujícího letadla ukazuje jejich osudy před válkou, cestu do zahraničního odboje či pobyt v zajetí. Snaží se ukázat hrdinství šesti mužů i zradu několika domorodých Holanďa-

nů. Kniha pod názvem Mystérie L 7788 vzbudila v této zemi nebývalou pozornost a mimořádný zájem čtenářů i přes četné nepřesnosti autora v textu. Tento boj však vyšel knižně i u nás a zachytilo ho hned několik autorů. Mezi nimi nechybí Jiří Rajlich, Miloslav Pajer či Petr Radosta. V tento osudný den bylo nad Berlínem 129 britských bombardérů.

x x x

Ale nyní dále k tomuto pro Karla Kunku osudovému dni. Po úspěšném bombardování Brandenburského nádraží 6000 librami bomb a zrušení určených cílů bylo jejich letadlo zasaženo několika střepinami střel do trupu. Nejhorším poškozením bylo olejové potrubí vedoucí k mazání pravého motoru letadla. Motor začal hořet, ale byl uhašen. Záhy však vypověděl službu i druhý přetížený motor. Letadlo začalo ztrácet výšku a země se rychle blížila. Přesto pilot při těžké viditelnosti dokázal nouzově přistát na louce v Leidschendamu u železniční trati nedaleko Den Haagu. Karel Kunka ještě dokázal ve 4 hod. 58 minut odeslat pro Honington telegrafickou zprávu o přistání a údaje k zaměření polohy bombardéru MY8E, i o zdravotním stavu posádky - všichni jsou zdrávi! Po přistání se Václav Killián na rozkaz velitele snažil zapálit letadlo či nádrže na benzín. Jeho úsilí však zmařil ranní déšť. I tak letadlo vzbudilo pozornost pátračů a záhy přijížděla auta a motocykly holandské policie. Letci se rozdělili na dvě skupiny a utíkali od letadla, aby měli větší šanci na únik. První skupinu vedl Arnošt Zábrž spolu s Kunkou a Knotkem, zmizeli v mlze. Druhou tvořili Procházka, Killián a Trojáček.

První skupina přežila den ve staré rybářské lodi. Od rybářů dostali jídlo, ale civilní šaty pro ně neměli. Cestou na západ se setkali s šestnáctiletým Willhemem van Veenem u městečka Eikenhorst. Dostali zde montérky i najíst. Následně je schoval ve stodole. Ráno je však překvapila německá policie. Karel se bál zajetí a v panice se raketovou pistolí střelil do hlavy. Těžce zraněného ho z tratoliště krve policajti odvezli do nemocnice Zuidwal v Haagu. I přesto, že byl operován, zemřel ráno 26. září 1940. Pochován byl hned druhého dne na hřbitově West Duin v Haagu, kde odpočívá mezi dalšími vojáky. Jeho sestra Jiřina, provdaná Šenková, jeho hrob navštívila v roce 1992 s manželem a synem Jaroslavem a Karlem Helem. Při této příležitosti se od tamního pamětníka osudné události dozvěděla o podrobnostech nouzového přistání na tamní louce.

Dalších pět členů posádky Němci vyslechli a odtransportovali do zajateckého lágru Dulag Luft, blízko Frankfurtu nad Mohanem. Podle jejich osobních kovových čísel Němci odhalili totožnost, a tak se jejich

jména dostala na seznam gestapa. Podle říšského trestního zákoníku jim za velezradu třetí říše hrozila smrt.

Pětice letců byla vězněna v berlínské věznici Moabitu. Byli postaveni před soud a rozvezeni po různých věznicích. Arnošt Zábrž ve vězení onemocněl tuberkulózou a v sanatoriu se dočkal osvobození. František Knotek jako Slovák ušel vyšetřování a nebyl vězněn v Německu a dočkal se osvobození na Slovensku. V létě 1944 si nacisté na letce vzpomněli a připravovali soudní proces. Avšak pod pohrůžkou spojenců a hrozbou odplaty na německých zajatcích k soudu nedošlo. Trojáček byl v saském Colditzu osvobozen Američany a Procházku s Killiánem osvobodila Rudá armáda v táboře Stalag Luft v Barthu.

Seržant Karel Kunka zvolil raději smrt než zajetí, když předtím čestně splnil svou vojenskou povinnost. Možná svým rozhodnutím zachránil život své mamince Anežce Kunkové, kterou propustili o Vánocích v roce 1943 z lágru ve Svatobořicích. Marie Kunková - Řezníčková, sestra Karla, přišla o svého muže Edu, který byl zatčen za sabotáže v brněnské Zbrojovce a v roce 1942 byl umučen na bloku č. 13 v Mauthausenu. Bratr Miloš Kunka byl totálně nasazen na práce v Reichu. Příbuzné Václava Killiána maminku Františku (1881) propustili ze Svatobořic v roce 1943 a sestru Františku (1917) v roce 1942. Rodina nadporučíka Karla Trojáčka byla ze Svatobořic odtransportována do koncentračních táborů, kde to maminka Anna v Ravensbrůcku nepřežila.

x x x

Místo závěru:

Osudy mnoha našich vojáků bojujících za války v emigraci, ale i jejich blízkých trpících v Protektorátu jsou si v mnohém podobné, přesto jsou jejich příběhy jedinečné až absolutní. Proto je naší morální povinností o nich mluvit a připomínat je v duchu historické pravdy. Nepochybně je to i nutné pro další existenci národa.

František Peřina (1911-2006) má dnes Muzeum v Morkůvkách nedaleko Klobouk u Brna. V bojích 2. světové války se stal legendou s druhým nejvyšším počtem sestřelů nepřátelských letadel. Generál nebe se z exilu vrátil do vlasti v roce 1993. Jeho manželka ač odsouzena k smrti - dostala milost a těžce zkoušená nacistickými věznicemi se dočkala míru a osvobození Američany. Zemřela v Praze jen krátce před manželem.

••• Renata Novotná

Ráno s dědou

Je čtvrt na sedm a budík hraje svou budící melodii. Připomíná to žbluňkání. Pejsek ležící na přikrývce se zavrtí a pohlédne na Pavlu svýma korálkovýma očima: vstávej!

Pavla odhodí přikrývku a nazouvá si trepky. Pejskovi připne obojek.

„Tak pojď, jdeme dolů za dědou."

Už když rozsvítí na schodech a začne sestupovat dolů do přízemí se začne ozývat dědovo volání:

„Haló! Haló!"

Pavla rozsvítí velký lustr, aby na ni děda dobře viděl. „Dobré ráno," usměje se na něj.

„Dceruško!" raduje se děda, ale jako vždy po ránu vypadá zmateně.

Pavla jde k polohovací posteli a kontroluje, zda má děda nohu položenou na polštářku, aby neměl dekubity. Druhou nohu mu museli před dvěma roky amputovat.

„Já ti umeju oči, jo?"

„Ano," souhlasí děda mechanicky.

Pavla vezme vatičku a naleje na ni trochu borové vody. Protírá dědovi oči od ospalek.

Pak donese notebook a najde na youtube příjemnou hudbu, kterou má děda rád. Když se hudba ozve, děda zpozorní. Zdá se, že to poznal a zaposlouchal se. Fajn, Pavla teď může jít uvařit vodu a udělat mu vitamínovou šťávu.

„Já jdu do kuchyně uvařit vodu, jo?"

Děda kývne, že tomu rozuměl. Snad bude chvíli poslouchat. Pavla zajde za roh do kuchyně.

„Panno Maria při mě stůj, u Boha za mě oroduj!" ozývá se z pokoje dědovo volání.

Aha, tak už ho hudba začala nudit. Nebo vůbec nevnímal její sdělení. No nic, počká, až se voda uvaří a pak zas půjde za ním.

Děda mezitím začne zvyšovat decibely: „Panno Maria, při mě stůůůj! U Boha za mě orodůůůj!"

Dcera běží do pokoje. „Co je?" ptá se trochu podrážděně.

Děda se dívá nechápavě: „Já nevím."

„Musíš chvilku počkat, udělám ti šťávu," opakuje.

Jde opět do kuchyně a začne vymačkávat citron do teplé vody.

„Jáák to budééé, všééécko zbudééé...," vyzpěvuje děda. Nechá ho zpívat a nese mu šťávu. Pak mu dá pod krk utěrku, aby se při pití nepolil.

Děda si párkrát lokne a pak na ni upře pohled malého dítěte: „Já nevím, co mám dělat."

„Vem si trochu šťávy do pusy a pak to polkni," vysvětluje dcera. Děda pomaličku vypije hrníček šťávy.

„Tak, teď chvilku poslouchej muziku, půjdu schovat nádobí od večeře."

Jde zpátky do kuchyně a schovává příbory a talíře do kredence.

„Dceruškó! Dceruškó!" dědovo volání je zoufalé.

Pavla běží zpátky: „Stalo se něco?"

Dědovi se třesou ruce: „Když já se bojííím!"

„Čeho se bojíš?" nechápe Pavla.

„Všeho," shrne to děda a prosebně se na ni dívá, aby už neodcházela.

Ozve se zvonění. Á, pečovatelka z charity dnes přišla trochu dřív.

Pejsek se hlasitě rozštěká. Děda sebou polekaně trhne.

Zatímco jde dcera ke dveřím, slyší ho vykřikovat: „Kdo je tóó?"

Otvírá dveře: „Dobrý den, paní Zvěřinová. To máme dnes po ránu zimu, že?"

„Dobrý den. To je pravda. Ještěže jsem si vzala bundu."

„Kdo je tóóó?!" křičí děda a dožaduje se odpovědi.

„To je paní Zvěřinová. Přišla tě umýt a převlíct."

„Zvěřinová?"

„Vždyť víš, chodí sem každej den."

Ale to už pečovatelka vchází do pokoje.

„Dobrý den," pozdraví ji děda a v hlavě se mu snad zableskne.

Teď si může Pavla chvíli vydechnout. Než pečovatelka dědu umyje, aspoň nachystá snídani...

A zítřejší ráno bude stejné.

••• Marie C.

Náš pejsek Broček

Když se syn oženil, pořídil si psa. I já jako malá jsem měla Broka a později Punťu. Byli moji přátelé.

Pejskovi jsme dali jméno Brok, mazlíček. Byl to jezevčík z moravské hájovny. Byl to takový lesní tulák, který prý občas přinesl i něco na „pekáč“. Tento pejsek je nyní patnáctiletý. Stále žije u syna s psí fenkou Lejdynkou. On, malý jezevčík, ona velká dáma. V létě se nerad koupe, zato jeho kamarádka je ve vodě jako doma. V současné době žijí společně v malé chaloupce.

••• Obsah:

Poezie

Zuzana Balíková	8
Kryštof Vaněk	12
Eric Agulár	14
Vít Wognar	17
Hedvika Lukesová	18
Veronika Škubalová	22
Johana Filipová	25
Eliška Kohlíčková	27
Tomáš Henry Abraham	29
Pavel Karnet	31
Adam Šabat	32
Ilona Boturová	35
Josefa Růžičková	38
Blanka Hlávková	43
Hana K.	45

Próza

Nela Poživilová	47
Alexandra Hamplová	53
Václav Zíka	61
Alena Pelikánová	71
Eliška Poledníčková	80
Veronika Dandová	90
Andrea Šťástková	94
Vojtěch Hrůza	102
Denisa Korotvičková	109
Markéta Machová	116
Libor Michvocík	123
Václav Moravec	125
Jan Kux	129
Renata Novotná	135
Marie C.	137

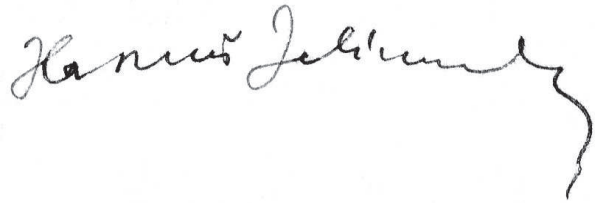

Příbramský rodák, básník, překladatel a diplomat Hanuš Jelínek spatřil světlo světa 3. září 1878 v budově dnešního hostince Sebastopol. Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého.

V roce 1896 složil maturitu a byl zapsán na studia na filozofickou fakultu v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. V zimních semestrech studoval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou a hlavně poezií.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí.

Jeho manželkou byla dcera Aloise Jiráska, Božena, významná česká malířka. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry „Zahučaly lesy" musel diktovat.

Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na Vyšehradském hřbitově. Na Zdaboři máme ulici Hanuše Jelínka a na jeho rodném domě pamětní desku.

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/
Bláznivý zloděj nohou /2016/
Barvy jednoho života /2017/
Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda /2018/
Náležitý odpočinek času /2019/
Nic, jen voda /2020/

Nic, jen voda

Almanach 24. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka“
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram I)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Tisk: Ing. Ivan Fojt.
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2020
ISBN 978-80-86937-55-7